

การศึกษาศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับ
ยุทธศาสตร์ชาติ: กรณีศึกษาผู้ประกอบการ (SMEs) จังหวัดภูเก็ต

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรการจัดการมหาบัณฑิต สาขาวิชาการเป็นผู้ประกอบการ
คณะบริหารธุรกิจ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรังสิต
ปีการศึกษา 2563

**A STUDY OF THE ADAPTATION POTENTIAL OF THE ENTREPRENEURS (SMES)
TO SUPPORT THE NATIONAL STRATEGY: A CASE STUDY OF
ENTREPRENEURS (SMES) IN PHUKET PROVINCE**

**BY
SUPATTRA KLAMMART**

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENTS FOR
THE DEGREE OF MASTER OF MANAGEMENT IN ENTREPRENEURSHIP
FACULTY OF BUSINESS ADMINISTRATION**

**GRADUATE SCHOOL, RANGSIT UNIVERSITY
ACADEMIC YEAR 2020**

วิทยานิพนธ์เรื่อง

การศึกษาศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับ
ยุทธศาสตร์ชาติ: กรณีศึกษาผู้ประกอบการ (SMEs) จังหวัดภูเก็ต

โดย
สุพิศรา กล้ามาศ

ได้รับการพิจารณาให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการจัดการมหาบัณฑิต สาขาวิชาการเป็นผู้ประกอบการ

มหาวิทยาลัยรังสิต

ปีการศึกษา 2563

รศ.ดร.จุฑา เทียนไทย
ประธานกรรมการสอบ

ผศ.ดร.พัฒน์ พิสิษฐเกษม
กรรมการ

ดร.ณกมล จันทร์สม
กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษา

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

(ผศ.ร.ต. หญิง ดร.วรรณิ์ สุขสาตร)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
5 พฤศจิกายน 2563

Thesis entitled

**A STUDY OF THE ADAPTATION POTENTIAL OF THE ENTREPRENEURS (SMES)
TO SUPPORT THE NATIONAL STRATEGY: A CASE STUDY OF
ENTREPRENEURS (SMES) IN PHUKET PROVINCE**

by

SUPATTRA KLAMMART

was submitted in partial fulfillment of the requirements
for the degree of Master of Management in Entrepreneurship

Rangsit University
Academic Year 2020

Assoc.Prof. Chuta Thianthai, D.B.A.
Examination Committee Chairperson

Asst.Prof. Phat Pisitkasem, Ph.D.
Member

Nakamol Chansom, Ph.D.
Member and Advisor

Approved by Graduate School

(Asst.Prof.Plт.Off. Vanee Sooksatra, D.Eng.)

Dean of Graduate School

November 5, 2020

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ผู้เขียนต้องขอขอบพระคุณ ดร.ณกมล จันทร์สม เป็นอย่างสูงที่ท่านได้รับกรุณารับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาในการให้คำปรึกษาวางแผนแนวทางให้ตลอดจนสละเวลาตรวจและแก้ไขการวิจัยครั้งนี้ลุล่วงไปได้ด้วยดีและยังได้รับการเสนอแนะจากผศ.ดร.พัฒนพิศิษฐเกษม และรศ.ดร.จุฑา เทียนไทย ทำให้งานวิจัยฉบับนี้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้นและขอขอบพระคุณรวมไปถึงผู้ประกอบการ (SMEs) จังหวัดภูเก็ตทุกท่านที่ได้สละเวลาอันมีค่าในการตอบแบบสอบถามจนได้ข้อมูลสำหรับงานวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณมหาวิทยาลัยรังสิตรวมถึงขอบคุณสำหรับทุนการศึกษาในครั้งนี้สำหรับทุนประสิทธิ์-คุณหญิงพัฒนา อูไรรัตน์ ที่ได้ให้โอกาสทางการศึกษาในการสนับสนุนทุนการศึกษาตลอดหลักสูตรรวมถึงคณาจารย์ทุกท่านและบุคลากรของมหาวิทยาลัยรังสิตที่ได้ให้โอกาสให้ความเสนอแนะช่วยเหลือในการวิจัยฉบับนี้สมบูรณ์ในที่สุด

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่างานวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์ในการนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาวิจัยนี้ต่อยอดองค์ความรู้ทางวิชาการได้ในอนาคต ผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้สามารถเป็นแนวทางในการปรับตัวแก่ผู้ประกอบการ (SMEs) เพื่อให้มีความสามารถในการแข่งขันกับผู้ประกอบการอื่นได้ และทราบถึงความรู้ความเข้าใจและเข้าถึงการส่งเสริมการใช้สิทธิประโยชน์ปรับปรุงแนวทางให้สอดคล้องตามวิสัยทัศน์ของยุทธศาสตร์ชาติเพื่อร่วมกันในการนำพาชาติไปสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืนให้กับประเทศไทยต่อไปในอนาคต

สุพัตรา กล้ามาศ
ผู้วิจัย

6205329 : สุพัตรา กล้ามาศ
 ชื่อวิทยานิพนธ์ : การศึกษาสัถยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อ
 รองรับยุทธศาสตร์ชาติ: กรณีศึกษาผู้ประกอบการ (SMEs) จังหวัดภูเก็ต
 หลักสูตร : การจัดการมหัพฒพิท สาขาวิชาการเป็นผู้ประกอบการ
 อาจารย์ที่ปรึกษา : ดร.ณกมล จันทรสม

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาความแตกต่างของปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อ
 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติ (2) เพื่อศึกษาความแตกต่างของปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผล
 ต่อสัถยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ (3) เพื่อ
 ศึกษาความแตกต่างของข้อมูลทั่วไปในองค์กรที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติ
 (4) เพื่อศึกษาความแตกต่างของข้อมูลทั่วไปในองค์กรที่มีผลต่อสัถยภาพในการปรับตัวของ
 ผู้ประกอบการธุรกิจ(SMEs)เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ (5) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัย
 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติกับสัถยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ
 (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณสำรวจโดยใช้แบบสอบถามมี
 กลุ่มตัวอย่าง 400 รายระหว่างเดือน มี.ค.63 – ส.ค. 63 และทำการวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนาโดยใช้
 ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้สถิติเชิงอนุมาน โดยใช้สถิติ t-test และ
 F-test ใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ANOVA แล้วทดสอบการวิเคราะห์
 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD ใช้สถิติทดสอบเพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร
 อิสระทั้งสองตัวสัมพันธ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน

ผลการวิจัยพบว่าปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อความรู้ความเข้าใจและความมีสัถยภาพในการ
 ปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติมีเพียงปัจจัยสถานภาพสมรส
 และตำแหน่งงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในส่วนของปัจจัยของข้อมูลทั่วไปในองค์กรพบว่าปัจจัย
 ระยะเวลาและประเภทธุรกิจมีผลต่อความรู้ความเข้าใจและความมีผลต่อความมีสัถยภาพในการ
 ปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้าน
 ปัจจัยความมั่นคง ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่าความรู้ความเข้าใจมีความสัมพันธ์ทางบวกกับ
 ความมีสัถยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs)เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติทั้งใน
 ภาพรวมและเป็นรายด้านทุกด้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

(วิทยานิพนธ์มีจำนวนทั้งสิ้น 103 หน้า)

คำสำคัญ: สัถยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs), ยุทธศาสตร์ชาติ

ลายมือชื่อนักศึกษา ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา

6205329 : Supattra Klammart
 Thesis Title : A Study of the Adaptation Potential of the Entrepreneurs (SMEs) to Support the National Strategy: A Case Study of Entrepreneurs (SMEs) in Phuket Province
 Program : Master of Management in Entrepreneurship
 Thesis Advisor : Nakamol Chansom, Ph.D.

Abstract

The objectives of this research were (1) to study the influence of different individual factors on the knowledge and understanding of the National Strategy, (2) to investigate the influence of different individual factors on the adaptation potential of business entrepreneurs (SMEs) to support the National Strategy, (3) to examine the influence of different general information of the organization on the knowledge and understanding of the National Strategy, (4) to study the influence of different general information of the organization on the adaption potential of the business entrepreneurs (SMEs), and (5) to investigate the relationship between knowledge and understanding of the national strategy and the adaptation potential of the business entrepreneurs (SMEs). This research employed the quantitative method. The data were collected from 400 samples between March to August 2020 using questionnaires. In the data analysis, the descriptive statistics including frequency, percentage, mean, and standard deviation, the inferential statistics including t-test and F-test, and ANOVA were employed. Furthermore, the LSD method was used to compare the means, and Pearson’s Simple Correlation was used to describe the relationship between two independent variables.

The results showed that the individual factors regarding the marital status and job position had an influence on the knowledge, understanding, and adaptation potential of the business entrepreneurs with the statistical significance. In terms of the general information of the organization, it was found that types of business and operation duration were two factors having an influence on the knowledge, understanding, and adaptation potential of the business entrepreneurs with statistical significance. Furthermore, the hypothesis testing revealed the positive correlation between the understanding of the National Strategy and the adaptation potential of the entrepreneurs in all aspects with the level of statistical significance at 0.01.

(103 pages)

Keywords: Business Entrepreneurial Adaptative Potential (SMEs), National Strategy

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ฉ
สารบัญรูป	ญ
บทที่ 1	
บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา	2
1.3 ขอบเขตงานวิจัย	3
1.4 สมมติฐานการวิจัย	5
1.5 กรอบแนวคิดในการศึกษา	5
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ	7
บทที่ 2	
การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	10
2.1 แนวคิดทั่วไปเกี่ยวกับทฤษฎีส่วนบุคคล	10
2.2 แนวคิดเกี่ยวกับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	12
2.3 แนวความคิดเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติ	15
2.4 ข้อมูลทั่วไปแหล่งที่มาและเนื้อหาของยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี	17
2.5 แนวคิดเกี่ยวกับศักยภาพในการปรับตัวของการประกอบธุรกิจ	37
2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	38
บทที่ 3	
ระเบียบวิธีวิจัย	45
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	45
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา	47

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
3.3 การทดสอบเครื่องมือ	49
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล	51
3.5 ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา	52
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม	52
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์	55
4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม	56
4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานประกอบการ	58
4.3 ผลการวิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจในการทำธุรกิจตามแผน ยุทธศาสตร์ชาติ	60
4.4 ผลการวิเคราะห์ระดับความสามารถในการดำเนินธุรกิจและควมมี ศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับ ยุทธศาสตร์ชาติ	62
4.5 การทดสอบสมมติฐาน	66
บทที่ 5 สรุปผลการศึกษา	84
5.1 สรุปผลการศึกษา	84
5.2 อภิปรายผลการศึกษา	88
5.3 ข้อเสนอแนะ	91
บรรณานุกรม	93
ภาคผนวก	97
ประวัติผู้วิจัย	103

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
3.1	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง	46
3.2	การทดสอบค่าความเชื่อมั่นของตัวแปร	50
4.1	ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามแสดงจำนวนร้อยละ ของประชากร โดยจำแนกตามเพศ	56
4.2	ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามแสดงจำนวนร้อยละ ของประชากร โดยจำแนกตามอายุ	56
4.3	ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามแสดงจำนวนร้อยละ ของประชากร โดยจำแนกตามระดับการศึกษา	57
4.4	ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามแสดงจำนวนร้อยละ ของประชากร โดยจำแนกตามสถานภาพสมรส	57
4.5	ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามแสดงจำนวนร้อยละ ของประชากร โดยจำแนกตามตำแหน่งงาน	58
4.6	จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานประกอบการจำแนกตาม ระยะเวลาดำเนินงาน	58
4.7	จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานประกอบการ จำแนกตาม จำนวนพนักงานทั้งหมดในองค์กร	59
4.8	จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานประกอบการ จำแนกตาม ประเภทธุรกิจ	59
4.9	จำนวนร้อยละ ค่าเฉลี่ย และระดับความรู้เกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจในการ ทำธุรกิจตามแผนยุทธศาสตร์ชาติ	60
4.10	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความสามารถในการดำเนินธุรกิจ และศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับ ยุทธศาสตร์ชาติในภาพรวมและเป็นรายด้าน	62
4.11	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความสามารถในการดำเนินธุรกิจ และความมีศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อ รองรับยุทธศาสตร์ชาติในด้านความมั่นคง	62

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.12	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความสามารถในการดำเนินธุรกิจ และศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับ ยุทธศาสตร์ชาติในด้านความมั่นคง	63
4.13	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความสามารถในการดำเนินธุรกิจ และควมมีศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อ รองรับยุทธศาสตร์ชาติด้านความยั่งยืน	65
4.14	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของปัจจัยส่วนบุคคลกับความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับยุทธศาสตร์ จำแนกตามเพศ	66
4.15	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของปัจจัยส่วนบุคคลกับความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับยุทธศาสตร์ จำแนกตามอายุ	66
4.16	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของปัจจัยส่วนบุคคลกับความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับยุทธศาสตร์ จำแนกตามระดับการศึกษา	67
4.17	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของปัจจัยส่วนบุคคลกับความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับยุทธศาสตร์ จำแนกตามสถานภาพสมรส	67
4.18	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของปัจจัยส่วนบุคคลกับความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับยุทธศาสตร์และตำแหน่งงาน	67
4.19	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของปัจจัยส่วนบุคคลและศักยภาพในการปรับตัว ของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติจำแนกตามเพศ	68
4.20	ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลและศักยภาพในการปรับตัวของ ผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ ได้แก่ ปัจจัยด้าน ความมั่นคง ปัจจัยด้านความมั่นคง ปัจจัยด้านความยั่งยืน ด้านอายุ	69
4.21	ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลและศักยภาพในการปรับตัวของ ผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ ได้แก่ ปัจจัยด้าน ความมั่นคง ปัจจัยด้านความมั่นคง ปัจจัยด้านความยั่งยืน ด้านระดับ การศึกษา	70

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.22	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของปัจจัยส่วนบุคคลและศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติได้แก่ ปัจจัยด้านความมั่นคง ปัจจัยด้านความมั่นคง ปัจจัยด้านความยั่งยืน จำแนกตามสถานภาพสมรส	71
4.23	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของปัจจัยส่วนบุคคลและศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ ปัจจัยด้านความมั่นคง จำแนกตามสถานภาพสมรส	72
4.24	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของปัจจัยส่วนบุคคลและศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติด้านตำแหน่งงาน	73
4.25	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของปัจจัยส่วนบุคคลและศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติปัจจัยด้านความมั่นคงด้านตำแหน่งงาน	74
4.26	ผลการเปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปขององค์กรและความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติ ด้านระยะเวลาเฉลี่ยในการดำเนินธุรกิจ	75
4.27	ผลการเปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปขององค์กรและความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติ จำแนกตามจำนวนพนักงานประจำในองค์กร	75
4.28	ผลการเปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปขององค์กรและความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติ จำแนกตามจำแนกตามประเภทธุรกิจ	76
4.29	ผลการเปรียบเทียบ ข้อมูลทั่วไปขององค์กรและศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติด้านระยะเวลาเฉลี่ยในการดำเนินธุรกิจ	77
4.30	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของข้อมูลทั่วไปขององค์กรและศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติในด้านความมั่นคงจำแนกตามระยะเวลาเฉลี่ยในการประกอบธุรกิจ	78

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.31	ผลการเปรียบเทียบ ข้อมูลทั่วไปขององค์กรและศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ ด้านจำนวนพนักงานประจำในองค์กร	79
4.32	ผลการเปรียบเทียบ ข้อมูลทั่วไปขององค์กรและศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติด้านประเภทธุรกิจ	79
4.33	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยข้อมูลทั่วไปขององค์กรและศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติในด้านความมั่นคง จำแนกตามประเภทธุรกิจ	81
4.34	ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติมีความสัมพันธ์กับศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ ด้านความมั่นคง ความมั่งคั่ง ความยั่งยืน	82

สารบัญรูป

รูปที่		หน้า
1.1	กรอบแนวคิดการวิจัย	6
2.1	วิสัยทัศน์ของยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี	18
2.2	เป้าหมายของยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคง	20
2.3	ภาพอนาคตประเทศไทย ปี 2579	24
2.4	กรอบยุทธศาสตร์ชาติ ระยะ 20 ปี	28
2.5	ยุทธศาสตร์เฉพาะด้านทุนมนุษย์และคุณภาพชีวิต	28
2.6	วิสัยทัศน์ยุทธศาสตร์ชาติ	29
2.7	โมเดลการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทย	36
2.8	กรอบยุทธศาสตร์ชาติ ระยะ 20 ปี	28
4.1	กราฟของตัวแปรที่ใช้ในแบบจำลอง	39
4.2	แบบจำลอง ARDL ค่าความล่าช้าของตัวแปรที่เหมาะสมของ Log(USD_BAHT)	42
4.3	ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรยุคก่อนดิจิทัล (ช่วงปีพ.ศ. 2543-2547)	48
4.4	ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรยุคดิจิทัล (ช่วงปีพ.ศ. 2557-2561)	49

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศชาตินั้นเปรียบเหมือนองค์กรขนาดใหญ่ที่ทุกฝ่ายหรือสมาชิกทุกคนในชาติมีผลประโยชน์ร่วมกันในการนำพาชาติไปสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืนยุทธศาสตร์ชาติเป็นเอกสารสำคัญที่อธิบายให้ทุกภาคส่วนของชาติเข้าใจถึงวิสัยทัศน์ผลประโยชน์แห่งชาติ เป้าหมายระยะยาวที่ค่อนข้างถาวรของชาติพร้อมทั้งกำหนดวิธีการที่ชัดเจนและสมเหตุสมผลในการที่จะบรรลุเป้าหมายดังกล่าว นอกเหนือจากความเป็นเอกราชของชาติคือความเจริญรุ่งเรืองและมั่งคั่งของชาติโดยเศรษฐกิจของชาติจะต้องมีความแข็งแกร่งและสมดุลสามารถเติบโตได้อย่างต่อเนื่องและมีเสถียรภาพภายใต้สภาวะแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงตามความอยู่ดีกินดีคุณภาพชีวิตที่ได้มาตรฐานสากล (สฤณีพร สุนทรกิจ, 2561, น. 10)

ในอดีตที่ผ่านมาประเทศไทยมุ่งเน้นการพัฒนาประเทศด้วยการส่งเสริมภาคอุตสาหกรรมและธุรกิจขนาดใหญ่อย่างต่อเนื่องและเมื่อเกิดเหตุการณ์ฟองสบู่แตกในปี 2540 ทำให้ธุรกิจขนาดใหญ่ต้องชะงักหรือปิดกิจการเป็นจำนวนมากทำให้บุคคลากรที่มีความรู้มีประสบการณ์ ผู้สำเร็จการศึกษาใหม่ต้องถูกออกจากรานหรือเสียโอกาสในการทำงานส่งผลให้มีคนจำนวนไม่น้อยหันเหตัวเองจากมนุษย์เงินเดือนมาเป็นผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อมหรือ SMEs เฉพาะในจังหวัดภูเก็ตหลายรายและเกิดขึ้นใหม่ทุก ๆ ปีเนื่องจากการเริ่มทำธุรกิจในเมืองไทยไม่ใช่สิ่งยากเย็นการมีธุรกิจเป็นของตนเองเป็นที่ได้รับการนิยมนักในปัจจุบันธุรกิจขนาดย่อมและธุรกิจขนาดกลางมีข้อได้เปรียบมากกว่ากิจการขนาดใหญ่หลายประการ อาทิ ความสามารถเข้าสู่ธุรกิจได้ง่ายเพียงแค่เริ่มต้นจดทะเบียน ตั้งชื่อร้านเบอร์โทรศัพท์และที่อยู่สำหรับติดต่อได้ก็สามารถประกอบธุรกิจได้

การพัฒนาประเทศไทยนับตั้งแต่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 1 เป็นต้นมาได้ส่งผลให้ประเทศมีการพัฒนาในทุกมิติทั้งในด้านเศรษฐกิจที่ประเทศไทยได้รับการยกระดับเป็นประเทศในกลุ่มบนของกลุ่มประเทศระดับรายได้ปานกลางในด้านสังคมที่มีการพัฒนาคุณภาพชีวิต

ของประชาชนส่งผลให้ประเทศไทยหลุดพ้นจากการเป็นประเทศยากจนและในด้านสิ่งแวดล้อมที่ประเทศไทยมีข้อได้เปรียบในความหลากหลายเชิงนิเวศอย่างไรก็ตามประเทศไทยยังมีความท้าทายต่อการพัฒนาที่สำคัญที่อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจในปี 2560 ที่ร้อยละ 3.90 ถือว่าอยู่ในระดับต่ำกว่าศักยภาพเมื่อเทียบกับร้อยละ 6.0 ต่อปีในช่วงเวลาเกือบ 6 ทศวรรษที่ผ่านมา โดยมีสาเหตุหลักจากการชะลอตัวของการลงทุนภายในประเทศและสถานการณ์เศรษฐกิจโลกที่ยังไม่ฟื้นตัวได้เต็มที่ โครงสร้างเศรษฐกิจไทยที่ยังไม่สามารถขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรมได้อย่างเต็มประสิทธิภาพภาคบริการและภาคเกษตรมีผลิตภาพการผลิตในระดับต่ำ ขาดการนำเทคโนโลยีเข้ามาเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิต ประกอบกับแรงงานไทยยังมีปัญหาเรื่องคุณภาพและสมรรถนะที่ไม่สอดคล้องกับความต้องการในการขับเคลื่อนการพัฒนาของประเทศนอกจากนั้นศักยภาพและคุณภาพของประชากรไทยทุกช่วงวัยยังคงเป็นปัจจัยท้าทายสำคัญต่อการพัฒนาประเทศแม้ว่าการเข้าถึงระบบบริการสาธารณะการศึกษา บริการสาธารณสุข โครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ และการคุ้มครองทางสังคมอื่น ๆ ของคนไทยมีความครอบคลุมเพิ่มมากขึ้น แต่ยังคงมีปัญหาระหว่างคุณภาพ การให้บริการที่มีมาตรฐานแตกต่างกันระหว่างพื้นที่ซึ่งเป็นหนึ่งในสาเหตุหลักที่ทำให้ประเทศไทยยังคงมีปัญหาค่าความเหลื่อมล้ำในหลายมิติ จะเป็นปัจจัยเสี่ยงสำคัญที่จะทำให้การพัฒนาประเทศในมิติต่าง ๆ มีความท้าทายมากขึ้น การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ ความมั่นคงทางสังคม การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน ซึ่งจะเป็นประเด็นท้าทายต่อการขับเคลื่อนประเทศไปสู่การเป็นประเทศพัฒนาแล้ว (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2560)

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้นทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการ (SMEs) เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างเสริมศักยภาพของผู้ประกอบการ (SMEs) ในการปรับตัวรองรับกับวิสัยทัศน์ของยุทธศาสตร์ชาติ วิจัยนี้เป็นการศึกษาวิเคราะห์ถึงการมีศักยภาพและทักษะของผู้ประกอบการ (SMEs) ในการปรับตัวของธุรกิจ (SMEs) ที่รองรับต่อยุทธศาสตร์ชาติเพื่อตอบรับวิสัยทัศน์ของยุทธศาสตร์ชาติที่ผู้ประกอบการ (SMEs) ทุกภาคธุรกิจทั้งด้านกิจการธุรกิจบริการ กิจการธุรกิจค้าส่ง กิจการธุรกิจค้าปลีกและกิจการธุรกิจการผลิตร่วมกันในการนำพาชาติไปสู่ ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืนให้กับประเทศไทยต่อไปในอนาคต

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

การศึกษาศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ:กรณีศึกษาผู้ประกอบการ (SMEs) จังหวัดภูเก็ตมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยดังนี้

1.2.1 เพื่อศึกษาความแตกต่างของปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ประกอบการ (SMEs) ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพสมรส และตำแหน่งงานที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์

1.2.2 เพื่อศึกษาความแตกต่างของปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ประกอบการ (SMEs) ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพสมรส และตำแหน่งงานที่มีผลต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคง ความมั่งคั่ง ความยั่งยืน

1.2.3 เพื่อศึกษาความแตกต่างของข้อมูลทั่วไปขององค์กร ประกอบด้วยระยะเวลาเฉลี่ยในการดำเนินธุรกิจ จำนวนพนักงานประจำทั้งหมด และประเภทธุรกิจที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติ

1.2.4 เพื่อศึกษาความแตกต่างของข้อมูลทั่วไปขององค์กร ประกอบด้วยระยะเวลาเฉลี่ยในการดำเนินธุรกิจ จำนวนพนักงานประจำทั้งหมด และประเภทธุรกิจที่มีผลต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคง ความมั่งคั่ง ความยั่งยืน

1.2.5 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติกับศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ

1.3 ขอบเขตงานวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ที่ใช้แบบสอบถามแบบปลายปิด (Close-ended Questionnaire) ทำการศึกษาเฉพาะผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) ในเขตจังหวัดภูเก็ต

1.3.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

ขอบเขตการศึกษาค้นคว้านี้มุ่งหมายเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการ (SMEs) ที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติของผู้ประกอบการ (SMEs) ในเขตจังหวัดภูเก็ตและความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติของผู้ประกอบการ (SMEs) ที่มีผลต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ

1.3.2 ขอบเขตด้านพื้นที่

ประชากรที่ศึกษาในงานวิจัยนี้ คือ ผู้ประกอบการที่เป็นเจ้าของธุรกิจ หัวหน้างานและหุ้นส่วนที่ดำเนินธุรกิจ (SMEs) ในเขตจังหวัดภูเก็ต

1.3.3 ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ ผู้ประกอบการที่เป็นเจ้าของธุรกิจ หัวหน้างานและหุ้นส่วนที่ดำเนินธุรกิจโดยแยกเป็น 4 ประเภท

1.3.3.1 ธุรกิจการผลิต (Manufacturing Sector) จำนวนการจ้างงานไม่เกิน 50 คน หรือสินทรัพย์ถาวร (ไม่รวมที่ดิน) ไม่เกิน 50 ล้านบาท เป็นวิสาหกิจขนาดย่อม และจำนวนการจ้างงานตั้งแต่ 51-200 คน หรือสินทรัพย์ถาวร (ไม่รวมที่ดิน) มากกว่า 50 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 200 ล้านบาท เป็นวิสาหกิจขนาดกลาง

1.3.3.2 ธุรกิจค้าส่ง (Wholesale Sector) จำนวนการจ้างงานไม่เกิน 25 คน หรือสินทรัพย์ถาวร (ไม่รวมที่ดิน) ไม่เกิน 50 ล้านบาท เป็นวิสาหกิจขนาดย่อม และจำนวนการจ้างงานตั้งแต่ 26-50 คน หรือสินทรัพย์ถาวร (ไม่รวมที่ดิน) มากกว่า 50 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 100 ล้านบาท เป็นวิสาหกิจขนาดกลาง

1.3.3.3 ธุรกิจค้าปลีก (Retail Sector) จำนวนการจ้างงานไม่เกิน 15 คน หรือสินทรัพย์ถาวร (ไม่รวมที่ดิน) ไม่เกิน 30 ล้านบาท เป็นวิสาหกิจขนาดย่อม และจำนวนการจ้างงานตั้งแต่ 16-30 คน หรือสินทรัพย์ถาวร (ไม่รวมที่ดิน) มากกว่า 60 ล้านบาท เป็นวิสาหกิจขนาดกลาง

1.3.3.4 ธุรกิจบริการ (Service Sector) จำนวนการจ้างงานไม่เกิน 50 คน หรือสินทรัพย์ถาวร (ไม่รวมที่ดิน) ไม่เกิน 50 ล้านบาท เป็นวิสาหกิจขนาดย่อมและจำนวนการจ้างงานตั้งแต่ 51-200 คน หรือสินทรัพย์ถาวร (ไม่รวมที่ดิน) มากกว่า 50 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 200 ล้านบาท เป็นวิสาหกิจขนาดกลาง ได้จำนวนผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) ในเขตจังหวัดภูเก็ตจำนวนทั้งสิ้น 12,209 ราย (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2561)

1.3.4 ขอบเขตด้านระยะเวลา

ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตด้านระยะเวลาการศึกษา ตั้งแต่เดือนมีนาคม พ.ศ. 2563 – สิงหาคม พ.ศ. 2563

1.4 สมมติฐานการวิจัย

1.4.1 ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ประกอบการ (SMEs) ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพสมรส และตำแหน่งงานที่แตกต่างกันมีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์แตกต่างกัน

1.4.2 ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ประกอบการ (SMEs) ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพสมรส และตำแหน่งงานที่แตกต่างกันมีผลต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคงด้านความมั่งคั่ง ด้านความยั่งยืนแตกต่างกัน

1.4.3 ข้อมูลทั่วไปขององค์กร ประกอบด้วยระยะเวลาเฉลี่ยในการดำเนินธุรกิจ จำนวนพนักงานประจำทั้งหมด และประเภทธุรกิจที่แตกต่างกันมีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติแตกต่างกัน

1.4.4 ข้อมูลทั่วไปขององค์กร ประกอบด้วยระยะเวลาเฉลี่ยในการดำเนินธุรกิจ จำนวนพนักงานประจำทั้งหมด และประเภทธุรกิจที่แตกต่างกันมีผลต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคง ความมั่งคั่ง ความยั่งยืนแตกต่างกัน

1.4.5 ปัจจัยความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติมีความสัมพันธ์กับศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ

1.5 กรอบแนวคิดในการศึกษา

ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดทฤษฎีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและยุทธศาสตร์ชาติมาเป็นแนวทางในการศึกษาศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติโดยได้นำมาวิเคราะห์หาปัจจัยหลักที่ทำให้ผู้ประกอบการ (SMEs) มีศักยภาพในการปรับตัวและดำเนินธุรกิจเพื่อสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติเพื่อได้รับการส่งเสริมและใช้สิทธิประโยชน์จากนโยบายของรัฐบาลและจากยุทธศาสตร์ชาติแล้วนำศักยภาพนั้นมาวิเคราะห์เพื่อต่อยอดศักยภาพความสามารถในการแข่งขัน

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ประกอบการธุรกิจและข้อมูลทั่วไปขององค์กร

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) และศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ

รูปที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 เพื่อทราบถึงความรู้ความเข้าใจของผู้ประกอบการ (SMEs) เกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติ และปรับปรุงแนวทางให้สอดคล้องตามวิสัยทัศน์ของยุทธศาสตร์ชาติเพื่อร่วมกันในการนำพาชาติไปสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืนให้กับประเทศไทยต่อไปในอนาคต

1.6.2 เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาวิจัยนี้มาศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ประกอบการ (SMEs) ที่ส่งผลต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติและต่อยอดองค์ความรู้ทางวิชาการได้ในอนาคต

1.6.3 การศึกษาวิจัยครั้งนี้สามารถเป็นแนวทางในการปรับตัวแก่ผู้ประกอบการ (SMEs) เพื่อให้มีความสามารถในการแข่งขันกับผู้ประกอบการอื่นได้

1.6.4 เพื่อให้ผู้ประกอบการ (SMEs) ได้ทราบถึงความรู้ความเข้าใจและเข้าถึงการส่งเสริมการใช้สิทธิประโยชน์จากนโยบายของรัฐบาลและจากแผนยุทธศาสตร์ชาติ

1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ

ปัจจัยลักษณะประชากรศาสตร์ หมายความว่า การวิเคราะห์ด้านประชากร ที่เกี่ยวกับมนุษย์ โดยครอบคลุมการศึกษาโครงสร้างประชากรเหล่านั้น โดยผู้วิจัยเลือกศึกษาด้าน เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษาและตำแหน่งงาน

ผู้ประกอบการ SMEs หมายความว่า ครอบคลุมถึง ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมและขนาดกลาง ธุรกิจ Small and Medium Enterprise ที่เป็นอิสระมีเอกชนเป็นเจ้าของดำเนินการ โดยเจ้าของเองไม่เป็นเครื่องมือของธุรกิจใดไม่ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของบุคคลหรือธุรกิจอื่นมีต้นทุนในการดำเนินงานต่ำ และมีพนักงานจำนวนไม่มากในกิจการ ได้แก่การผลิตการค้าส่งการค้าปลีกและการบริการ

ศักยภาพของผู้ประกอบการ หมายความว่า ครอบคลุมถึง ความสามารถสูงสุดที่เป็นไปได้ของบุคคลนั้นหรือองค์กรในการพัฒนาธุรกิจและถ้าหากบุคคลนั้นได้รับการบำรุงส่งเสริมอย่างเต็มที่ และถูกทางทั้งทางกายและทางจิตก็จะนำพาองค์กรสู่การพัฒนาในธุรกิจได้ต่อไปในอนาคต ประกอบด้วยวิธีการรับข้อมูลข่าวสารวิธีการเข้าร่วมกิจกรรมโซเชียลมีเดียวิธีการฝึกอบรมจากสถานประกอบการวิธีการฝึกอบรมจากสถานศึกษาวิธีการฝึกอบรมจากหน่วยงานเอกชน วิธีการฝึกอบรมโดยหน่วยงานของรัฐ วิธีการฝึกอบรมจากสถาบันการเงิน วิธีการฝึกอบรมโดยใช้หลักสูตรระยะสั้น วิธีการฝึกอบรมโดยใช้บริษัทจำลอง

ศักยภาพในการปรับตัว หมายถึง ผลของความพยายามของบุคคลหรือองค์กรที่พยายามปรับสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นแก่ตนเองให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม จนเป็นสภาพการณ์ที่บุคคลหรือองค์กรนั้น สามารถอยู่ได้ในสภาพแวดล้อมนั้น ๆ ได้ และถ้าบุคคลหรือองค์กรนั้นปรับตัวแล้ว

และสามารถอยู่ในสภาพแวดล้อมนั้น ๆ แสดงว่าบุคคลหรือองค์กรนั้น มีแบบแผนของศักยภาพการปรับตัวที่ดี เนื่องด้วยชีวิตทุกชีวิตต้องมีการปรับตัว เพื่อจุดมุ่งหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง

กิจการผลิตสินค้า หมายความว่าครอบคลุมถึง การผลิตที่เป็นลักษณะของการประกอบการอุตสาหกรรมทุกประเภท โดยความหมายที่เป็นสากลของการผลิตก็คือ การเปลี่ยนรูปวัตถุให้เป็นผลิตภัณฑ์ชนิดใหม่ด้วยเครื่องจักรกล หรือเคมีภัณฑ์โดยไม่คำนึงว่างานนั้นทำโดยเครื่องจักรหรือด้วยมือ ทั้งนี้กิจการผลิตสินค้าในที่นี้รวมถึงการแปรรูปผลิตผลการเกษตรอย่างง่ายที่มีลักษณะเป็นการอุตสาหกรรมการผลิตที่มีลักษณะเป็นวิสาหกิจชุมชน และการผลิตที่เป็นการประกอบอุตสาหกรรมในครัวเรือนด้วย

กิจการบริการ หมายความว่าครอบคลุมถึง การศึกษา การสุขภาพ การบันเทิง การขนส่ง การก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์ การโรงแรมและห้องพัก การภัตตาคาร การขายอาหาร การขายเครื่องดื่มของภัตตาคารและร้านอาหาร การให้บริการเช่าสิ่งบันเทิงและการพักผ่อนหย่อนใจ การให้บริการส่วนบุคคล บริการในครัวเรือน บริการที่ให้กับธุรกิจ การซ่อมแซมทุกชนิดและการท่องเที่ยว

กิจการค้าส่ง หมายความว่าครอบคลุมถึง การขายสินค้าใหม่และสินค้าใช้แล้วให้แก่ผู้ค้าปลีก ผู้ใช้ในงานอุตสาหกรรม งานพาณิชย์กรรม สถาบัน ผู้ใช้ในงานวิชาชีพ และรวมทั้งการขายให้แก่ผู้ค้าส่งด้วยกันเอง

กิจการค้าปลีก หมายความว่าครอบคลุมถึง การขายโดยไม่มี การเปลี่ยนรูปสินค้าทั้งสินค้าใหม่และสินค้าใช้แล้วให้กับประชาชนทั่วไปเพื่อการบริโภคหรือการใช้ประโยชน์เฉพาะส่วนบุคคลในครัวเรือนการค้าในที่นี้มีความหมายรวมถึงการเป็นนายหน้าหรือตัวแทนการซื้อขาย สถานีบริการน้ำมัน และสหกรณ์ผู้บริโภค

ทุนจดทะเบียน หมายความว่าถึง จำนวนเงินลงทุนในกิจการของผู้ประกอบการในการดำเนินธุรกิจที่จดทะเบียนไว้กับกระทรวงพาณิชย์

ยุทธศาสตร์ หมายความว่ารวมถึง การพิจารณาใช้เครื่องมือหรือทรัพยากร (Means) ที่มีอยู่แล้วหรือสามารถจัดหาได้จริง โดยวิธีการหรือแนวทางการปฏิบัติ (Ways) ที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพที่สุดเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย (Ends) ที่ต้องการ

ยุทธศาสตร์ชาติ หมายความว่าครอบคลุมถึง กรอบการพัฒนาระยะยาว เพื่อให้ประเทศบรรลุ วิสัยทัศน์ที่ตั้งเป้าหมายเอาไว้ในขณะนี้ ประเทศไทยได้เริ่มมีการร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ครอบคลุมตั้งแต่ปี พ.ศ. 2560-2579 มีวิสัยทัศน์ของยุทธศาสตร์ชาติไทย คือการนำประเทศไปสู่ ความ “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” และเป็นประเทศที่พัฒนาด้วยการนำหลักตามปรัชญาแนวคิด “เศรษฐกิจ พอเพียง” หลักในการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติประกอบไปด้วยหลักวิชาการและความเป็นสากล ศึกษา ประสบการณ์ของต่างประเทศ และการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน

ความมั่นคง หมายความว่ารวมถึง ความมั่นคงปลอดภัยจากภัยคุกคามหรือความเปลี่ยนแปลง ทั้งภายในประเทศและภายนอกประเทศในทุกระดับตั้งแต่ระดับประเทศ สังคม ชุมชน ครัวเรือนลง มาถึงระดับปัจเจกบุคคล และในทุกมิติทั้งมิติเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และการเมืองเป็นต้น

ความมั่งคั่ง หมายความว่ารวมถึง การขยายตัวของเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่องและมีเสถียรภาพขึ้น ผู้กลุ่มประเทศพัฒนาแล้วที่มีรายได้สูง โดยที่ความเหลื่อมล้ำของการพัฒนาลดลงและการกระจาย รายได้เป็นไปอย่างทั่วถึงและเท่าเทียมกันมากขึ้นเศรษฐกิจของไทยมีความเข้มแข็งสามารถแข่งขัน ได้ทั้งในตลาดโลกและตลาดภายในประเทศ ประเทศไทยก้าวสู่ความเป็นชาติการค้าโดยเป็นจุด เชื่อมโยงสำคัญของภูมิภาครวมทั้งมีบทบาทสำคัญทั้งในเวทีโลกและภูมิภาคนอกจากนั้นประเทศ ไทยต้องสามารถปรับตัวเข้ากับบริบทที่เปลี่ยนแปลงไปโดยมีทุนที่จำเป็นสำหรับการพัฒนา เศรษฐกิจอย่างต่อเนื่อง

ความยั่งยืน หมายความว่ารวมถึง การพัฒนาเศรษฐกิจที่สามารถสร้างความเจริญเพิ่มรายได้ และยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนให้ดีขึ้นอย่างต่อเนื่องทั้งนี้ต้องตั้งอยู่บนเงื่อนไขของการใช้ การรักษาและฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน สอดคล้องกับปรัชญาของ เศรษฐกิจพอเพียงและบรรทัดฐานที่ประชาคมโลกยอมรับ กล่าวคือไม่ใช่เงินเกินพอดีหรือไม่สร้าง มลภาวะจนเกินเยียวยา คนไทยต้องมีความรับผิดชอบต่อสังคมและส่วนรวม รัฐต้องให้ความสำคัญ กับการมีส่วนร่วมของประชาชนและมุ่งเน้นประโยชน์สาธารณะ

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง การศึกษาศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ: กรณีศึกษาผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) จังหวัดภูเก็ต ได้มีการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างฐานข้อมูลเพื่อการวิจัยดังต่อไปนี้

- 2.1 แนวคิดทั่วไปเกี่ยวกับทฤษฎีส่วนบุคคล
- 2.2 แนวคิดเกี่ยวกับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)
- 2.3 แนวความคิดเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติ
- 2.4 ข้อมูลทั่วไปแหล่งที่มาและเนื้อหาของยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี
- 2.5 แนวคิดเกี่ยวกับศักยภาพในการปรับตัวของการประกอบการธุรกิจ
- 2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดทั่วไปเกี่ยวกับทฤษฎีส่วนบุคคล

แนวคิดและทฤษฎีลักษณะส่วนบุคคล ศิริวรรณ เสรีรัตน์ (2538, น. 41) กล่าวว่า การแบ่งส่วนตลาดตามตัวแปรลักษณะส่วนบุคคลประกอบด้วยเพศ สถานภาพ อายุ ครอบครัว จำนวนสมาชิกในครอบครัว ระดับการศึกษาอาชีพ และรายได้ต่อเดือน ลักษณะปัจเจกส่วนบุคคลเป็นลักษณะที่สำคัญและสถิติที่วัดได้ของประชากรและช่วยในการกำหนดตลาดเป้าหมายในขณะที่ลักษณะด้านจิตวิทยาและสังคม วัฒนธรรมช่วยอธิบายถึงความคิดและความรู้สึกรวมถึงกลุ่มเป้าหมายนั้น ข้อมูลด้านประชากรจะสามารถเข้าถึงและมีประสิทธิผลต่อการกำหนดตลาดเป้าหมายคนที่มีลักษณะประชากรศาสตร์ต่างกันจะมีลักษณะทางจิตวิทยาต่างกันโดยวิเคราะห์จากปัจจัยดังนี้

2.1.1 เพศความแตกต่างทางเพศทำให้บุคคลมีพฤติกรรมของการติดต่อสื่อสารต่างกัน คือ เพศหญิงมีแนวโน้มมีความต้องการที่จะส่งและรับข่าวสารมากกว่าเพศชาย ในขณะที่เพศชายไม่ได้มีความต้องการที่จะส่งและรับข่าวสารเพียงอย่างเดียวเท่านั้นแต่มีความต้องการที่จะสร้างความสัมพันธ์อันดีให้เกิดขึ้นจากการรับและส่งข่าวสารนั้นด้วย นอกจากนี้เพศหญิงและเพศชายมี

ความแตกต่างกันอย่างมากในเรื่องความคิดค่านิยมและทัศนคติทั้งนี้เพราะวัฒนธรรมและสังคมกำหนดบทบาทและกิจกรรมของคนสองเพศไว้ต่างกัน

2.1.2 อายุเป็นปัจจัยที่ทำให้คนมีความแตกต่างกันในเรื่องของความคิดและพฤติกรรม คนที่อายุน้อยมักจะมีความคิดเสรีนิยมยึดถืออุดมการณ์และมองโลกในแง่ดีมากกว่าคนที่อายุมาก ในขณะที่คนอายุมากมักจะมีความคิดที่อนุรักษ์นิยมยึดถือการปฏิบัติระมัดระวัง มองโลกในแง่ร้ายกว่าคนที่อายุน้อย เนื่องมาจากผ่านประสบการณ์ชีวิตที่แตกต่างกัน ลักษณะการใช้สื่อมวลชนก็ต่างกันคนที่อายุมากมักจะใช้สื่อเพื่อแสวงหาข่าวสารหนัก ๆ มากกว่าความบันเทิง

2.1.3 การศึกษา เป็นปัจจัยที่ทำให้คนมีความคิด ค่านิยม ทัศนคติและพฤติกรรมแตกต่างกัน คนที่มีการศึกษาสูงจะได้เปรียบอย่างมากในการเป็นผู้รับสารที่ดีเพราะเป็นผู้มีความกว้างขวางและเข้าใจสารได้ดีแต่จะเป็นคนที่ไม่เชื่ออะไรง่าย ๆ ถ้าไม่มีหลักฐานหรือเหตุผลเพียงพอ ในขณะที่คนมีการศึกษาต่ำมักจะใช้สื่อประเภทวิทยุ โทรทัศน์และภาพยนตร์ หากผู้มีการศึกษาสูงมีเวลาว่างพอก็จะใช้สื่อสิ่งพิมพ์วิทยุ โทรทัศน์และภาพยนตร์แต่หากมีเวลาจำกัดก็มักจะแสวงหาข่าวสารจากสื่อสิ่งพิมพ์มากกว่าประเภทอื่น

2.1.4 สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจ หมายถึง อาชีพ รายได้และสถานภาพทางสังคมของบุคคลมีอิทธิพลอย่างสำคัญต่อปฏิริยาของผู้รับสารที่มีต่อผู้ส่งสารเพราะแต่ละคนมีวัฒนธรรมประสบการณ์ทัศนคติค่านิยมและเป้าหมายที่ต่างกัน ปัจจัยบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้รับสารแต่ละคนเช่นปัจจัยทางจิตวิทยาและสังคมที่จะมีอิทธิพลต่อการรับข่าวสาร ศิริวรรณ เสรีรัตน์ (2546) กล่าวว่า การศึกษา เป็นปัจจัยที่ทำให้คนมีความคิดค่านิยมทัศนคติและพฤติกรรมแตกต่างกัน คนที่มีการศึกษาสูงจะได้เปรียบอย่างมากในการเป็นผู้รับสารที่ดีแต่จะเป็นคนที่ไม่เชื่ออะไรง่าย ๆ ถ้าไม่มีหลักฐานหรือเหตุผลเพียงพอ ประชากรศาสตร์ (Demography) หมายถึง วิชาที่ศึกษาเกี่ยวกับประชากร ทั้งนี้เพราะคำว่า “Demo” หมายถึง “People” ซึ่งแปลว่า “ประชาชน” หรือ “ประชากร” ส่วนคำว่า “Graphy” หมายถึง “Writing Up” หรือ “Description” ซึ่งแปลว่า “ลักษณะ” ดังนั้นเมื่อแยกพิจารณาจากรากศัพท์คำว่า “Demography” น่าจะมีความหมายตามที่กล่าวข้างต้นคือวิชาที่เกี่ยวกับประชานั้นเอง ชุบล เบ็ญจรงค์กิจ (2542, น. 44-52) ได้กล่าวถึงแนวความคิดด้านประชานี้เป็นทฤษฎีที่ใช้หลักการของความเป็นเหตุเป็นผลกล่าวคือพฤติกรรมพฤติกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์เกิดขึ้นตามแรงบังคับจากภายนอกมากระตุ้นเป็นความเชื่อที่ว่าคนที่มีคุณสมบัติทางประชากรที่แตกต่างกันจะมีพฤติกรรมที่แตกต่างกันไปด้วย ซึ่งแนวความคิดนี้ตรงกับ ทฤษฎีกลุ่มสังคม (Social Categories Theory) ของ DeFleur & Ball-Rokeach (1996) ที่อธิบายว่าพฤติกรรมของบุคคลเกี่ยวข้องกับลักษณะต่าง ๆ ของบุคคลหรือลักษณะทางประชากรซึ่งลักษณะเหล่านี้สามารถอธิบายเป็นกลุ่ม ๆ ได้คือ บุคคลที่มีพฤติกรรมคล้ายคลึงกันมักจะอยู่ในกลุ่มเดียวกันดังนั้นบุคคลที่อยู่ในลำดับชั้นทาง

สังคมเดียวกันจะเลือกรับและตอบสนองเนื้อหาข่าวสารในแบบเดียวกันและทฤษฎีความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Differences Theory) ซึ่งทฤษฎีนี้ได้รับการพัฒนาจากแนวความคิดเรื่องสิ่งเร้าและการตอบสนอง (Stimulus-Response) หรือทฤษฎีเอส-อาร์ (S-R Theory) ในสมัยก่อนและได้นำมาประยุกต์ใช้อธิบายเกี่ยวกับการสื่อสารว่าผู้รับสารที่มีคุณลักษณะที่แตกต่างกันจะมีความสนใจต่อข่าวสารที่แตกต่างกัน

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

2.2.1 ความหมายของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จากการค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องมีนักวิชาการ และนักวิจัยหลายท่านได้ให้คำนิยามและความหมายของธุรกิจ SMEs ไว้ดังต่อไปนี้

วิชัย โสสุวรรณจินดา (2556, น. 1) ได้ให้ความหมายไว้ว่า วิสาหกิจขนาดกลาง หมายถึงธุรกิจที่มีลักษณะการบริหารงานอย่างอิสระ ผู้บริหารมักเป็นเจ้าของกิจการ การจัดหาเงินมาลงทุนธุรกิจเป็นเงินทุนส่วนตัว และการดำเนินงานจะทำภายในท้องถิ่น มีจำนวนพนักงานเงินลงทุนสินทรัพย์ และ ยอดขายน้อยกว่าธุรกิจในอุตสาหกรรมเดียวกัน

คณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจ (วีรวิฐ มาณะศิรินันท์, 2549, น. 14) ได้ให้ความหมายไว้ว่า วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยกำหนดเป็นหลักเกณฑ์ไว้ได้แก่

2.2.1.1 มีการบริหารงานอย่างอิสระ โดยผู้จัดการมักจะมีส่วนร่วมเป็นเจ้าของธุรกิจ

2.2.1.2 เจ้าของธุรกิจและเงินลงทุน มักมาจากเจ้าของคนเดียว หรืออาจจะเกิดจากคนกลุ่มเล็ก ๆ ร่วมลงทุนกัน

2.2.1.3 พื้นที่ปฏิบัติการของธุรกิจ SMEs นั้นจะอยู่ในบริเวณท้องถิ่นต่าง ๆ ทั้งเจ้าของและคนทำงาน (ลูกจ้าง) ส่วนใหญ่ก็จะอาศัยชุมชนท้องถิ่นนั้นแต่ที่สำคัญการตลาดของผลิตภัณฑ์เปิดกว้างไปทั่วประเทศหรือทั่วโลก

2.2.1.4 การกำหนดหรือแบ่งขนาดธุรกิจ SMEs ใช้อย่างชัดเจนอาจจะทำให้ยากกว่าซึ่งจะกำหนดให้เป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมซึ่งถ้าอยู่ในประเภทธุรกิจเดียวกัน ก็จะสามารเปรียบเทียบกันได้แต่หากเปรียบเทียบกับธุรกิจประเภทต่าง ๆ ขนาดย่อมของประเภทธุรกิจหนึ่งอาจเป็นธุรกิจขนาดย่อมของอีกธุรกิจหนึ่งก็เป็นไปได้

จากนิยามหรือความหมายดังกล่าวข้างต้น งานวิจัยในครั้งนี้ได้กำหนดความหมายของ “วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม” หมายถึง ธุรกิจที่มีลักษณะการบริหารงานอย่างอิสระผู้บริหารมักเป็นเจ้าของกิจการ การจัดหาเงินทุนทำธุรกิจเป็นเงินทุนส่วนตัว และการดำเนินงานจะทำภายในท้องถิ่น มีการกำหนดจำนวนพนักงาน เงินลงทุน สินทรัพย์แบ่งตามขนาด และการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มี 4 กลุ่มใหญ่ ได้แก่ ธุรกิจผลิต ธุรกิจการค้าปลีก ธุรกิจการค้าส่ง และธุรกิจบริการ ซึ่งครอบคลุมทุกประเภทธุรกิจ

2.2.2 ลักษณะและขนาดของธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

กำหนดลักษณะขนาดของธุรกิจตามกฎกระทรวงอุตสาหกรรม กำหนดโดยใช้จำนวนการจ้างงานหรือมูลค่าสินทรัพย์ถาวร ไม่รวมที่ดิน และให้ถือจำนวนการจ้างงานหรือมูลค่าสินทรัพย์ที่น้อยกว่าเป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มประเภทของกิจการ (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2546, น. 8-9)

1) ธุรกิจการผลิต (Manufacturing Sector) จำนวนการจ้างงานไม่เกิน 50 คน หรือสินทรัพย์ถาวร (ไม่รวมที่ดิน) ไม่เกิน 50 ล้านบาท เป็นวิสาหกิจขนาดย่อม และจำนวนการจ้างงาน ตั้งแต่ 51-200 คน หรือสินทรัพย์ถาวร (ไม่รวมที่ดิน) มากกว่า 50 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 200 ล้านบาท เป็นวิสาหกิจขนาดกลาง

2) ธุรกิจค้าส่ง (Wholesale Sector) จำนวนการจ้างงานไม่เกิน 25 คน หรือสินทรัพย์ถาวร (ไม่รวมที่ดิน) ไม่เกิน 50 ล้านบาท เป็นวิสาหกิจขนาดย่อม และจำนวนการจ้างงานตั้งแต่ 26-50 คน หรือสินทรัพย์ถาวร (ไม่รวมที่ดิน) มากกว่า 50 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 100 ล้านบาท เป็นวิสาหกิจขนาดกลาง

3) ธุรกิจค้าปลีก (Retail Sector) จำนวนการจ้างงานไม่เกิน 15 คน หรือสินทรัพย์ถาวร (ไม่รวมที่ดิน) ไม่เกิน 30 ล้านบาท เป็นวิสาหกิจขนาดย่อม และจำนวนการจ้างงานตั้งแต่ 16-30 คน หรือสินทรัพย์ถาวร (ไม่รวมที่ดิน) มากกว่า 60 ล้านบาท เป็นวิสาหกิจขนาดกลาง

4) ธุรกิจบริการ (Service Sector) จำนวนการจ้างงานไม่เกิน 50 คน หรือสินทรัพย์ถาวร (ไม่รวมที่ดิน) ไม่เกิน 50 ล้านบาท เป็นวิสาหกิจขนาดย่อมและจำนวนการจ้างงาน ตั้งแต่ 51-200 คน หรือสินทรัพย์ถาวร (ไม่รวมที่ดิน) มากกว่า 50 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 200 ล้านบาท เป็นวิสาหกิจขนาดกลาง

2.2.3 ประเภทของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม สามารถจำแนกได้หลายประเภทขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของธุรกิจ ซึ่งส่วนใหญ่จะมีการแบ่งประเภทของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ดังนี้ (กัตัญญุ หิรัญญสมบุญ, 2545, น. 3-4)

1) ธุรกิจการผลิต (Manufacturing Sector) ธุรกิจผลิตเป็นธุรกิจที่นำวัตถุดิบ ขึ้นส่วนอะไหล่ และปัจจัยนำเข้าต่าง ๆ มาผ่านกระบวนการแปรรูปจนกลายเป็นสินค้าสำเร็จรูปเพื่อจำหน่ายต่อไปลักษณะการประกอบการของธุรกิจการผลิตที่เป็นวิสาหกิจขนาดย่อมจะเป็นโรงงานขนาดเล็ก ซึ่งไม่มีการใช้เทคโนโลยีที่ก้าวหน้าหรือไม่มีการผลิตในปริมาณที่มากเหมือนธุรกิจขนาดใหญ่ แต่สามารถดำรงกิจการอยู่ได้ด้วยการตอบสนองความต้องการของลูกค้าประจำหรือเจาะตลาดในกลุ่มลูกค้าเฉพาะ (Niche Market) และสามารถประหยัดต้นทุนบางอย่าง เช่น การใช้แรงงานตนเองและครอบครัวในการดำเนินงาน เป็นต้น นอกจากนี้ ธุรกิจการผลิตขนาดย่อมยังเป็นแหล่งวัตถุดิบและส่วนประกอบให้แก่ธุรกิจขนาดใหญ่ โดยธุรกิจขนาดใหญ่แต่ละแห่งจะสั่งซื้อปัจจัยนำเข้ามาจากธุรกิจขนาดย่อมหลายประเภทแตกต่างกัน

2) ธุรกิจการค้า (Trading Sector) ธุรกิจการค้าเป็นธุรกิจที่ทำหน้าที่ของคนกลางที่อยู่ในช่วงทางการจำหน่ายทั้งที่เป็นการค้าส่งและการค้าปลีก เช่น ร้านขายของชำ ร้านขายเครื่องครัว ร้านขายเสื้อผ้า เป็นต้น วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจำนวนมากเป็นธุรกิจจำหน่ายสินค้า โดยเฉพาะในท้องถิ่นที่อยู่ห่างไกลจากผู้ผลิตสินค้ามาก ๆ ร้านค้าส่งและร้านค้าปลีกจะเป็นผู้นำเอาสินค้าจากผู้ผลิตส่งให้ถึงผู้บริโภคได้อย่างทั่วถึงทุกท้องถิ่นทั่วภูมิภาค โดยอาศัยความชำนาญในพื้นที่ ภูมิประเทศ ซึ่งจะช่วยให้ธุรกิจขนาดใหญ่สามารถขยายตลาดได้กว้างขวาง

3) ธุรกิจบริการ (Service Sector) ธุรกิจบริการเป็นธุรกิจที่ต้องใช้พนักงาน เสนอ บริการ การตอบสนองความต้องการของลูกค้า วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เป็นธุรกิจที่ให้บริการมีอยู่เป็นจำนวนมาก เนื่องจากเป็นธุรกิจที่ใช้เงินลงทุนไม่มากนัก แต่ต้องอาศัยแรงงานและฝีมือของบุคลากร เช่น ร้านตัดเสื้อผ้า ร้านซักรีด เป็นต้น ซึ่งธุรกิจบริการจะเป็นธุรกิจที่ต้องอาศัยความสามารถของบุคคลทำให้ขยายตัวเป็นไปได้อย่าง และมีผลผลิตค่อนข้างต่ำ เมื่อระบบเศรษฐกิจเติบโต ทำให้ความต้องการด้านการบริการเพิ่มขึ้นจึงเกิดการผลักดันให้เกิดการก่อตั้งธุรกิจบริการรายใหม่

2.3 แนวความคิดเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติ

2.3.1 แนวความคิดในการกำหนดยุทธศาสตร์ชาติแบบดั้งเดิม

แนวความคิดในการกำหนดยุทธศาสตร์ชาติแบบดั้งเดิม (Classical National Strategy Concepts) มีรากฐานมาจากแนวคิดของซุนวู (Sun Tzu) กับนักยุทธศาสตร์ชาวจีนท่านอื่น ๆ ในอดีต ผสมผสานกับแนวคิดของนักยุทธศาสตร์และนักการทหารสมัยใหม่ของโลกตะวันตก ปัจจุบันเกือบทุกประเทศใช้เป็นแนวคิดพื้นฐานทางยุทธศาสตร์ โดยมีแนวคิดที่สำคัญสรุปได้ดังนี้

Yarker (2008) สรุปแนวคิดทั่วไปเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติไว้ดังนี้ ยุทธศาสตร์เป็นแนวคิดเชิงรุกกำหนดขึ้น โดยการคาดการณ์ความเปลี่ยนแปลงในอนาคตและการตั้งสมมุติฐานอย่างมีเหตุผล โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของข้อเท็จจริงและความเป็นไปได้ ยุทธศาสตร์ถูกกำหนดขึ้นตามวัตถุประสงค์ทางการเมืองและนโยบายของรัฐและในบางครั้งนโยบายของรัฐอาจต้องปรับเปลี่ยนไปบ้างเพื่อให้ยุทธศาสตร์สามารถเป็นไปได้อย่างจริง ยุทธศาสตร์ขึ้นอยู่กับบริบทและต้องปรับเปลี่ยนไปตามสภาวะแวดล้อม โดยจะต้องมีความสมดุลระหว่างเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ที่กำหนดขึ้น, วิธีการหรือแนวทางการปฏิบัติที่เลือกและเครื่องมือหรือทรัพยากรที่ใช้ การกำหนดยุทธศาสตร์ต้องพิจารณาองค์รวมจากมุมมองที่ครอบคลุมทุกด้าน (Holistic and Comprehensive Consideration) พึงระลึกไว้เสมอว่ายุทธศาสตร์ที่กำหนดขึ้นใหม่อาจนำไปสู่ภาวะแห่งความยุ่งยากได้ ทั้งนี้เนื่องจากยุทธศาสตร์ใหม่อาจจะคุกคามต่อสถานะเดิมของรัฐหรือตัวแสดงอื่นที่เกี่ยวข้องอีกทั้งมีความเสี่ยงที่จะเปลี่ยนสถานะที่เป็นอยู่ (Status Quo) หรือสมดุลทางยุทธศาสตร์ (Strategic Equilibrium) ดังนั้นจึงต้องพิจารณายุทธศาสตร์ใหม่ด้วยความระมัดระวังและบริหารความเสี่ยงที่อาจจะเกิดขึ้น ยุทธศาสตร์มุ่งที่จะสร้างผลทางยุทธศาสตร์ (Strategic Effects) ซึ่งถูกคาดหวังว่าจะนำไปสู่สถานะสุดท้ายที่ต้องการ (Desired End-states) ไม่ว่าจะด้วยการบีบบังคับหรือการจูงใจก็ตาม ทั้งนี้เพื่อให้รัฐสามารถบรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่ต้องการ ดังนั้นในการกำหนดยุทธศาสตร์จึงต้องพิจารณาว่า ผลทางยุทธศาสตร์ที่คาดหวังไว้จะนำไปสู่สถานะสุดท้ายและวัตถุประสงค์ที่ต้องการได้จริงหรือไม่เป็นอันดับแรก ยุทธศาสตร์เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับความรู้ตึกนิกคิดของมนุษย์ ดังนั้นการกำหนดยุทธศาสตร์และการนำยุทธศาสตร์ไปปฏิบัติจึงต้องคำนึงถึงระบบความเชื่อและมุมมองทางวัฒนธรรมของมนุษย์ แรงเสียดทานถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของยุทธศาสตร์ แรงเสียดทานในที่นี้หมายถึงผลต่างหรือความแตกต่างระหว่างผลทางยุทธศาสตร์ที่คาดหวังว่าจะเกิดขึ้นกับผลทางยุทธศาสตร์ที่เกิดขึ้นจริง เมื่อนำยุทธศาสตร์ไปปฏิบัติ การกำหนดยุทธศาสตร์มุ่งเน้นที่เป้าหมายโดยยุทธศาสตร์ที่กำหนดขึ้นมี

ที่มาจากปัญหาหรือสาเหตุที่ต้องกำหนดเป้าหมายนั้น ดังนั้นการกำหนดยุทธศาสตร์จึงมีความยืดหยุ่นหรืออ่อนตัว สามารถปรับเปลี่ยนวิธีการหรือเครื่องมือได้ตามความเหมาะสมตามใดก็ตามที่ยุทธศาสตร์นั้นยังคงสามารถดำรงเป้าหมายเดิม โครงสร้างของยุทธศาสตร์มีลักษณะเป็นลำดับชั้น (Hierarchical Structure) ดังนั้น ไม่ว่าจะเป็นการนำยุทธศาสตร์ไปปฏิบัติตามลำดับเวลาก่อน-หลัง (Sequencing), การใช้เวลามาก-น้อยในการปฏิบัติตามยุทธศาสตร์ (Length of Time) หรือการปฏิบัติตามยุทธศาสตร์ในจังหวะเวลาที่เหมาะสม (Timing and Tempo) จึงล้วนเป็นปัจจัยสำคัญต่อความสำเร็จของยุทธศาสตร์ ความสำเร็จของยุทธศาสตร์เกิดขึ้นจากผลทางยุทธศาสตร์สะสมหรือผลรวมจากการนำยุทธศาสตร์ไปปฏิบัติ (Cumulative Strategic Effects) ดังนั้นการนำยุทธศาสตร์ไปปฏิบัติจะต้องมีความเชื่อมโยง ประสานสอดคล้อง และเกื้อหนุนระหว่างวิธีการหรือแนวทางการปฏิบัติต่าง ๆ รวมทั้งจะต้องปฏิบัติอย่างจริงจังและต่อเนื่องเพื่อให้เกิดผลทางยุทธศาสตร์สะสม ดังกล่าวยุทธศาสตร์มุ่งเน้นที่ประสิทธิผล (Effectiveness) มากกว่าประสิทธิภาพ (Efficiency) เนื่องจากประสิทธิผลเป็นสิ่งที่นำไปสู่ความสำเร็จของยุทธศาสตร์อย่างแท้จริง อย่างไรก็ตามยุทธศาสตร์ที่ดีนั้นนอกจากต้องมีประสิทธิผลแล้วควรจะมีประสิทธิภาพด้วย ทั้งนี้เพื่อให้การนำยุทธศาสตร์ไปปฏิบัติสามารถบรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์อย่างรวดเร็วเป็นการลดเวลาในการปฏิบัติและประหยัดทรัพยากรที่ใช้ยุทธศาสตร์กำหนดความสัมพันธ์เชื่อมโยง (Coherence) และความสมดุล (Balance) ระหว่างเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ที่กำหนดขึ้น, วิธีการหรือแนวทางการปฏิบัติที่เลือกและเครื่องมือหรือทรัพยากรที่จะนำมาใช้

Harrison (2013) วิเคราะห์ยุทธศาสตร์ในเชิงระบบและตั้งข้อสังเกตทั่วไปเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ทั้งจากมุมมองภายในและภายนอกองค์กรรวมทั้งตั้งสมมติฐานทั่วไปเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ไว้ดังนี้ หลักการกำหนดยุทธศาสตร์ทั้งของภาครัฐและภาคเอกชนตั้งอยู่บนพื้นฐานเดียวกันกล่าวคือทำอย่างไรองค์กรจึงจะสามารถเปลี่ยนทรัพยากรซึ่งยังไม่ได้นำมาใช้ ให้กลายเป็นขีดความสามารถขององค์กรที่สามารถนำไปใช้งานได้จริง (Dynamic Capabilities) และทำอย่างไรองค์กรจึงจะเข้าใจระบบสู่ภาวะแวดล้อมภายนอก ที่ซับซ้อนเพื่อให้สามารถตัดสินใจได้อย่างการกำหนดยุทธศาสตร์ต้องพิจารณาให้ครบทั้งสามมิติ โดยประการแรกองค์กรจะต้องวิเคราะห์สภาวะแวดล้อมภายนอกในเชิงระบบและพยายามเปลี่ยนระบบสู่ภาวะแวดล้อมภายนอกเพื่อให้ฝ่ายตนเองได้เปรียบประการที่สอง องค์กรจะต้องวิเคราะห์ฝ่ายตรงข้ามทั้งในด้านขีดความสามารถ แรงจูงใจ และยุทธศาสตร์ ทั้งนี้เพื่อตัดสินใจว่าจะต่อสู้แข่งขัน หรือเผชิญหน้ากับฝ่ายตรงข้ามอย่างไรโดยอาศัยข้อได้เปรียบของฝ่ายตนเอง และประการสุดท้ายขององค์กรต้องวิเคราะห์การรวมกลุ่มเพื่อต่อสู้แข่งขันกับฝ่ายตรงข้าม โดยต้องเริ่มจากการระบุกลุ่มผลประโยชน์ที่เกี่ยวข้องหรือผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

ให้ชัดเจนเสียก่อนจากนั้นพยายามที่จะสร้างกลุ่มแนวร่วมหรือพันธมิตรของตนเองหรือพยายามแบ่งแยกกลุ่มเดิมแล้วจัดตั้งกลุ่มของตนเองขึ้นใหม่ แล้วขับเคลื่อนกลุ่มแนวร่วมหรือพันธมิตรของตนเองไปในทิศทางที่ได้เปรียบยุทธศาสตร์คือการสร้างความได้เปรียบและสร้างขีดความสามารถขององค์กรที่สามารถนำไปใช้ได้จริงองค์กรจะต้องมุ่งเน้นการวิเคราะห์เปรียบเทียบขีดความสามารถที่แท้จริงระหว่างฝ่ายตนเองกับฝ่ายตรงข้าม (Capability Gap Analysis) นอกเหนือไปจากการเปรียบเทียบทรัพยากรและงบประมาณในเชิงปริมาณยุทธศาสตร์ต้องสร้างสมดุลระหว่างเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ที่กำหนดขึ้นวิธีการหรือแนวทางการปฏิบัติที่เลือก และเครื่องมือหรือทรัพยากรที่จะนำไปใช้โดยทั่วไปองค์กรมักจะเลือกวิธีการที่ใช้เครื่องมือที่น้อยที่สุด แต่มีโอกาสที่จะบรรลุเป้าหมายสูงที่สุดดังนั้นองค์กรจึงต้องคิดคำนวณ ไตร่ตรอง และหาแนวทางบริหารความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นจากการใช้เครื่องมือที่น้อยที่สุดเพื่อให้เกิดผลทางยุทธศาสตร์สูง ที่สุดผลรวมของวิธีการหรือแนวทางการปฏิบัติทั้งหมดตามยุทธศาสตร์จะได้ผล เพิ่มขึ้นเป็นพหุคูณ (Multiplied Strategic Effect) ก็ต่อเมื่อมีการร่วมกันพิจารณาดัดสินตกลงใจ และมีการสนับสนุนข้อตกลงดังกล่าวร่วมกัน (Mutually Reinforced Decisions) ในบางกรณียุทธศาสตร์อาจไม่ได้มาจากการไตร่ตรองและการตัดสินใจอย่างรอบคอบเสมอไป ทั้งนี้เนื่องจากองค์กรอาจจำเป็นต้องปรับยุทธศาสตร์ตามการเปลี่ยนแปลงสภาวะแวดล้อมภายนอกที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว

2.4 ข้อมูลทั่วไปแหล่งที่มาและเนื้อหาของยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี

ปัจจุบันประเทศไทยยังไม่มีข้อกำหนดกระบวนการยุทธศาสตร์ชาติอย่างชัดเจนถึงแม้ว่าจะได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการระดับชาติขึ้นมาหลายคณะเพื่อรับผิดชอบการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี และการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติดังกล่าวแนวคิดพื้นฐานและเนื้อหาของยุทธศาสตร์ชาติมีที่มาจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย กฎหมาย วิทยาลัยสันนิบาตนโยบายของรัฐบาลนโยบายความมั่นคงแห่งชาติ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ตลอดจนแผนปฏิบัติการการนำเสนองานแถลงข่าวหรือเอกสารแจกจ่ายของหน่วยงานภาครัฐ โดยแหล่งที่มาและสาระสำคัญของยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปีของประเทศไทยสรุปได้ดังนี้

2.4.1 คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ และกรอบยุทธศาสตร์ชาติ ระยะ 20 ปี

คณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ 30 มิถุนายน 2558 แต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ โดยมีองค์ประกอบและอำนาจหน้าที่ตามที่สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเสนอพร้อมทั้งสั่งการให้

ทุกส่วนราชการศึกษารอบและแนวทางการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ และจัดทำข้อมูลในความรับผิดชอบของหน่วยงานส่งให้คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติดำเนินการต่อไปและให้ปรับปรุงแผนปฏิบัติการของส่วนราชการให้สอดคล้องกับนโยบายเร่งด่วนวาระแห่งชาติ (สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, 2560)

2.4.2 วิสัยทัศน์ของยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี

รูปที่ 2.1 วิสัยทัศน์ของยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี

ที่มา: สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, 2560

วิสัยทัศน์ของยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี ประกอบด้วยหลักการ (Principles) หรือแนวคิดหลัก (Key Concepts) สามประการ (สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, 2560) ได้แก่

1) วิสัยทัศน์ยุทธศาสตร์ชาติ ด้านความมั่นคง

ความมั่นคงถือเป็นเป้าหมายสำคัญสูงสุดของทุกสังคมในทุกยุคทุกสมัย โดยกรอบแนวคิด ความมั่นคงให้น้ำหนักความสำคัญกับมิติที่เกี่ยวข้องทั้งทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และการทหาร แตกต่างกันไปตามบริบทแวดล้อมของแต่ละช่วงเวลา ปัจจุบันในโลกยุคโลกาภิวัตน์ ความก้าวหน้า ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ส่งผลให้สังคมเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างก้าวกระโดดและพลิกผันได้ทำให้มิติที่พึ่งถูกเชื่อมโยงเข้าด้วยกันอย่างไม่อาจแบ่งแยกได้ ด้วยเหตุนี้กรอบแนวคิดความมั่นคงแบบเดิมจึงถูกปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมเป็นกรอบแนวคิดใหม่ที่เรียกว่า

“ความมั่นคงแบบองค์รวม” ยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคงจึงมีเป้าหมายสำคัญเพื่อบริหารจัดการสถานะแวดล้อมของประเทศ ให้มีความมั่นคง ปลอดภัย และมีความสงบเรียบร้อยในทุกระดับ ตั้งแต่ระดับชาติ สังคม ชุมชน ไปจนถึง ระดับความมั่นคงของมนุษย์ และทุกมิติ ให้มีความพร้อมสามารถรับมือกับภัยคุกคามและภัยพิบัติ ได้ทุกรูปแบบ และทุกระดับความรุนแรง ควบคู่ไปกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาด้านความมั่นคงที่มีอยู่ ในปัจจุบัน และที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต ใช้กลไกการแก้ไขปัญหาแบบบูรณาการทั้งกับส่วนราชการภาคเอกชน ประชาสังคม และองค์กรที่ไม่ใช่รัฐ รวมถึงประเทศเพื่อนบ้านและมิตรประเทศทั่วโลกบนพื้นฐานของหลักธรรมาภิบาล เพื่อมุ่งที่จะเอื้ออำนวยประโยชน์ต่อการดำเนินการของยุทธศาสตร์ชาติด้านอื่น ๆ ให้สามารถขับเคลื่อนไปได้ตามทิศทางและเป้าหมายที่กำหนด

เพื่อให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าวข้างต้น ยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคงจึงได้กำหนดประเด็น ยุทธศาสตร์ที่ให้ความสำคัญกับการรักษาความสงบภายในประเทศ เพื่อปรับสภาพแวดล้อมด้านความมั่นคงให้ประเทศมีความสงบเรียบร้อยและสันติสุข ในขณะเดียวกันก็จะต้องมีการป้องกันและแก้ไขปัญหาที่มีผลกระทบต่อความมั่นคงที่มีอยู่ในปัจจุบัน เช่น ปัญหายาเสพติด ปัญหาการค้ามนุษย์ ปัญหาการขาดเสถียรภาพทางการเมืองปัญหาความไม่สงบในบางพื้นที่รวมทั้งป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาใหม่ เช่น ปัญหาที่เกิดจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและนวัตกรรมแบบพลิกผัน ปัญหาการแข่งขันทางการค้าและการย้ายถิ่นของทุนข้ามชาติ นอกจากนี้เพื่อให้การดำเนินการดังกล่าวสามารถบรรลุผลที่เป็นรูปธรรมทั้งปัจจุบันและในอนาคต จึงมีความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาศักยภาพของประเทศให้พร้อมเผชิญภัยคุกคามที่กระทบต่อความมั่นคงของชาติด้วยการยกระดับขีดความสามารถของกองทัพ หน่วยงานด้านความมั่นคง รวมทั้งภาครัฐและภาคประชาชน ให้มีความพร้อมและเพียงพอในการป้องกัน และรักษาอธิปไตยของประเทศ รวมทั้งสามารถติดตาม ป้องกัน แก้ไข และรับมือกับปัญหาความมั่นคง และภัยพิบัติทุกมิติ ทุกรูปแบบ และทุกระดับ อย่างบูรณาการทั้งภายในประเทศ ตลอดจนบูรณาการความร่วมมือด้านความมั่นคงกับอาเซียนและนานาชาติ รวมถึงองค์กรภาครัฐและที่มิใช่ภาครัฐ เพื่อเสริมสร้างความสงบ สันติสุข ความมั่นคง และความเจริญก้าวหน้า ให้กับประเทศชาติ ภูมิภาค และโลก อย่างยั่งยืน

ยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคงมีเป้าหมายสำคัญในภาพรวมระยะ 20 ปีที่เป็นรูปธรรมชัดเจน คือ “ประเทศชาติมั่นคง ประชาชนมีความสุข” โดยเร่งเสริมสร้างความเข้มแข็งและความรักความสามัคคี ปรองดองของคนในชาติ ตลอดจนการปลูกจิตสำนึกด้านความมั่นคงให้เกิดขึ้นในประชาชนทุกระดับการพัฒนากระบวนการพัฒนาการข่าวใหม่เน้นการบูรณาการข้อมูลข่าวสารด้านความมั่นคงอย่างเป็นระบบการพัฒนาปรับปรุงกลไกการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคงและกลไกในการป้องกัน และแก้ไขปัญหาความมั่นคงให้มีเอกภาพ มีประสิทธิภาพ และมีการบูรณา

การดำเนินงานอย่างแท้จริง โดยปัญหาความมั่นคงเร่งด่วนที่จะต้องดำเนินการแก้ไข ประกอบด้วย ปัญหาความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินปัญหายาเสพติด ปัญหาความไม่สงบในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ ปัญหาอาชญากรรมทางไซเบอร์และปัญหาการทุจริตในระบบราชการ

เป้าหมายของยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคง

รูปที่ 2.2 เป้าหมายของยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคง

ที่มา: สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, 2560

2) วิสัยทัศน์ยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคง (สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, 2560)

ในช่วง 2 ทศวรรษที่ผ่านมา ประเทศไทยเผชิญกับความท้าทายในการพัฒนาเพื่อเสริมสร้าง ความสามารถทางเศรษฐกิจของประเทศอย่างต่อเนื่อง อาทิ ปัจจัยด้านความผันผวนของเศรษฐกิจโลก กฎ ระเบียบระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันทางการค้า ทักษะความสามารถของแรงงาน โครงสร้างประชากรที่เข้าสู่สังคมสูงวัย และเทคโนโลยีที่มีการพัฒนาอย่างรวดเร็วที่ส่งผลให้ภาคเกษตรกรรม อุตสาหกรรม และภาคบริการต้องปรับตัวให้สอดคล้องกับความต้องการของ

ผู้บริโภค รูปแบบการค้าที่เปลี่ยนแปลงไป รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงเชิงนโยบายการพัฒนาของ ประเทศต่าง ๆ ในภูมิภาคที่ทำให้เกิดการลงทุนจากนักลงทุนต่างประเทศมากขึ้น โดยเฉพาะประเทศ ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ซึ่งจากสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงในอนาคต อาทิ เศรษฐกิจโลก โครงสร้าง ประชากร เทคโนโลยีจะทำให้ประเทศไทยเผชิญความท้าทายมากขึ้นในการเสริมสร้าง ความสามารถในการแข่งขันของประเทศในระยะต่อไป

ในการพัฒนาเพื่อเสริมสร้างความสามารถของประเทศในระยะต่อไปโดยยึด เป้าหมายในการยกระดับประเทศไทยให้มีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการ พัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยจำเป็นต้องปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจทั้งระบบ เพื่อสร้างภูมิคุ้มกัน และส่งผลให้เกิดการยกระดับรายได้ และในขณะเดียวกันการพัฒนาดังกล่าว จะต้องส่งผลให้ความเหลื่อมล้ำลดลง ดังนั้นการพัฒนาประเทศในระยะต่อไปจำเป็นต้องอย่างยั้งที่ ประเทศไทยจะต้องสร้างเครื่องยนต์ทางเศรษฐกิจใหม่ที่จะช่วยยกระดับการพัฒนาประเทศไปสู่ เป้าหมายที่ตั้งไว้ซึ่งการพัฒนาในช่วง 20 ปีข้างหน้าจะมุ่งเน้นการวิจัย พัฒนานวัตกรรม และนำ เทคโนโลยีใหม่มาปรับใช้และต่อยอดภาคการผลิตและบริการในปัจจุบัน เพื่อเพิ่มผลิตภาพ และ สร้างมูลค่าเพิ่ม รวมทั้งการปรับโครงสร้างภาคการผลิตและบริการในปัจจุบันไปสู่ภาคการผลิตและ บริการใหม่ที่มีศักยภาพ การพัฒนารูปแบบการค้าให้สอดคล้องกับ เทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงไป การ ส่งเสริมให้เกิดสังคมผู้ประกอบการพัฒนาทักษะและความสามารถ ของแรงงาน

ดังนั้น เพื่อยกระดับการพัฒนาประเทศให้เป็นประเทศที่มีรายได้สูงได้อย่างประสบ ความสำเร็จ ใน 20 ปี ประเทศไทยจึงจำเป็นต้องมีการขยายตัวและการเติบโตทางเศรษฐกิจที่ต่อเนื่อง รวมทั้ง มีขีดความสามารถทางการแข่งขันที่เพิ่มขึ้นในเวทีสากล ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้าง ความสามารถ ในการแข่งขันสำหรับประเทศไทยจึงได้มุ่งพัฒนาบนพื้นฐานแนวคิด 3 ประการได้แก่ (1) “ต่อยอดอดีต” โดยมองกลับไปที่เราทิ้งไว้ทางเศรษฐกิจ อัตลักษณ์ วัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิต และจุดเด่น ทางทรัพยากรธรรมชาติที่หลากหลาย รวมทั้งความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบของประเทศ ในด้านอื่น ๆ นำมาประยุกต์ผสมผสานกับเทคโนโลยีและนวัตกรรม เพื่อให้สอดคล้องกับบริบทของ เศรษฐกิจและสังคม โลกสมัยใหม่ (2) “ปรับปัจจุบัน” เพื่อปูทางสู่อนาคต ผ่านการพัฒนาโครงสร้าง พื้นฐานของประเทศ

ในมิติต่าง ๆ ทั้งโครงข่ายระบบคมนาคมและขนส่ง โครงสร้างพื้นฐานวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และดิจิทัล และการปรับสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมและบริการ อนาคต และ(3) “สร้างคุณค่า ใหม่ในอนาคต” ด้วยการเพิ่มศักยภาพของผู้ประกอบการพัฒนาคนรุ่น ใหม่ รวมถึงปรับโมเดลธุรกิจ เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของตลาด ผสมผสานกับยุทธศาสตร์ที่ รองรับอนาคต บนพื้นฐานของการต่อยอดอดีตและปรับปัจจุบัน พร้อมทั้งการส่งเสริมและ

สนับสนุนจากภาครัฐ จะทำให้ประเทศไทยสามารถ สร้างฐานรายได้และการจ้างงานใหม่ ขยายโอกาสทางการค้าและการลงทุนในเวทีโลก ควบคู่ไปกับ การยกระดับรายได้และการกินดีอยู่ดี รวมถึงการเพิ่มขึ้นของคนชั้นกลางในประเทศได้ในคราวเดียวกัน

3) วิสัยทัศน์ยุทธศาสตร์ชาติด้านความยั่งยืน (สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, 2560)

ทรัพยากรมนุษย์เป็นปัจจัยขับเคลื่อนสำคัญในการยกระดับการพัฒนาประเทศในทุกมิติไปสู่ เป้าหมายการเป็นประเทศที่พัฒนาแล้วที่ขับเคลื่อนโดยภูมิปัญญาและนวัตกรรมในอีก 20 ปีข้างหน้า ดังนั้น จึงจำเป็นต้องมีการวางรากฐานการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศอย่างเป็นระบบ โดยจำเป็นต้องมุ่งเน้นการพัฒนาและยกระดับคนในทุกมิติและในทุกช่วงวัยให้เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่ดี เก่ง และมีคุณภาพพร้อมขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศไปข้างหน้าได้อย่างเต็มศักยภาพซึ่ง “คนไทยในอนาคตจะต้องมีความพร้อมทั้งกาย ใจ สติปัญญา มีพัฒนาการที่รอบด้านและมีสุขภาวะที่ดีในทุกช่วงวัย มีจิตสาธารณะ รับผิดชอบต่อสังคมและผู้อื่น มีซัพส์ อุดอ้อม โอบอ้อมอารี มีวินัย รักษาศีลธรรมและเป็นพลเมืองดีของชาติ มีหลักคิดที่ถูกต้อง มีทักษะที่จำเป็น ในศตวรรษที่ 21 มีทักษะสื่อสารภาษาอังกฤษและภาษาที่ 3 และอนุรักษ์ภาษาท้องถิ่น มีนิสัยรักการเรียนรู้และการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต ผู้การเป็นคนไทย ที่มีทักษะสูง เป็นนวัตกรรมคิด ผู้ประกอบการเกษตรยุคใหม่และอื่น ๆ โดยมีสัมมาชีพตามความถนัดของตนเอง”

ดังนั้นเพื่อให้ทรัพยากรมนุษย์ในทุกมิติและในทุกช่วงวัยสามารถได้รับการพัฒนาและยกระดับ ได้เต็มศักยภาพและเหมาะสม ยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ จึงได้กำหนดประเด็นยุทธศาสตร์ที่เน้นทั้งการแก้ไขปัญหการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในปัจจุบันและการเสริมสร้างและยกระดับการพัฒนา ที่ให้ความสำคัญที่ครอบคลุมทั้งในส่วนของการพัฒนา ทุนมนุษย์ และปัจจัยและสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างระบบนิเวศที่เอื้อต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์อย่างครอบคลุม ประกอบด้วย การพัฒนาศักยภาพคนตลอดช่วงชีวิต ควบคู่กับการปฏิรูปที่สำคัญทั้งในส่วนของการปรับเปลี่ยนค่านิยมและวัฒนธรรมเพื่อให้คนมีความดีอยู่ใน ‘วิถี’ การดำเนินชีวิตและมีจิตสำนึกร่วมในการสร้างสังคมที่น่าอยู่ และมีการปฏิรูปการเรียนรู้แบบพลิกโฉม ในทุกระดับตั้งแต่ระดับ ปฐมวัยจนถึงการเรียนรู้ตลอดชีวิตโดยการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงใน ศตวรรษที่ 21 มีการออกแบบระบบการเรียนรู้ใหม่ การเปลี่ยนแปลงบทบาทครูการเพิ่มประสิทธิภาพระบบบริหารจัดการศึกษา และการพัฒนาระบบการเรียนรู้ตลอดชีวิตเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้สามารถกำกับกับการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับตนเองได้อย่างต่อเนื่องแม้จะออกจากระบบการศึกษาแล้ว รวมถึงความตระหนัก ถึงพหุปัญญาของมนุษย์ที่หลากหลายตลอดจนพัฒนาและรักษากลุ่มผู้มีความสามารถพิเศษของพหุปัญญาแต่ละประเภทและการปฏิรูประบบ

เสริมสร้างความรอบรู้และจิตสำนึกทางสุขภาพเพื่อให้คนไทยมีศักยภาพในการจัดการสุขภาวะที่ดีได้ด้วยตนเอง พร้อมกับการสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์

ทั้งการเสริมสร้างครอบครัวที่เข้มแข็งอบอุ่นซึ่งเป็นการวางรากฐานการส่งต่อเด็กและเยาวชนที่มีคุณภาพสู่การพัฒนาในช่วงอายุถัดไป โดยการส่งเสริมการเกิดที่มีคุณภาพการสร้างครอบครัวที่เหมาะสมกับคนรุ่นใหม่ การส่งเสริมบทบาทในการมีส่วนร่วมพัฒนาคนการพัฒนากระบวนข้อมูลเพื่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่มีความเชื่อมโยงและบูรณาการข้อมูลด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ระหว่างกระทรวง/หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และการเสริมสร้าง ศักยภาพการกีฬาในการสร้างคุณค่าทางสังคมและพัฒนาประเทศ ในการใช้กิจกรรมนันทนาการและกีฬาเป็นเครื่องมือในการเสริมสร้างสุขภาวะของประชาชนอย่างครบวงจรและมีคุณภาพมาตรฐาน รวมถึงการพัฒนาทักษะด้านกีฬาสู่ความเป็นเลิศและกีฬาเพื่อการอาชีพ ส่งเสริมการบริโภคและการผลิตสีเขียวอย่างยั่งยืน ซึ่งรวมถึงการส่งเสริมให้เกิดการลงทุนและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมบริโภคและการผลิต วิธีคิดและวิถีชีวิตของบุคคลและองค์กรให้มีการใช้ทรัพยากรอย่างประหยัดคุ้มค่าและมีประสิทธิภาพ มากที่สุด การสร้างการมีจิตสำนึกในการผลิตที่มีความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมและพฤติกรรม การบริโภคอย่างพอเพียงและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม การใช้กลไกทางเศรษฐศาสตร์และมาตรการทางสังคมจูงใจผู้บริโภคและผู้ผลิตการสร้างระบบและกลไกการเฝ้าระวัง ติดตามตรวจสอบ และควบคุมมลพิษในภาคการผลิต และการใช้มาตรการการตรวจสอบย้อนกลับถึงแหล่งที่มา ของวัตถุดิบ พร้อมทั้งส่งเสริมให้มีการลดขยะเป็นศูนย์ จัดการขยะแบบเบ็ดเสร็จยั่งยืน การลดการปล่อย มลพิษและผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งรวมถึงการจัดการการปล่อยมลพิษจากภาคการผลิตเพื่อขับเคลื่อน เศรษฐกิจควบคู่กับการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพมีมลพิษต่ำโดยกระบวนการผลิตที่เป็นมิตร ต่อสิ่งแวดล้อม การมีระบบจัดการของเสียจากแหล่งกำเนิดมลพิษทุกประเภทที่เพียงพอและมีการจัดการมลพิษได้เป็นไปตามมาตรฐาน มีการบังคับใช้กฎหมายกับผู้ประกอบการอย่างเคร่งครัด รวมทั้ง การเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงาน การพัฒนาพลังงานทดแทนและพลังงานทางเลือกด้วยการวิจัย พัฒนาวัตถุดิบและเทคโนโลยีการเพิ่มศักยภาพการผลิต การใช้ และตลาดตลอดจนการสร้างจิตสำนึก และเข้าถึงองค์ความรู้ด้านพลังงาน พร้อมทั้งการส่งเสริมการจัดซื้อจัดจ้างสีเขียวทั้งระบบ ซึ่งรวมถึงการสนับสนุนให้ทุกหน่วยงานของรัฐมีการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่ได้รับการรับรองผลิตภัณฑ์ ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม การส่งเสริมให้ภาคเอกชนใช้สินค้าและบริการจากผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม การส่งเสริมการบริโภคที่ยั่งยืน โดยปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม พร้อมทั้งมีการส่งเสริมและพัฒนาเครื่องมือทางเศรษฐศาสตร์เพื่อสร้างแรงจูงใจให้ดำเนินการเพื่อรองรับ การปลูกป่าและเพิ่มพื้นที่สีเขียว

เกี่ยวในพื้นที่เอกชน การปรับปรุงกลไกรัฐเพื่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ของประชาชนและภาคเอกชนสร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมเศรษฐกิจภาคทะเล มุ่งเน้นการให้ความสำคัญ กับการสร้างการเติบโตของประเทศจากกิจกรรมทางทะเลที่หลากหลายควบคู่ไปกับการดูแล ฐานทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งทั้งหมด ภายใต้อำนาจและสิทธิประโยชน์ของประเทศที่พึงมี พึ่งได้ เพื่อความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม โดยมุ่งเน้นการถ่ายทอดองค์ความรู้เรื่อง ทะเลที่ถูกดองและเพียงพอเพิ่มมูลค่าของเศรษฐกิจฐานชีวภาพทางทะเล ปรับปรุงและฟื้นฟู ทรัพยากร ทางทะเลและชายฝั่งทั้งระบบ พัฒนาและเพิ่มสัดส่วนกิจกรรมทางทะเลที่เป็นมิตรต่อ สิ่งแวดล้อม

รูปที่ 2.3 ภาพอนาคตประเทศไทย ปี 2579

ที่มา: รัฐบาลไทย, 2560

ภาพอนาคตประเทศไทยภาพอนาคตประเทศไทยใน พ.ศ.2579 โดยย่อแสดงมีลักษณะเป็น เป้าหมายหรือแนวคิดเชิงอุดมคติ (Ideal Goals) ผสมผสานกับวิธีการนั้นประกอบด้วย

1) ด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศและบทบาทของประเทศไทย กำหนดภาพ อนาคตให้ประเทศไทยมีบทบาทสำคัญในเวทีระดับภูมิภาคและระดับโลก

2) ด้านเศรษฐกิจ สังคม คุณภาพชีวิต และสิ่งแวดล้อม กำหนดภาพอนาคตให้ เศรษฐกิจและสังคมไทยมีการพัฒนาอย่างมั่นคงและยั่งยืนตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงระบบ เศรษฐกิจมีความเป็นชาติการค้า บนฐานของการขยายตัวของอุตสาหกรรมแห่งอนาคตการท่องเที่ยว ตลาดคุณภาพ การบริการคุณภาพ การค้าส่งค้าปลีก และเศรษฐกิจดิจิทัลที่เข้มข้น ประเทศไทย

สามารถแข่งขันได้ในระบบเศรษฐกิจโลก โดยที่การพัฒนาเศรษฐกิจดังกล่าวจะต้องเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และสังคมไทยมีความมั่นคง เสมอภาค เป็นธรรม มีความเหลื่อมล้ำน้อย คนไทยมีความสุขทั้งกายและใจมีคุณภาพชีวิตในระดับของประเทศพัฒนาแล้ว

3) ด้านทุนมนุษย์ กำหนดภาพอนาคตให้คนไทยเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์เป็นพลเมืองที่ตื่นรู้และสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองเป็นพลเมืองไทย พลเมืองอาเซียน และพลเมืองโลกรวมทั้งมีจิตสาธารณะและทำประโยชน์ต่อส่วนรวม

4) ด้านการบริหารจัดการภาครัฐ กำหนดภาพอนาคตให้ระบบบริหารจัดการภาครัฐมีขนาดเล็ก ทันสมัยและมีประสิทธิภาพ (Advanced and Efficient) มีความรับผิดชอบ อย่างแท้จริง (Responsibility and Accountability) มีความโปร่งใสตรวจสอบได้ (Transparent) และประชาชนมีส่วนร่วม (Participation) 1.3 กรอบยุทธศาสตร์ชาติ ระยะ 20 ปีรอบยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี จำนวน 6 ด้าน

2.4.3 กรอบยุทธศาสตร์ชาติ ระยะ 20 ปี (รัฐบาลไทย, 2560)

กรอบยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี จำนวน 6 ด้าน เพื่อให้ประเทศไทยสามารถยกระดับการพัฒนาให้บรรลุตามวิสัยทัศน์ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” และเป้าหมายการพัฒนาประเทศข้างต้น จึงจำเป็นต้องกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศระยะยาวที่จะทำให้ประเทศไทยมีความมั่นคงในเอกราชและอธิปไตย มีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลงจากปัจจัยภายในและภายนอกประเทศในทุกมิติทุกรูปแบบ และทุกระดับ ภาคเกษตรกรรม ภาคอุตสาหกรรม และภาคบริการของประเทศได้รับการพัฒนายกระดับไปสู่การใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมในการสร้างมูลค่าเพิ่มและพัฒนาเทคโนโลยีที่สำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจใหม่ที่จะสร้างและเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันของประเทศ เพื่อยกระดับฐานรายได้ของประชาชนในภาพรวมและกระจายผลประโยชน์ไปสู่ภาคส่วนต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม คนไทยได้รับการพัฒนาให้เป็นคนดี เก่ง มีวินัย กำเนิดถึงผลประโยชน์ส่วนรวม และมีศักยภาพในการคิดวิเคราะห์ สามารถ “รู้ รับ ปรับใช้” เทคโนโลยีใหม่ได้อย่างต่อเนื่อง สามารถเข้าถึงบริการพื้นฐานระบบสวัสดิการและกระบวนการยุติธรรมได้อย่างเท่าเทียมกัน โดยไม่มีใครถูกทิ้งไว้ข้างหลังการพัฒนาประเทศในช่วงระยะเวลาของยุทธศาสตร์ชาติ จะมุ่งเน้นการสร้างสมดุลระหว่างการพัฒนาความมั่นคง เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม โดยการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในรูปแบบ “ประชารัฐ” โดยประกอบด้วย 6 ยุทธศาสตร์ ได้แก่ ยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคง ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน ยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ ยุทธศาสตร์ชาติด้าน

การสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และยุทธศาสตร์ชาติด้านการปรับสมดุลและพัฒนากระบวนการบริหารจัดการภาครัฐ โดยแต่ละยุทธศาสตร์มีเป้าหมายและประเด็นการพัฒนา ดังนี้

1) ยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคงมีเป้าหมายการพัฒนาที่สำคัญ คือ ประเทศชาติมั่นคง ประชาชนมีความสุข เน้นการบริหารจัดการสถานะแวดล้อมของประเทศให้มีความมั่นคงปลอดภัย เอกราช อธิปไตย และมีความสงบเรียบร้อยในทุกระดับ ตั้งแต่ระดับชาติ สังคม ชุมชน มุ่งเน้นการพัฒนาคน เครื่องมือ เทคโนโลยี และระบบฐานข้อมูลขนาดใหญ่ให้มีความพร้อมสามารถรับมือกับภัยคุกคามและภัยพิบัติได้ทุกรูปแบบ และทุกระดับความรุนแรง ควบคู่ไปกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาด้านความมั่นคงที่มีอยู่ในปัจจุบัน และที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต ใช้กลไกการแก้ไขปัญหาแบบบูรณาการทั้งกับส่วนราชการ ภาคเอกชน ประชาสังคม และองค์กรที่ไม่ใช่รัฐ รวมถึงประเทศเพื่อนบ้านและมิตรประเทศทั่วโลกบนพื้นฐานของหลักธรรมาภิบาล เพื่อเอื้ออำนวยประโยชน์ต่อการดำเนินการของยุทธศาสตร์ชาติด้านอื่น ๆ ให้สามารถขับเคลื่อนไปได้ตามทิศทางและเป้าหมายที่กำหนด

2) ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน มีเป้าหมายการพัฒนาที่มุ่งเน้นการยกระดับศักยภาพของประเทศในหลากหลายมิติ บนพื้นฐานแนวคิด 3 ประการ ได้แก่ (1) “ต่อยอดอดีต” โดยมองกลับไปที่เราทำทางเศรษฐกิจ อัตลักษณ์ วัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิต จุดเด่นทางทรัพยากรธรรมชาติที่หลากหลาย รวมทั้งความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบของประเทศในด้านอื่น ๆ นำมาประยุกต์ผสมผสานกับเทคโนโลยีและนวัตกรรม เพื่อให้สอดคล้องกับบริบทของเศรษฐกิจและสังคมโลกสมัยใหม่ (2) “ปรับปัจจุบัน” เพื่อปูทางสู่อนาคต ผ่านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของประเทศในมิติต่าง ๆ ทั้งโครงข่ายระบบคมนาคมและขนส่ง โครงสร้างพื้นฐานวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และดิจิทัล และกิจการปรับสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมและบริการอนาคต และ (3) “สร้างคุณค่าใหม่ในอนาคต” ด้วยการเพิ่มศักยภาพของผู้ประกอบการพัฒนาคนรุ่นใหม่ รวมถึงปรับรูปแบบธุรกิจ เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของตลาด ผสมผสานกับยุทธศาสตร์ที่รองรับอนาคต บนพื้นฐานของการต่อยอดอดีตและปรับปัจจุบัน พร้อมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนจากภาครัฐให้ประเทศไทยสามารถสร้างฐานรายได้และการจ้างงานใหม่ขยายโอกาสทางการค้าและการลงทุนในเวทีโลก ควบคู่ไปกับการยกระดับรายได้และการกินดีอยู่ดี รวมถึงการเพิ่มขึ้นของคนชั้นกลางและลดความเหลื่อมล้ำของคนในประเทศได้ในคราวเดียวกัน

3) ยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ มีเป้าหมายการพัฒนาที่สำคัญเพื่อพัฒนาคนในทุกมิติและในทุกช่วงวัยให้เป็นคนดี เก่ง และมีคุณภาพ โดยคนไทยมีความพร้อมทั้งกาย ใจ สติปัญญา มีพัฒนาการที่รอบด้านและมีสุขภาพที่ดีในทุกช่วง

วัย มีจิตสาธารณะรับผิดชอบต่อสังคมและผู้อื่น มัชยัสถ์ ออคคอม โอบอ้อมอารี มีวินัย รักษาศีลธรรม และเป็นพลเมืองดีของชาติ มีหลักคิดที่ถูกต้อง มีทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 มีทักษะสื่อสารภาษาอังกฤษและภาษาที่สามและอนุรักษ์ภาษาท้องถิ่น มีนิสัยรักการเรียนรู้และการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต ผู้การเป็นคนไทยที่มีทักษะสูง เป็นนวัตกรรม นวัตกรรม นักคิด ผู้ประกอบการ เกษตรกร ยุคใหม่และอื่น ๆ โดยมีสัมมาชีพตามความถนัดของตนเอง

4) ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้าง โอกาสและความเสมอภาคทางสังคม มีเป้าหมายการพัฒนาที่สำคัญที่ให้ความสำคัญกับการดึงเอาพลังของภาคส่วนต่าง ๆ ทั้งภาคเอกชน ประชาสังคม ชุมชนท้องถิ่น มาร่วมขับเคลื่อน โดยการสนับสนุนการรวมตัวของประชาชนในการร่วมคิด ร่วมทำเพื่อส่วนรวม การกระจายอำนาจและความรับผิดชอบไปสู่กลไกบริหารราชการแผ่นดินในระดับท้องถิ่น การเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนในการจัดการตนเอง และการเตรียมความพร้อมของประชากรไทยทั้งในมิติสุขภาพ เศรษฐกิจ สังคม และสภาพแวดล้อมให้เป็นประชากรที่มีคุณภาพ สามารถพึ่งตนเองและทำประโยชน์แก่ครอบครัว ชุมชน และสังคมให้นานที่สุด โดยรัฐให้หลักประกันการเข้าถึงบริการและสวัสดิการที่มีคุณภาพอย่างเป็นธรรมและทั่วถึง

5) ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม มีเป้าหมายการพัฒนาที่สำคัญเพื่อนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนในทุกมิติ ทั้งด้านสังคม เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม ธรรมชาติและความเป็นหุ้นส่วนความร่วมมือระหว่างกันทั้งภายในและภายนอกประเทศอย่างบูรณาการ ใช้พื้นที่เป็นตัวตั้งในการกำหนดกลยุทธ์และแผนงาน และการให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องได้เข้ามามีส่วนร่วมในแบบทางตรงให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ โดยเป็นการดำเนินการบนพื้นฐานการเติบโตร่วมกัน ไม่ว่าจะเป็ทางเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และคุณภาพชีวิต โดยให้ความสำคัญกับการสร้างสมดุลอันจะนำไปสู่ความยั่งยืนเพื่อคนรุ่นต่อไปอย่างแท้จริง

6) ยุทธศาสตร์ชาติด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ มีเป้าหมายการพัฒนาที่สำคัญเพื่อปรับเปลี่ยนภาครัฐที่ยึดหลัก “ภาครัฐของประชาชนเพื่อประชาชนและประโยชน์ส่วนรวม” โดยภาครัฐต้องมีขนาดที่เหมาะสมกับบทบาทภารกิจ แยกแยะบทบาทหน่วยงานของรัฐที่ทำหน้าที่ในการกำกับหรือในการให้บริการในระบบเศรษฐกิจที่มีการแข่งขันมีสมรรถนะสูง ยึดหลักธรรมาภิบาล ปรับวัฒนธรรมการทำงานให้มุ่งผลสัมฤทธิ์และผลประโยชน์ส่วนรวม มีความทันสมัย และพร้อมที่จะปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลกอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการนำนวัตกรรม เทคโนโลยีข้อมูลขนาดใหญ่ ระบบการทำงานที่เป็นดิจิทัลเข้ามาประยุกต์ใช้อย่างคุ้มค่า และปฏิบัติงานเทียบได้กับมาตรฐานสากล รวมทั้งมีลักษณะเปิดกว้าง เชื่อมโยงถึงกันและเปิดโอกาสให้ทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างสะดวก รวดเร็ว และโปร่งใส โดยทุกภาคส่วนในสังคมต้องร่วมกันปลูกฝังค่านิยมความซื่อสัตย์สุจริต ความมัธยัสถ์

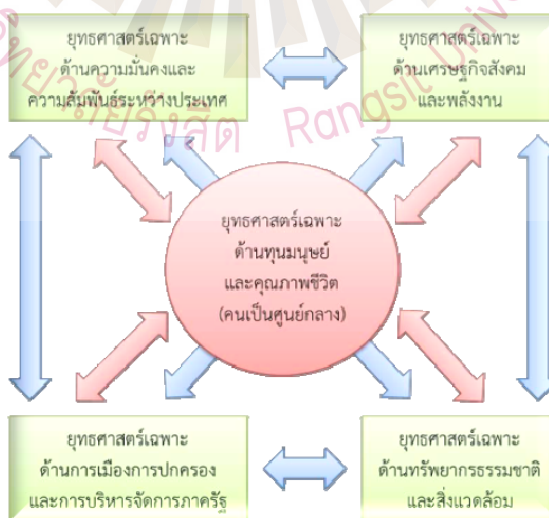
และสร้างจิตสำนึกในการปฏิเสธ ไม่ยอมรับการทุจริตประพฤติกมิชอบอย่างสิ้นเชิง นอกจากนี้กฎหมาย ต้องมีความชัดเจนมีเพียงเท่าที่จำเป็นมีความทันสมัย มีความเป็นสากลมีประสิทธิภาพและนำไปสู่การ ลดความเหลื่อมล้ำและเอื้อต่อการพัฒนา โดยกระบวนการยุติธรรมมีการบริหารที่มีประสิทธิภาพ เป็น ธรรม ไม่เลือกปฏิบัติ และการอำนวยความสะดวกยุติธรรมตามหลักนิติธรรม

กรอบยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2560 – 2579)

รูปที่ 2.4 กรอบยุทธศาสตร์ชาติ ระยะ 20 ปี

ที่มา: ปรเมธี วิมลศิริ, 2559

รูปที่ 2.5 ยุทธศาสตร์เฉพาะด้านทุนมนุษย์และคุณภาพชีวิต

ที่มา: วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร, 2559, น. 4-13, 66

เนื้อหาด้านของยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาทุนมนุษย์และคุณภาพชีวิตซึ่งถือเป็นแกนหลักหรือศูนย์กลางของยุทธศาสตร์ชาติ กระจุกกระจายอยู่ในกรอบยุทธศาสตร์ชาติ ระยะ 20 ปี ทั้ง 6 ด้าน โดยเริ่มจากแนวคิดในการปลูกฝังค่านิยมและจิตสำนึกที่ถูกต้องให้กับเด็ก เยาวชน และคนไทยทุกคน เพื่อสร้างความรู้สึกรู้จักคิด (Mindset) ที่ถูกต้อง เสริมสร้างความรู้ ทักษะ และประสบการณ์ที่จำเป็นในการดำรงชีวิตและอยู่ร่วมกันในสังคมและเมื่อปัจเจกบุคคลที่เป็นคนดีมีคุณภาพอยู่ร่วมกันเป็นสังคม ดังนั้นสังคม ไทยย่อมเป็นสังคมที่ดีไปด้วย แนวคิดในการพัฒนาทุนมนุษย์และคุณภาพชีวิต

วิสัยทัศน์ :

“ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง”

ความมั่นคง

• **การมีความมั่นคงปลอดภัย** จากภัยและการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในประเทศและภายนอกประเทศในทุกระดับ ทั้งระดับประเทศ สังคม ชุมชน ครัวเรือน และปัจเจกบุคคล และมีความมั่นคงในทุกมิติ ทั้งมิติเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และการเมือง

• **ประเทศมีความมั่นคงในทางราชการและอธิปไตย** มีสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ที่เข้มแข็งมีคุณลักษณะอันดีที่ปลูกฝังให้คนไทยจงรักภักดี รับผิดชอบต่อสังคมเป็นพลเมืองที่ดี มีจิตสำนึกในการรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม รับผิดชอบต่อหน้าที่

• **สังคม มีความปรองดองและความสามัคคี** วัฒนธรรมการดำรงชีวิตที่ดีของประชาชน มีความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนบ้าน

• **ประชาชน มีความมั่นคงในชีวิต** มีงานและรายได้ที่มั่นคงพอเพียงกับการดำรงชีวิต มีที่อยู่อาศัยและคุณภาพชีวิตที่ดี

• **ฐานทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม มีความมั่นคง** ของอาหาร พลังงาน และน้ำ

ความมั่งคั่ง

• **ประเทศไทยมีการขยายตัวของเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่อง** มีระดับเป็นประเทศในกลุ่มประเทศรายได้สูง ความเหลื่อมล้ำของการพัฒนาลดลง ประชากรได้รับผลประโยชน์จากการพัฒนาอย่างทั่วถึง

• **เศรษฐกิจมีความสามารถในการแข่งขันสูง** สามารถสร้างรายได้ทั้งจากภายในและภายนอกประเทศ สร้างฐานเศรษฐกิจและสังคมที่มั่นคง และเป็นจุดสำคัญของการเชื่อมโยงในภูมิภาคที่จากคนมาจนถึง การมีขีดความสามารถ การลงทุน และการทำธุรกิจ มีบทบาทสำคัญในระดับภูมิภาคและระดับโลก เกิดสายสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจและการค้าอย่างมีพลัง

• **ความสมบูรณ์ของทุนที่จะสามารถสร้างการพัฒนาต่อเนื่อง** ได้แก่ ทุนมนุษย์ ทุนทางปัญญา ทุนทางการเงิน ทุนที่เป็นเครื่องมือเครื่องจักร ทุนทางสังคม และทุนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ความยั่งยืน

• **การพัฒนาที่สามารถสร้างความเจริญ** งามได้ และคุณภาพชีวิตของประชาชนให้ดีขึ้นอย่างพอเพียง ซึ่งเป็นการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจที่ไม่ใช้ทรัพยากรธรรมชาติเกินพอดี ไม่สร้างผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมจนเกินความสามารถในการรองรับ และยั่งยืนอย่างสมบูรณ์

• **การเติบโตและการบริโภคเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม** และสอดคล้องกับมาตรฐานของประชาคมโลกซึ่งเป็นที่ยอมรับร่วมกัน ความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมีความสำคัญ มีความรับผิดชอบต่อสังคม

• **มุ่งประโยชน์ส่วนรวมอย่างยั่งยืน** ให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของประชาชนทุกภาคส่วน เพื่อการพัฒนาในทุกระดับอย่างยั่งยืน

• **ประชาชนทุกภาคส่วนในสังคม** ยึดถือและปฏิบัติตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

รูปที่ 2.6 วิสัยทัศน์ยุทธศาสตร์ชาติ

ที่มา: สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, 2560

ปัจจัยและแนวโน้มที่คาดว่าจะส่งผลต่อการพัฒนาประเทศ

แม้ว่าประเทศไทยจะมีตำแหน่งที่ตั้งที่สามารถเป็นศูนย์กลางในการเชื่อมโยงในภูมิภาคและเป็นประตูสู่เอเชีย แต่การที่มีอาณาเขตติดกับประเทศเพื่อนบ้านหลายประเทศ ทำให้ปัญหาด้านเขตแดนกับประเทศเพื่อนบ้านยังคงเป็นความท้าทายด้านความมั่นคงในอนาคตนอกจากนี้ประเทศไทยยังคงต้องให้ความสำคัญกับปัญหาด้านความมั่นคงอื่น ๆ ที่มีความซับซ้อน ละเอียดอ่อน และมีความเชื่อมโยงกันหลายมิติ ที่อาจเป็นประเด็นท้าทายต่อการสร้างบรรยากาศความไว้วางใจระหว่างรัฐกับประชาชนและระหว่างประชาชนกับประชาชน ซึ่งรวมถึงการสร้างความสัมพันธ์ของคนในชาติที่จะนำไปสู่การแก้ปัญหาความขัดแย้งระหว่างกลุ่มประชากรไทยที่มีแนวคิดและความเชื่อที่แตกต่างกันอย่างยั่งยืนนอกจากนี้การขยายอิทธิพลและการเพิ่มบทบาทของประเทศมหาอำนาจที่อาจก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปสู่ระบบหลายขั้วอำนาจ หรือเกิดการย้ายขั้วอำนาจทางเศรษฐกิจ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อเสถียรภาพทางเศรษฐกิจของประเทศในอนาคต ขณะที่องค์กรที่ไม่ใช่รัฐ อาทิ องค์กรระหว่างประเทศ และบริษัทข้ามชาติ จะมีบทบาทมากขึ้นในการกำหนดกฎ ระเบียบ ทิศทางความสัมพันธ์ และมาตรฐานสากลต่าง ๆ ทั้งในด้านความมั่นคงและเศรษฐกิจ รวมทั้งการรวมกลุ่มเศรษฐกิจและการเปิดเสรีในภูมิภาคที่นำไปสู่ความเชื่อมโยงในทุกกระบวน อาจก่อให้เกิดความเสี่ยงด้านอาชญากรรมข้ามชาติและเศรษฐกิจนอกระบบ รวมทั้งปัญหายาเสพติด การค้ามนุษย์ และการลักลอบเข้าเมืองในทางกลับกัน ความเปลี่ยนแปลงจากโลกาภิวัตน์และความก้าวหน้าที่ได้รับการพัฒนาอย่างก้าวกระโดดจะก่อให้เกิดนวัตกรรมอย่างพลิกผัน อาทิ เทคโนโลยีปัญญาประดิษฐ์อินเทอร์เน็ตในทุกสิ่ง การวิเคราะห์ข้อมูลขนาดใหญ่ หุ่นยนต์และโดรน เทคโนโลยีพันธุกรรมสมัยใหม่ และเทคโนโลยีทางการเงิน ซึ่งตัวอย่างแนวโน้มการพัฒนาเทคโนโลยีอย่างก้าวกระโดดเหล่านี้ คาดว่าจะเป็นปัจจัยสนับสนุนหลักที่ช่วยทำให้เศรษฐกิจ โลกและเศรษฐกิจไทยมีแนวโน้มที่จะกลับมาขยายตัวได้เข้มแข็งขึ้น แนวโน้มสำคัญที่จำเป็นต้องมีการติดตามอย่างใกล้ชิด อาทิ การรวมกลุ่มทางการค้าและการลงทุนที่จะมีความหลากหลายเพิ่มมากขึ้น การแข่งขันที่คาดว่าจะรุนแรงขึ้นในการเพิ่มผลิตภาพและสร้างความหลากหลายของสินค้าและบริการที่ตอบโจทย์รูปแบบชีวิตใหม่ ๆ นอกจากนี้ ประเทศไทยคาดว่าจะเข้าสู่การเป็นสังคมสูงวัยระดับสุดยอดในปี 2574 จะก่อให้เกิดโอกาสใหม่ ๆ ในการตอบสนองความต้องการของกลุ่มผู้บริโภคนสูงวัยที่มีสัดส่วนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งการคาดการณ์ว่าครอบครัวไทยจะมีขนาดเล็กลงและมีรูปแบบที่หลากหลายมากขึ้น ประชากรในประเทศไทยจะมีช่วงอายุที่แตกต่างกันและจะมีกลุ่มคนช่วงอายุใหม่ ๆ เพิ่มขึ้น ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อทัศนคติและพฤติกรรมที่แตกต่างกัน ดังนั้น การเตรียมความพร้อมของประชากรให้มีคุณภาพและการนำเทคโนโลยีที่เหมาะสมมาใช้ในการผลิตและการบริการของประเทศจะเป็นความท้าทายสำคัญในระยะต่อไปใน

ขณะเดียวกัน โครงสร้างประชากรที่เข้าสู่สังคมสูงวัย อาจทำให้เกิดความต้องการแรงงานต่างชาติเพิ่มมากขึ้นเพื่อทดแทนจำนวนแรงงานไทยที่ลดลง ซึ่งปัจจัยด้านการเปิดเสรีในภูมิภาคและความก้าวหน้าของการพัฒนาระบบคมนาคมขนส่งในภูมิภาคจะทำให้การเคลื่อนย้ายแรงงานและการย้ายถิ่นมีความสะดวกมากขึ้น และเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้เกิดการเคลื่อนย้ายประชากรเข้าออกประเทศเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะในกลุ่มประชากรที่มีศักยภาพซึ่งมีแนวโน้มในการเคลื่อนย้ายไปเรียนหรือทำงานในทั่วทุกมุมโลกสูงขึ้น ทั้งนี้ การย้ายถิ่นส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหาโอกาสทางเศรษฐกิจที่ดีขึ้นจึงอาจเป็นไปได้ที่ประเทศไทยจะยังคงเป็นประเทศผู้รับของประชากรจากประเทศเพื่อนบ้าน ขณะที่ประเทศไทยโดยเฉพาะแรงงานทักษะอาจมีแรงจูงใจในการย้ายถิ่นไปยังประเทศที่มีระดับการพัฒนาที่ดีกว่า อาจทำให้การแย่งชิงแรงงานมีความรุนแรงมากขึ้นซึ่งจะยิ่งทำให้เกิดความเสี่ยงต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและการเปลี่ยนแปลงของบริบทสังคมไทยนอกจากนี้ ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศคาดว่าจะมีความรุนแรงมากขึ้น ทั้งในเชิงความผันผวน ความถี่ และขอบเขตที่กว้างขวางมากขึ้นซึ่งจะสร้างความเสียหายต่อชีวิตและทรัพย์สิน ระบบโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็น ตลอดจนระบบผลิตทางการเกษตรที่สัมพันธ์ต่อเนื่องกับความมั่นคงด้านอาหารและน้ำ ขณะที่ระบบนิเวศต่าง ๆ มีแนวโน้มเสื่อมโทรมลง และมีความเป็นไปได้ค่อนข้างสูงในการสูญเสียความสามารถในการรองรับความต้องการของมนุษย์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตาม รัศมีระดับความรุนแรงของผลกระทบอันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศโลกและความเสื่อมโทรมของระบบนิเวศต่าง ๆ ดังกล่าวที่แต่ละประเทศจะต้องเผชิญจะมีความแตกต่างกัน ทำให้การเป็นสังคมสีเขียว การรักษาและบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างบูรณาการจะได้รับความสำคัญและความสนใจจากนานาประเทศรวมทั้งประเทศไทยเพิ่มมากขึ้น พลังงานทดแทนและพลังงานทางเลือก รวมถึงการสร้างสมดุลความมั่นคงด้านพลังงานและอาหารมีแนวโน้มที่จะมีความสำคัญเพิ่มมากขึ้น กฎระเบียบและข้อตกลงด้านสิ่งแวดล้อมจะมีความเข้มข้นและเข้มงวดขึ้น โดยกรอบการพัฒนาตามข้อตกลงระหว่างประเทศต่าง ๆ ที่สำคัญ เช่น เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน และบันทึกความตกลงปารีส จะได้รับการนำไปปฏิบัติอย่างจริงจังมากยิ่งขึ้นแนวโน้มเหล่านี้จะก่อให้เกิดความท้าทายต่อการพัฒนาประเทศในหลายมิติ ทั้งในส่วนของการทำงานและอาชีพ สาขาการผลิตและบริการใหม่ ๆ ความมั่นคงของประเทศอันเกิดจากภัยคุกคามและความเสี่ยงด้านอื่น ๆ ที่ซับซ้อนขึ้น อาชญากรรมไซเบอร์ รูปแบบการก่อสงครามที่ใช้เทคโนโลยีเป็นเครื่องมือ การเคลื่อนย้ายอย่างเสรีและรวดเร็วของผู้คน เงินทุน ข้อมูลข่าวสาร องค์ความรู้เทคโนโลยีและสินค้าและบริการ การปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศที่รวดเร็วและคาดการณ์ได้ยาก การเกิดขึ้นของโรคระบาด และโรคอุบัติใหม่ที่จะส่งผลให้การเฝ้าระวังด้านการสาธารณสุขในประเทศมีความสำคัญมากขึ้น อาจนำไปสู่ปัญหาความเหลื่อมล้ำที่ทวีความรุนแรงมากขึ้นได้ หากไม่มีมาตรการที่มีประสิทธิภาพในการป้องกันและรองรับ

ผลกระทบต่าง ๆ ที่คาดว่าจะเกิดขึ้น ซึ่งรวมถึงการเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีและนวัตกรรมแบบพลิกผันที่จะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากการเข้าถึงเทคโนโลยี โครงสร้างพื้นฐาน และองค์ความรู้สมัยใหม่มีระดับความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มประชากรต่าง ๆ โดยการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีและนวัตกรรมดังกล่าวจะส่งผลกระทบต่อทั้งการจ้างงานและอาชีพที่จะมีรูปแบบและลักษณะงานที่เปลี่ยนไป มีความต้องการแรงงานที่มีสมรรถนะสูงเพิ่มมากขึ้น หลายอาชีพอาจหายไปจากตลาดงานในปัจจุบันและบางอาชีพจะถูกทดแทนด้วยระบบอัตโนมัติ โดยเฉพาะอาชีพที่ต้องการทักษะระดับต่ำก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อความมั่นคงและคุณภาพชีวิตของประชาชนที่ปรับตัวไม่ทันหรือขาดความรู้และทักษะที่ทันกับยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไป กระแสโลกาภิวัตน์ที่จะทำให้เกิดการพัฒนาขยายความเป็นเมือง วิถีชีวิตที่เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงทางสภาพภูมิอากาศที่อาจจะมีผลกระทบรุนแรงมากยิ่งขึ้น ซึ่งปัจจัยทั้งหมดดังกล่าวจะส่งผลให้ปัญหาความยากจนและความเหลื่อมล้ำของประเทศมีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น

จากปัจจัยและแนวโน้มที่คาดว่าจะส่งผลกระทบต่อการพัฒนาประเทศไทยในมิติต่าง ๆ ข้างต้น เห็นได้ว่าบริบทและสภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกประเทศมีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว มีพลวัตสูง และมีความซับซ้อนหลากหลายมิติ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่ออนาคตการพัฒนาประเทศอย่างมาก ดังนั้นการพัฒนาประเทศจึงจำเป็นต้องมียุทธศาสตร์การพัฒนาที่ครอบคลุมทุกมิติและทุกด้าน การพัฒนาที่เกี่ยวข้อง มีความร่วมมือในลักษณะประชารัฐจากภาคส่วนต่าง ๆ ในรูปแบบของหุ้นส่วนการพัฒนาที่เป็นการดำเนินงานอย่างบูรณาการ เนื่องจากทุกมิติการพัฒนามีความเกี่ยวข้องซึ่งกันและกัน โดยประเทศไทยจำเป็นต้องมีทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพ มีความรู้ สมรรถนะ และทักษะที่สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ สามารถรู้เท่าทันและปรับตัวให้สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุข มีอาชีพที่มั่นคง สร้างรายได้ ท่ามกลางความเปลี่ยนแปลง กฎเกณฑ์และกติกาใหม่ ๆ และมาตรฐานที่สูงขึ้น โดยเฉพาะในโลกที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วซึ่งจำเป็นต้องมีการพัฒนาระบบและปัจจัยส่งเสริมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องไปพร้อมกัน ทั้งในส่วนของระบบการเรียนการสอน และการพัฒนาทักษะฝีมือที่สอดคล้องกันกับการพัฒนาของคนในแต่ละช่วงวัย ระบบบริการสาธารณะ โครงสร้างพื้นฐาน รวมทั้งการให้ความสำคัญกับการส่งเสริมเทคโนโลยีและนวัตกรรมก้าวทันโลก จากการต่อยอดการพัฒนาบนพื้นฐานนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ส่งผลให้เกิดการสร้างห่วงโซ่มูลค่าทางเศรษฐกิจในทั้งภาคอุตสาหกรรม ภาคเกษตร และภาคบริการ กระจายผลประโยชน์จากการพัฒนา ลดปัญหาความเหลื่อมล้ำและนำไปสู่การเสริมสร้างคุณภาพชีวิตของประชาชนทุกภาคส่วนนอกจากนี้ ประเทศไทยต้องให้ความสำคัญกับการสร้างสมดุลความมั่นคง

ด้านพลังงานและอาหาร รักษาไว้ซึ่งความหลากหลายเชิงนิเวศ การส่งเสริมการดำเนินชีวิตและธุรกิจ และการพัฒนาและขยายความเป็นเมืองที่เติบโตอย่างต่อเนื่องที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม พร้อมกับการมีข้อกำหนดของรูปแบบและกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะการใช้พื้นที่ที่ชัดเจน ขณะที่การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ กฎหมาย ระบบภาษีต้องมีกลยุทธ์การพัฒนาที่สามารถอำนวยความสะดวกและส่งเสริมให้ประเทศมีศักยภาพการแข่งขันที่สูงขึ้น และสามารถใช้จุดแข็งในเรื่องตำแหน่งที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของประเทศให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศมากขึ้นรวมทั้งให้ความสำคัญของการรวมกลุ่มความร่วมมือกับนานาประเทศในระดับภูมิภาคและระดับโลก เพื่อกระชับและสร้างสัมพันธ์ไมตรี เสริมสร้างความสัมพันธ์ทางการทูต ซึ่งจะก่อให้เกิดการสร้างพลังทางเศรษฐกิจและรักษาความมั่นคงของประเทศ โดยจำเป็นต้องสร้างความพร้อมในการที่จะยกระดับมาตรฐานและมีการปฏิบัติให้เป็นไปตามระเบียบกติกาสากลในด้านต่าง ๆ ขณะเดียวกันประเทศไทยจำเป็นต้องเร่งให้มีการปฏิรูประบบราชการและการเมืองเพื่อให้เกิดการบริหารราชการที่ดีและเสถียรภาพทางการเมือง มีการส่งเสริมคนในชาติให้ยึดมั่นสถาบันหลักเป็นศูนย์รวมจิตใจ เพื่อให้เกิดความรักความสามัคคี และลดความขัดแย้งภายในประเทศ โดยที่นโยบายการพัฒนาต่าง ๆ จำเป็นต้องคำนึงถึงความสอดคล้องกับโครงสร้างและลักษณะพฤติกรรมของประชากรที่อาจจะมี ความแตกต่างจากปัจจุบันมากขึ้นดังนั้น ภายใต้เงื่อนไขโครงสร้างประชากร โครงสร้างเศรษฐกิจ สภาพสังคม สภาพภูมิอากาศ สิ่งแวดล้อม และปัจจัยการพัฒนาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ส่งผลให้ประเทศไทยจำเป็นต้องมีการวางแผนการพัฒนาที่รอบคอบและครอบคลุม อย่างไรก็ตาม หลายประเด็นพัฒนาเป็นเรื่องที่ต้องใช้ระยะเวลาในการดำเนินงานเพื่อให้เกิดการปรับตัวซึ่งจะต้องหยั่งรากลึกกลงไปถึงการเปลี่ยนแปลงในเชิงโครงสร้าง การขับเคลื่อนการพัฒนาให้ประเทศเจริญก้าวหน้าไปในอนาคตจึงจำเป็นต้องกำหนดวิสัยทัศน์ในระยะยาวที่ต้องบรรลุ พร้อมทั้งแนวยุทธศาสตร์หลักในด้านต่าง ๆ เพื่อเป็นกรอบในการขับเคลื่อนการพัฒนาอย่างเป็นบูรณาการบนพื้นฐานประชารัฐเพื่อยกระดับจุดแข็งและจุดเด่นของประเทศ และปรับปรุงแก้ไขจุดอ่อนและจุดด้อยต่าง ๆ อย่างเป็นระบบ โดยยุทธศาสตร์ชาติจะเป็นเป้าหมายใหญ่ในการขับเคลื่อนประเทศ และถ่ายทอดไปสู่แผนในระดับอื่น ๆ เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติทั้งในระดับยุทธศาสตร์ ภารกิจ และพื้นที่ ซึ่งรวมถึงพื้นที่พิเศษต่าง ๆ อาทิ เขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดน เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก เพื่อให้การพัฒนาประเทศสามารถดำเนินการได้อย่างมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน

2.4.4 นโยบายความมั่นคงแห่งชาติ พ.ศ.2558-2564

นโยบายความมั่นคงแห่งชาติ พ.ศ.2558-2564 ประกอบด้วย นโยบายสำคัญเพื่อเสริมสร้างความมั่นคงที่เป็นแก่นหลักของชาติและนโยบายความมั่นคงแห่งชาติทั่วไปรวมทั้งสิ้น 16 นโยบาย (สำนักนายกรัฐมนตรี สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ, 2558) ได้แก่

- 1) เสริมสร้างความมั่นคงของสถาบันหลักของชาติและการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
- 2) สร้างความเป็นธรรม ความปรองดอง และความสมานฉันท์ในชาติ
- 3) ป้องกันและแก้ไขการก่อความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้
- 4) จัดระบบการบริหารจัดการชายแดนเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาข้ามพรมแดน
- 5) สร้างเสริมศักยภาพการป้องกันและแก้ไขปัญหาภัยคุกคามข้ามชาติ
- 6) ปกป้องรักษาผลประโยชน์แห่งชาติทางทะเล
- 7) จัดระบบป้องกันและแก้ไขปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง
- 8) เสริมสร้างความเข้มแข็งและภูมิคุ้มกันความมั่นคงภายใน
- 9) เสริมสร้างความมั่นคงของชาติจากภัยการทุจริตคอร์รัปชัน
- 10) เสริมสร้างความมั่นคงทางเทคโนโลยีสารสนเทศและไซเบอร์
- 11) รักษาความมั่นคงของฐานแพนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- 12) เสริมสร้างความมั่นคงทางพลังงานและอาหาร
- 13) พัฒนาระบบการเตรียมพร้อมแห่งชาติเพื่อเสริมสร้างความมั่นคงของชาติ
- 14) เสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพการป้องกันประเทศ
- 15) พัฒนาระบบงานข่าวกรองให้มีประสิทธิภาพ
- 16) เสริมสร้างคุณภาพในการดำเนินความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 พ.ศ.2560 – 2564

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 พ.ศ.2560 - 2564 กำหนดภาพรวมการพัฒนาการประเมินสภาพแวดล้อมการพัฒนาประเทศ วัตถุประสงค์และเป้าหมายการพัฒนา รวมทั้งการขับเคลื่อนและติดตามประเมินผล โดยกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศจำนวน 10 ยุทธศาสตร์ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2560) ดังนี้

- 1) การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์

- 2) การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม
- 3) การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน
- 4) การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน
- 5) การเสริมสร้างความมั่นคงแห่งชาติเพื่อการพัฒนาประเทศสู่ความมั่งคั่ง
- 6) การบริหารจัดการในภาครัฐการป้องกันการทุจริตประพฤตมิชอบและธรรมาภิบาลในสังคมไทย

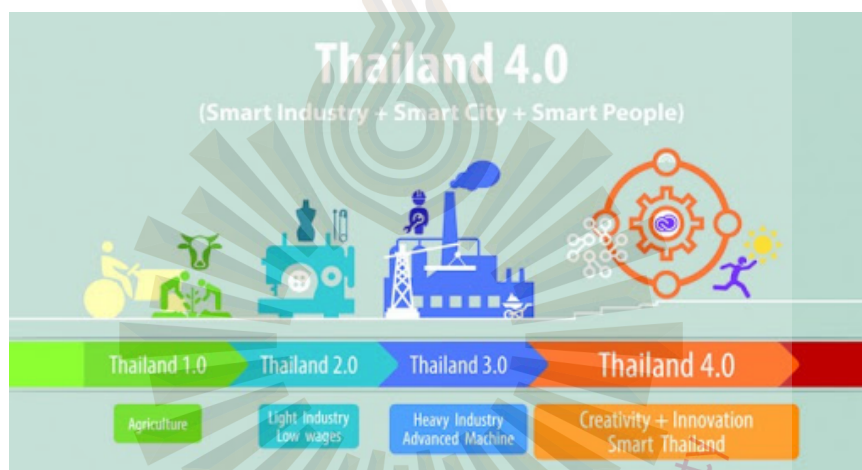
- 7) การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์
- 8) การพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีวิจัยและนวัตกรรม
- 9) การพัฒนาภาคเมืองและพื้นที่เศรษฐกิจ
- 10) ความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อการพัฒนา

นโยบายรัฐบาล และวิสัยทัศน์ Thailand 4.0

คณะรัฐมนตรี โดย พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี แถลงนโยบายทบทบัญญัติแห่งชาติเมื่อ 12 ก.ย.57 จำนวน 11 ข้อ สรุปได้ดังนี้

- 1) การปกป้องและเชิดชูสถาบันพระมหากษัตริย์
- 2) การรักษาความมั่นคงของรัฐและการต่างประเทศ
- 3) การลดความเหลื่อมล้ำของสังคม และการสร้างโอกาสการเข้าถึงบริการของรัฐ
- 4) การศึกษาและเรียนรู้ การทำนุบำรุงศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม
- 5) การยกระดับคุณภาพบริการด้านสาธารณสุข และสุขภาพของประชาชน
- 6) การเพิ่มศักยภาพทางเศรษฐกิจของประเทศ
- 7) การส่งเสริมบทบาทและการใช้โอกาสในประชาคมอาเซียน
- 8) การพัฒนาและส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีการวิจัยและพัฒนา และนวัตกรรม
- 9) การรักษาความมั่นคงของฐานทรัพยากร และการสร้างสมดุลระหว่างการอนุรักษ์กับการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน
- 10) การส่งเสริมการบริหารราชการแผ่นดินที่มีธรรมาภิบาลและการป้องกันการปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในภาครัฐ
- 11) การปรับปรุงกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมกับดักรายได้ปานกลางเนื่องจากประเทศไทยยังคงพึ่งพาเครื่องยนต์เศรษฐกิจเดิมที่ใช้มานานกว่า 50 ปีแล้วกับดักความเหลื่อมล้ำ

ทางด้านรายได้ของประชากรเนื่องจากการพัฒนาประเทศที่ผ่านมาไม่เกิดการกระจายรายได้หรือความมั่งคั่งเท่าที่ควรกับอัตราการพัฒนาประเทศที่ขาดความสมดุลเนื่องจากมุ่งเน้นไปที่ด้านเศรษฐกิจ แต่เพียงด้านเดียว โดยที่ไม่ได้คำนึงถึงด้านสังคม ทรัพยากร และสิ่งแวดล้อมนอกจากนั้น รัฐบาลชุดปัจจุบันได้ประกาศวิสัยทัศน์ Thailand 4.0 ซึ่งเป็นวิสัยทัศน์เชิงนโยบายที่จะเปลี่ยนเศรษฐกิจแบบเดิมของประเทศไทยไปสู่เศรษฐกิจที่ขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรมเพื่อนำชาติไปสู่เป้าหมาย “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” ทั้งนี้เนื่องจากโลกมีการแข่งขันที่สูงขึ้น โดยเฉพาะภาคบริการมีการเติบโตด้วยอัตราสูงที่สุด ประเทศไทยจำเป็นต้องปรับตัวเพื่อให้พ้นจากกับดักสามประการในปัจจุบัน ได้แก่พัฒนาการทางเศรษฐกิจของประเทศไทยจากอดีตถึงปัจจุบันและเป้าหมายในอนาคต

รูปที่ 2.7 โมเดลการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทย
ที่มา: สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, 2560

เพื่อให้เศรษฐกิจไทยสามารถเติบโตอย่างมีเสถียรภาพและต่อเนื่องจนกระทั่งไทยกลายเป็นประเทศพัฒนาแล้วที่มีรายได้สูง ประเทศไทยจำเป็นต้องเปลี่ยนผ่านไปสู่ยุคของนวัตกรรมหรือ Thailand 4.0 โดยดำเนินการดังนี้ในภาคอุตสาหกรรมหรือภาคการผลิตต้องเปลี่ยนจากการขับเคลื่อนเศรษฐกิจด้วยภาคอุตสาหกรรมหรือการผลิตไปสู่การขับเคลื่อนเศรษฐกิจด้วยคลัสเตอร์อุตสาหกรรม มีเป้าหมายแห่งอนาคตที่อาศัยวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรมเป็นพื้นฐานในการแข่งขัน และต้องเปลี่ยนจากโมเดลเศรษฐกิจแบบ “ทำมาก ได้น้อย” เป็น “ทำน้อย ได้มาก” หรือเปลี่ยนจากการผลิต “สินค้าโภคภัณฑ์” ไปสู่การผลิต “สินค้าเชิงนวัตกรรม” และในส่วนของแรงงาน ต้องเปลี่ยน จากแรงงานทักษะต่ำ ไปสู่แรงงานที่มีสมรรถนะสูงในภาคการเกษตร ต้องเปลี่ยนจากภาคการเกษตรแบบดั้งเดิมไปสู่ภาคการเกษตรสมัยใหม่ (Smart Farming) ที่เน้นการ

บริหารจัดการและเทคโนโลยีที่ทันสมัย โดยมีเกษตรกรเป็นผู้ประกอบการในภาคบริการหรือภาคธุรกิจต้องเปลี่ยนจากภาคบริการแบบเดิมที่เสนอบริการพื้นฐานมูลค่าต่ำไปสู่ภาคบริการสมัยใหม่ที่เสนอบริการเชิง“นวัตกรรม” มูลค่าสูงและต้องเปลี่ยนจากธุรกิจSMEs แบบเดิมไปสู่ธุรกิจสมัยใหม่ที่เป็น Smart Enterprises หรือ Startupsซึ่งมีศักยภาพสูงไปสู่ยุคของนวัตกรรม

2.5 แนวคิดเกี่ยวกับศักยภาพในการปรับตัวของการประกอบธุรกิจ

ศักยภาพที่มีความสำคัญและเป็นปัจจัยแห่งความสำเร็จของการประกอบธุรกิจ (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2554) ได้แก่

1) ความมุ่งมั่น (Drive) ในชีวิตจริงแล้วการมุ่งมั่นสู่ความเป็นเลิศ (Personal Mastery) เป็นหัวใจสำคัญประการแรกที่ทุกคนต้องประพฤติปฏิบัติเมื่อมีความเพียรอยู่ที่ไหนความสำเร็จย่อมอยู่ที่นั่น ผู้ประกอบธุรกิจควรพึงจดจำไว้เสมอว่า ไม่มีความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ใด ๆ ที่จะได้มาจากความเพียรพยายามเพียงน้อยนิด

2) ภูมิปัญญา (Knowledge/Wisdom) ไม่ว่าจะเป็ความรู้ ความสามารถ ทักษะ ทั้งทางด้านเทคนิคและด้านการบริหาร ที่ต้องมืออย่างครบครัน

3) การเรียนรู้ตลอดชีวิต (Lifelong Learning) เพื่อเพิ่มพูนภูมิพลังแห่งปัญญาอยู่ตลอดเวลาอันจะนำมาซึ่งโอกาสทางธุรกิจอย่างมากมายมหาศาล

4) ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ (Personal Creativity) อันเนื่องมาจากรูปแบบวิธีคิด (Mental Ability) ที่จะก่อให้เกิดมุมมองแปลกใหม่ (New Paradigm) ที่แตกต่างไปจากผู้อื่น ไม่ติดขัดกับรูปแบบเดิม ๆ สามารถที่จะแสวงหาโอกาส (Opportunity Seeking) เพื่อนำมาบริหารและพัฒนาให้เกิดคุณค่าแก่ธุรกิจของตน ทั้งในด้านของการปรับปรุงระบบงานทั่วไป ระบบการผลิต ระบบการตลาด และระบบการบริการลูกค้า ตลอดจนระบบการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์

5) มนุษย์สัมพันธ์และทักษะการสื่อสาร (Human Relations & Communications Ability) ซึ่งเป็นส่วนที่สำคัญสำหรับการติดต่อสื่อสารให้บริการแก่ลูกค้าและบริหารทีมงานขนาดเล็กให้มีความมุ่งมั่นเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันมีความเข้าใจในทิศทาง กลยุทธ์ และวิธีปฏิบัติที่เป็นไปในทิศทางเดียวกันอย่างสอดคล้องกันโดยพื้นฐานที่สำคัญสำหรับการที่จะเป็นทั้งเจ้าของกิจการ และผู้จัดการในเวลาเดียวกันนั้นก็คงหนีไม่พ้นที่จะต้องมีความเฉลียวฉลาดหรือความฉลาดรู้ทางอารมณ์ (Emotional Quotient - EQ)

6) ทักษะการแก้ปัญหาและตัดสินใจ (Problem Solving & Decision-Making Skill) ในการประกอบธุรกิจส่วนตัวนั้นบ่อยครั้งที่จะต้องเผชิญกับปัญหาเชิงระบบของตัวธุรกิจรวมถึง

ปัญหารายวันที่เกิดแก่ลูกค้าและสินค้า บริการ ความเข้าใจในตัวปัญหา เทคนิคการวิเคราะห์ปัญหา การกำหนดทางเลือกในการตัดสินใจ ตลอดจนการวิเคราะห์ความคุ้มค่าเพื่อตัดสินใจจะเป็นทักษะที่จะช่วยให้ประสบความสำเร็จทางธุรกิจได้เป็นอย่างดี

7) การบริหารเวลา (Time Management) ความยุติธรรมเพียงประการเดียวที่ปรากฏอยู่บนโลกนี้ก็คือ เวลาของแต่ละวันของทุกวัน คนมี 24 ชั่วโมงเท่า ๆ กัน ขึ้นอยู่กับว่าใครจะใช้มันให้หมด ๆ ไปในลักษณะใด เวลาสำหรับเจ้าของธุรกิจมีคุณค่ายิ่ง ทำอย่างไรจึงจะเกิดคุณประโยชน์แก่ลูกค้า แก่ครอบครัว และแก่สุขภาพส่วนตัว

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

อัคร ปานเพชร (2559, น. 9) ได้ทำการวิจัยปัจจัยความสำเร็จของผู้ประกอบการ SMEs ไทย ในการเข้าสู่ตลาดของกลุ่มประเทศ กัมพูชา ลาว เมียนมาร์ เวียดนาม พบว่า การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาปัจจัยความสำเร็จของผู้ประกอบการ SMEs ไทย 2) เพื่อศึกษาการเข้าสู่ตลาดของกลุ่มประเทศ กัมพูชา ลาว เมียนมาร์ เวียดนาม 3) เพื่อ ศึกษาปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะ ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นผู้ประกอบการที่ ขึ้นเป็นรายชื่อเป็นผู้ส่งออกกับกรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ ผู้ประกอบการที่ ขึ้นเป็นรายชื่อเป็นผู้ส่งออกกับกรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ จำนวน 400 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างตามสะดวก เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ (Creation Analysis) และ การวิเคราะห์ การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ผลการวิจัยพบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ดำเนินธุรกิจมาแล้ว 11-15 ปี มีมูลค่าเงินลงทุนไม่เกิน 30 ล้านบาท มีจำนวนพนักงานในธุรกิจ 1-50 คน ส่วนมากเนินธุรกิจอยู่ในภาค การค้า ค้าปลีก ดำเนินธุรกิจในภาคอุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม และอุตสาหกรรมบริการ ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการ SMEs ไทย ได้แก่ กลยุทธ์ องค์กร โครงสร้างและการแข่งขัน การดำเนินงานหรือปัจจัยทางการผลิต อุปสงค์หรือความต้องการของรัฐบาล ตามลำดับสำหรับกลยุทธ์การเข้าสู่ตลาดของกลุ่มประเทศ กัมพูชา ลาว เมียนมาร์ เวียดนาม พบว่า ผู้ประกอบการมีการใช้กลยุทธ์การเข้าสู่ตลาดของกลุ่มประเทศ กัมพูชา ลาว เมียนมาร์ เวียดนาม ด้วยการส่งออกและการเลือกกองทุนโดยตรงในต่างประเทศ ด้วยเงินลงทุนของกิจการโดยกิจการกับเจ้าของ 100% ในระดับปานกลางโดยปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการ SMEs ไทยในการเข้าสู่ตลาดของ กลุ่มประเทศกัมพูชา ลาว เมียนมาร์ และเวียดนาม ดังนี้ คือ ปัจจัย

การดำเนินการหรือปัจจัยทางการผลิตอุปสงค์หรือความต้องการ เหตุสุดวิสัยหรือ โอกาส อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องและอุตสาหกรรมที่สนับสนุนรัฐบาลตามลำดับ ปัญหาอุปสรรคในประเทศ นั้น ๆ มีปัญหาการเปลี่ยนแปลงด้านการเมืองกฎหมายและกฎระเบียบอยู่เสมอ ๆ เป็นปัญหามาก ที่สุด มีระดับของปัญหาในระดับปานกลาง ส่วนประเด็นในประเทศนั้น ๆ มีมาตรการกีดกันการค้าที่มี ใช้ภาษี (NTBs)

จรีพร จาตุกรสกุล (2561, น. 27) ได้ทำการวิจัย การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของ ประเทศไทยตามนโยบายประเทศไทย 4.0 จากการศึกษาพบว่า งานวิจัยชิ้นนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการแข่งขัน ของประเทศไทยและเสนอแนะแนวทางในการ เพิ่มขีดความสามารถของประเทศตามนโยบาย ประเทศไทย 4.0 ขอบเขตของการวิจัยคือศึกษาผล การประเมินและปัจจัยหลักที่มีผลต่อความสามารถ ในการแข่งขันของประเทศของเว็ลด์ อีโคโนมิก ฟอรัม (WEF) ระหว่างปี 2551-2560 วิธีดำเนินการวิจัย คือ วิเคราะห์ลักษณะของนโยบายประเทศไทย 4.0 ตามแนวคิดความสามารถในการแข่งขันของ WEF รวมทั้งการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ ผล จากการวิเคราะห์ข้อมูลการจัดอันดับของ WEF สอดคล้องกับข้อมูลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิว่ามี 3 ปัจจัยหลักที่มีผลต่อความสามารถในการ แข่งขันของประเทศไทย คือ 1) การศึกษาขั้นสูงและการ ฝึกอบรม 2) นวัตกรรม 3) โครงสร้างพื้นฐาน 4) ระดับการพัฒนาของธุรกิจ 5) สถาบัน 6) ประสิทธิภาพของตลาด 7) ประสิทธิภาพของ ตลาดแรงงาน และ 8) การพัฒนาตลาดเงิน ผล การศึกษาพบว่าอุปสรรคสำคัญในการเพิ่มขีด ความสามารถในการแข่งขันของประเทศ คือ 1) การ พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ขาดแคลนทั้งเชิงปริมาณ และคุณภาพ 2) การพัฒนานวัตกรรม ประสบ ปัญหาการนำงานวิจัยไปใช้ในเชิงพาณิชย์ 3) การ ปรับปรุงกฎระเบียบภาครัฐ 4) โครงสร้างพื้นฐาน ขาดการพัฒนาซึ่งจำเป็นต่อระบบโลจิสติกส์ 5) ความต่อเนื่องของนโยบายและเสถียรภาพทางการ เมือง 6) นักการเมือง การให้สินบน และความ โปร่งใสในการจัดทำนโยบายของรัฐบาล 7) พฤติกรรมและจริยธรรมของนักธุรกิจ 8) การลดลงของ ความสามารถในการแข่งขันของภาคเกษตร และอาหาร 9) นโยบายหรือกฎหมายที่ไม่ส่งเสริมให้เกิด การแข่งขัน 10) กฎหมายการจัดซื้อจัดจ้าง และการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ.2560 11) การพัฒนาคลัสเตอร์ 12) ผลกระทบของแรงงานไทยอยู่ใน ระดับต่ำเพราะขาดทักษะการปฏิบัติงาน 13) ความสามารถในการ ดึงดูดและรักษาบุคคลที่มีความ สามารถ 14) หน่วยงานที่เกี่ยวข้องขาดความเข้าใจรูปแบบการ ดำเนินธุรกิจและวิธีการส่งเสริม ธุรกิจ SME และ Startup ผู้วิจัย ได้นำเสนอข้อเสนอแนะทั้งหมด 8 ด้าน ได้แก่ 1) การพัฒนา ทรัพยากรมนุษย์ 2) การพัฒนานวัตกรรม 3) สถาบันและกฎระเบียบภาครัฐ 4) โครงสร้างพื้นฐาน

และโลจิสติกส์ 5) การพัฒนาคลัสเตอร์ 6) การส่งเสริม SME และ Startup 7) แผนการสื่อสารและการประชาสัมพันธ์และ 8) การบูรณาการความร่วมมือของทุกภาคส่วน

สถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เครือข่ายมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ Institute For Small and Medium Enterprises (2558) ได้ทำการวิจัยศึกษาศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับการเปิดเสรีทางการค้ากรณีศึกษา: จังหวัดสงขลา จากผลการศึกษาเชิงปริมาณพบว่า กลุ่มเป้าหมายให้ทัศนคติต่อศักยภาพในการปรับตัวในระดับปานกลาง แสดงให้เห็นว่า กลุ่มเป้าหมายได้มีศักยภาพในการปรับตัวด้านความหลากหลายของวัตถุดิบในระดับมากซึ่งสูงกว่าศักยภาพในการปรับตัวมิติอื่นและด้านอื่นที่อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าในด้านอื่น ๆ มีศักยภาพในการปรับตัวที่พร้อมต่อการเปลี่ยนแปลงของการค้าเสรีอาเซียนระดับเดียวกันทั้งหมดเมื่อพิจารณาจากรายไข้ว แสดงให้เห็นว่า กลุ่มเป้าหมายมีศักยภาพในการปรับตัวมากขึ้นแตกต่างกันออกไป แต่อย่างไรก็ตามพบว่าข้อมูลมีการเกาะกลุ่มกันกล่าวคือ กลุ่มเป้าหมายให้คะแนนอยู่ในระดับปานกลางมากที่สุดทั้งคะแนนดิบและคะแนนเฉลี่ยของทุกข้อคำถาม ซึ่งมีข้อมูลที่สอดคล้องกับ การสัมภาษณ์ แสดงให้เห็นว่ากลุ่มเป้าหมายได้แสดงถึงการเตรียมความพร้อมในการเปิดเสรีทางการค้า และมีการขับเคลื่อนกลไกการพัฒนาศักยภาพขององค์กรในมิติต่าง ๆ เพื่อการปรับตัวระยะหนึ่งแล้วศักยภาพในการปรับตัวด้านการผลิต พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งความหลากหลายของ วัตถุดิบอยู่ในระดับมาก รองลงมาได้แก่ ศักยภาพของ วัตถุดิบ และมาตรฐานการผลิตสินค้า สอดคล้องกับ บทสัมภาษณ์ที่กล่าวถึงการพัฒนาทักษะฝีมือแรงงาน ความชำนาญในการผลิตของแรงงาน การพัฒนา เทคโนโลยีการผลิตให้ได้มาตรฐาน สินค้ามีคุณภาพ เพื่อสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขันด้านการผลิตศักยภาพในการปรับตัวด้านการตลาดพบว่า อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งการรองรับต่อกำลังซื้อของผู้บริโภคมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาได้แก่ ความหลากหลายของสินค้าและการรองรับต่ออัตราการขยายตัวของผู้บริโภค สอดคล้องกับการวิจัยเชิงคุณภาพที่มีการกล่าวถึงฐานลูกค้าเดิม และการเปิดโอกาสสร้างฐานลูกค้าใหม่ ด้วยการสร้างความหลากหลายและความแตกต่างของสินค้าอุตสาหกรรมสนับสนุน พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งการรวมตัวเป็นเครือข่ายกับหน่วยงาน อื่นมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาได้แก่สาธารณูปโภค เช่น ไฟฟ้า น้ำประปา มีประสิทธิภาพเพียงพอและโทรคมนาคมติดต่อสื่อสารสะดวก สอดคล้องกับการวิจัยเชิงคุณภาพที่มีการกล่าวถึงการเป็นเครือข่าย และการให้ความสำคัญต่อเทคโนโลยีการสื่อสารการเปิดรับคอนโบายการเปิดเสรีการค้าขององค์กรพบว่าอยู่ในระดับปานกลางซึ่งองค์กรมีการตั้งเป้าหมายอย่างชัดเจนในการพัฒนาทรัพยากร มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาได้แก่ การจัดการทรัพยากรเพียงพอต่อการดำเนินงานมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด และ

สนับสนุนให้บุคลากร ได้มีความรู้ความเข้าใจอย่างต่อเนื่องมีค่าเฉลี่ยเท่ากับผลลัพท์การดำเนินการ เป็นไปตามที่คาดหวัง มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด

สอดคล้องกับการวิจัยเชิงคุณภาพที่มีการกล่าวถึงการตั้งเป้าหมายที่ชัดเจนและส่งผลให้บุคลากรขององค์กรมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องความคิดเห็นที่มีต่อการเปิดเสรีทางการค้าพบว่า อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งการเปิดเสรีทางการค้าช่วยเปิดการสร้างโอกาสทางธุรกิจ มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาได้แก่ การเปิดเสรีทางการค้าก่อให้เกิด อุปสรรคในการดำเนินงานและเพิ่ม โอกาสการเข้าถึงแหล่งทุนและเพิ่มรายได้ให้แก่ ผู้มีรายได้น้อย ผู้ประกอบอาชีพอิสระสอดคล้องกับการวิจัยเชิงคุณภาพที่มีการกล่าวถึงการสร้าง โอกาสทางธุรกิจมากยิ่งขึ้นสำหรับผลการทดสอบความสัมพันธ์ภายในศักยภาพในการปรับตัวสะท้อนให้เห็นว่าทุกองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยเกี่ยวพันขับเคลื่อน กลไกการบริหารธุรกิจ กล่าวคือมีความสัมพันธ์ทางบวกซึ่งกันและกันในทุกองค์ประกอบดังนั้นเมื่อเกิดการพัฒนาศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจจึงควรให้ความสำคัญกับทุก องค์ประกอบอย่างสอดคล้องกัน โดยทำการขับเคลื่อนทั้งปัจจัยด้านการผลิตที่พร้อมไปกับการ ขับเคลื่อนกลไกทางการตลาดทั้งนี้การ ได้รับแรง สนับสนุนจากอุตสาหกรรมด้วยแล้วจะเพิ่ม ศักยภาพในการปรับตัวให้เพิ่มมากยิ่งขึ้นด้วย ซึ่งนโยบายการเปิดเสรีการค้าขององค์กรจะเป็นแรง กระตุ้นให้เกิดความสามารถปรับตัวภายในองค์กรรวมถึงความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจ และผู้เกี่ยวข้องกับธุรกิจที่มีต่อการเปิดเสรีทางการค้าในทางบวกสามารถ เพิ่มแรงขับเคลื่อนการพัฒนา ศักยภาพในการปรับตัวแก่ผู้ประกอบการเพื่อรองรับการเปิดเสรีทางการค้าได้มากขึ้นเช่นกัน

ภวัต ธารสนาน (2558) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการ ธุรกิจขนาดย่อมในจังหวัดปทุมธานี Small Entrepreneurs' Potential Development in PathumThani Province ผลการวิจัยพบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย มีอายุไม่เกิน 29 ปี เป็นเจ้าของ ธุรกิจทำธุรกิจค้าปลีก และประกอบธุรกิจไม่เกิน 5 ปี ผู้ประกอบการธุรกิจ มีระดับความชำนาญ เกี่ยวกับทักษะในการประกอบธุรกิจ และความต้องการเกี่ยวกับ การพัฒนาศักยภาพ อยู่ในระดับมาก ทุกด้านผู้ประกอบการธุรกิจ ที่มีช่วงอายุ แตกต่างกัน มีระดับความชำนาญเกี่ยวกับทักษะในการ ประกอบธุรกิจและความต้องการเกี่ยวกับ การพัฒนาศักยภาพ แตกต่างกัน และความชำนาญ ทักษะ ในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับความต้องการการพัฒนาศักยภาพของ ผู้ประกอบการที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สามารถเข้าสู่ธุรกิจได้ง่าย เพียงแค่จดทะเบียนตั้งชื่อร้านขอ เบอร์โทรศัพท์สำหรับติดต่อได้ก็สามารถประกอบธุรกิจได้ สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจ ขนาดกลาง และขนาดย่อม (2546, น. 265) รายงานว่าผู้ประกอบการไทยร้อยละ 29.8 มีภูมิหลังทางการศึกษาอยู่

ในระดับต่ำคล้ายกับบุคลากรในกลุ่มลูกจ้างขณะเดียวกันลักษณะการประกอบการของธุรกิจขนาดย่อมก็ไม่เอื้ออำนวยหรือจูงใจพอที่จะสร้างผู้ประกอบการรุ่นใหม่ขึ้นมาเนื่องจากเหตุผล

1) ผู้ประกอบการที่ได้รับการสืบทอดกิจการของครอบครัวจากบิดามารดาซึ่งมีลักษณะการบริหารจัดการแบบครอบครัวมาก่อนไม่มีการวางแผนการดำเนินธุรกิจอย่างเป็นระบบ มุ่งเน้นการผลิตสินค้าที่ตนเองถนัดมากกว่าผลิตตามความต้องการของตลาด

2) ผู้ประกอบการที่ยังไม่มีประสบการณ์ในการทำธุรกิจแต่ต้องการเริ่มทำธุรกิจ ส่วนตัวบุคคลเหล่านี้ขาดทักษะและประสบการณ์เชิงธุรกิจในหลาย ๆ ด้าน เช่น ขาดความกล้าเสี่ยง ขาดความกระตือรือร้น ขาดความเป็นผู้นำฯ ทำให้อัตราความล้มเหลวมีค่อนข้างสูงเพราะขาดการเตรียมความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการ Siaminfobiz (2008, p. 3) กล่าวว่า การที่ธุรกิจประสบความล้มเหลวนั้นส่วนใหญ่เป็นผลมาจากปัญหาภายใน ไม่ใช่ปัญหาภายนอกซึ่งมีสาเหตุอยู่ 15 ประการ คือ

- 2.1) การดูแลลูกค้าไม่ได้มาตรฐาน
- 2.2) การตลาดไม่เพียงพอ
- 2.3) ทักษะของเจ้าของ
- 2.4) การฝึกอบรมมีพนักงานที่ไม่ได้มาตรฐาน
- 2.5) การใช้จ่ายเกินความจำเป็น
- 2.6) ความละเอียดของเจ้าของ
- 2.7) การขาดความรู้เกี่ยวกับธุรกิจ
- 2.8) เงินเดือนสูงเกินไป
- 2.9) สินค้าหรือบริการที่ล้าสมัย
- 2.10) การเปลี่ยนเจ้าของ
- 2.11) การไม่มีสำรองเงินสด
- 2.12) ขาดความหลากหลายของสินค้า
- 2.13) ราคาที่โหดจากตลาด
- 2.14) การสูญเสียลูกค้ารายใหญ่
- 2.15) ปัญหาด้านภาษี

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้นทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการเพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างระบบฐานรากที่ยั่งยืนให้กับประเทศไทยต่อไปในอนาคต

ธีระวัชร ภูระธีระ (2551, น. 9) ศึกษารูปแบบการพัฒนาผู้ประกอบการรายย่อยเพื่อความยั่งยืน โดยใช้ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาผู้ประกอบการรายย่อย จากการศึกษาพบว่า การวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงเส้นของ ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาผู้ประกอบการรายย่อยและ นำเสนอกลยุทธ์ที่ใช้ในการพัฒนาผู้ประกอบการรายย่อยใหม่ ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยที่มีผลต่อการเป็นผู้ประกอบการรายย่อย ได้แก่ ปัจจัยด้านส่วนประกอบ ซึ่งประกอบไปด้วย ความรู้ ความสามารถและทักษะประสบการณ์ในการทำธุรกิจ ความซื่อสัตย์และความมีวินัยและแรงจูงใจ ปัจจัยด้านครอบครัวประกอบด้วย ระบบ เครือญาติและทุน ส่วนปัจจัยสุดท้ายได้แก่ ปัจจัยด้านการบริหารจัดการประกอบด้วย ประสิทธิภาพ ในการผลิตการบริหารจัดการความเสี่ยง คู่แข่งขันทำเลที่ตั้งผลจากการวิเคราะห์องค์ประกอบพบว่าปัจจัยที่มีผลต่อการเป็นผู้ประกอบการได้แก่ ความรู้ ทักษะ ลักษณะการบริหารงาน เทคโนโลยี ความสนใจ แรงจูงใจ ทำเล ที่ตั้ง เวลาในการประกอบธุรกิจ ทุน ความคิดสร้างสรรค์ และความสามารถในการปรับตัวในส่วนของปัจจัยที่มีอิทธิพลทางตรงต่อการพัฒนาผู้ประกอบการรายย่อย ได้แก่ ความสามารถในการบริหารงาน ทุน และความคิดสร้างสรรค์

ปาณา สกุลอนันท์ (2552, น. 8) ได้ศึกษาการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการอุตสาหกรรมปลาสวยงามเพื่อการส่งออก จากการศึกษาพบว่า มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวโน้มการพัฒนา ศักยภาพของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมปลาสวยงามเพื่อการส่งออก โดยการศึกษาความสนใจและความต้องการในการแก้ไขปัญหาหรือช่องว่างในด้านต่าง ๆ ที่ส่งผลกระทบต่อส่งออกที่ไม่สัมฤทธิ์ผล ทั้งนี้การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการ โอกาสในการพัฒนากลยุทธ์ในการเพิ่มมูลค่าการส่งออกของอุตสาหกรรม ปลาสวยงามต่อไปผลการศึกษาของ ปาณา สกุลอนันท์ พบว่า ผู้ประกอบการ ต้องการพัฒนาศักยภาพด้านการรับรู้ข่าวสารทางการตลาดต่างประเทศพัฒนาทักษะและประสบการณ์ด้านการส่งออกมีแนวโน้มในด้านความต้องการส่งออกของผู้ประกอบการรายย่อยที่ต้องการการสนับสนุนเพิ่มเติมด้านเทคโนโลยีและการเสริมสร้างองค์ความรู้ที่จำเป็น ทั้งนี้โอกาสในการพัฒนาที่สำคัญคือการพัฒนากลยุทธ์การตลาดที่ช่วยเพิ่มมูลค่าการส่งออกให้ทัดเทียมตลาดส่งออกระดับโลก และผลจากการวิจัยยังสามารถพัฒนาไปสู่ศึกษาวิจัยเพิ่มเติมในด้านการทำตลาดส่งออกปลาสวยงาม ในสถานการณ์เปลี่ยนแปลงเศรษฐกิจที่แตกต่างรูปแบบ การตลาด และรูปแบบการส่งออกที่ช่วยให้ตลาดปลาสวยงามไม่ตกกระแสน้ำจะเป็นธุรกิจประเภทฟุ่มเฟือย

บุญชัย ณะสิทธิชัย (2556) ได้ศึกษาโครงการพัฒนาผู้ประกอบการธุรกิจ อุตสาหกรรมกับการนำไปใช้ในการประกอบธุรกิจ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ผลการศึกษาพบว่า

ความรู้ที่ได้รับจากการฝึกอบรม โครงการพัฒนาผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรม (คพอ.) โดยรวมอยู่ในระดับมากการนำความรู้ที่ได้รับจากการฝึกอบรมมาประยุกต์ใช้ในการประกอบธุรกิจ SMEs โดยรวมอยู่ในระดับมากการวิเคราะห์ความรู้ที่ได้รับจากการฝึกอบรม โครงการพัฒนาผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรม (คพอ.) จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลพบว่า เพศ อายุ ระดับการศึกษา ขนาดธุรกิจ จำนวนเงินทุนในการประกอบกิจการประเภทของธุรกิจ และระยะเวลาในการประกอบธุรกิจถึงปัจจุบันที่แตกต่างกัน มีความแตกต่างกันในเรื่องความรู้ที่ได้รับจากการฝึกอบรม การวิเคราะห์การนำความรู้ที่ได้รับจากการฝึกอบรม โครงการพัฒนาผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรม (คพอ.) มาประยุกต์ใช้ในการประกอบธุรกิจ SMEs จำแนกตามปัจจัย ส่วนบุคคล พบว่า เพศ อายุ ระดับการศึกษา ขนาดธุรกิจ จำนวนเงินทุนในการประกอบกิจการประเภทของธุรกิจ และระยะเวลาในการประกอบธุรกิจถึงปัจจุบัน ที่แตกต่างกันมีความแตกต่างกันในเรื่องความรู้ที่ได้รับจากการฝึกอบรมมาประยุกต์ใช้ในการประกอบธุรกิจ SMEs

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย พบว่าผู้บริหารและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนิน โครงการพัฒนาผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรม (คพอ.) ควรเน้นให้ความสำคัญในหลักสูตรด้านการจัดตั้งธุรกิจ โดยอาจจะเพิ่มความรู้เรื่องกฎระเบียบในการจัดตั้ง ธุรกิจ เช่น การจดทะเบียนธุรกิจ การจัดส่งงบการเงิน หรืออาจจะเพิ่มระยะเวลาการฝึกอบรมเพื่อให้ผู้เข้ารับการอบรมได้ทำกิจกรรมหรือได้ฝึกซ้อมในภาคปฏิบัติมากขึ้น

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ: กรณีศึกษาผู้ประกอบการ (SMEs) จังหวัดภูเก็ตเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ผู้วิจัยได้ทำแบบสอบถามโดยนำหลักการและแนวทางมาจากการทบทวนวรรณกรรมทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยเพื่อนำมาทำการวิจัยและได้กำหนดแนวทางในการวิจัยดังนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา
- 3.3 การทดสอบเครื่องมือ
- 3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา
- 3.6 การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ ผู้ประกอบการ SMEs ในจังหวัดภูเก็ต ผู้วิจัยจึงใช้จำนวนผู้ประกอบการ SMEs ในจังหวัดภูเก็ต 12,209 ราย (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2561) เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา กำหนดจำนวนตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาโดยใช้สูตรของ Yamane ที่ระดับความเชื่อมั่นเท่ากับร้อยละ 95 ค่าความคลาดเคลื่อนหรือผิดพลาดที่ยอมรับได้ไม่เกินร้อยละ 5 (5%) หรือที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากสูตร Yamane (1976) ดังนี้

$$\text{สูตร เมื่อ } n = \frac{N}{1 + Ne}$$

n แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

N แทน จำนวนประชากรที่จะสุ่ม

e แทน สัดส่วนของความคลาดเคลื่อนจากการสุ่มตัวอย่างที่ระดับ 0.05

แทนค่าจากสูตร

$$n = \frac{12209}{1+12209(0.05)}$$

$$n = 399.96724$$

$$\approx 400$$

ผลจากการคำนวณข้างต้นพบว่า ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมเท่ากับ 400 ตัวอย่าง ผู้วิจัยจึงกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรการคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Yamane ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ระดับความคลาดเคลื่อน $\pm 5\%$ ซึ่งได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 ราย

เพื่อให้จำนวนกลุ่มตัวอย่างมีความหลากหลายและกระจายไปตามกลุ่มผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) ในจังหวัดภูเก็ตในแต่ละกลุ่มเท่า ๆ กัน ผู้วิจัยจึงทำการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างแบบโควตา (Quota Sampling) กล่าวคือ กำหนดกลุ่มตัวอย่างผู้ประกอบการ (SMEs) จังหวัดภูเก็ต จำนวน 400 ราย แบ่งเป็นกิจการธุรกิจการผลิต 100 ราย กิจการธุรกิจบริการ 100 ราย กิจการธุรกิจค้าส่ง 100 ราย กิจการธุรกิจค้าปลีก 100 ราย ดังนี้

ตารางที่ 3.1 จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทธุรกิจ	จำนวน(ตัวอย่าง)	สัดส่วน(ร้อยละ)
1. ธุรกิจการผลิต	100	25.00
2. ธุรกิจบริการ	100	25.00
3. ธุรกิจค้าส่ง	100	25.00
4. ธุรกิจค้าปลีก	100	25.00
รวม	400	100.00

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- 1) ศึกษาค้นคว้ารายละเอียดต่าง ๆ จากหนังสือ เอกสารวิชาการ ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาศักยภาพของผู้ประกอบการ (SMEs) ต่อยุทธศาสตร์ชาติ
- 2) ศึกษาข้อมูลยุทธศาสตร์ชาติเรื่อง วิสัยทัศน์ ด้านความมั่นคง ความมั่งคั่ง ความยั่งยืน ในด้านที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจและเลือกหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจจำนวน 10 ข้อเพื่อเพื่อนำมาสร้างแบบสอบถามในตอนต้นที่ 3 ด้าน ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติเกี่ยวกับศักยภาพในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการ (SME)
- 3) ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามจากหนังสือ วิธีการวิจัย แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการ (SMEs)
- 4) ร่างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยโดยขอคำปรึกษาจากอาจารย์ที่ปรึกษา
- 5) ปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 6) จัดพิมพ์แบบสอบถามฉบับที่สมบูรณ์

3.2.2 ลักษณะของเครื่องมือ

เครื่องมือของการศึกษาหลักเพื่อตอบคำถามการวิจัยอย่างครอบคลุมของกลุ่มเป้าหมายทั้งหมด ได้แก่ กระบวนการเชิงปริมาณ คือแบบสอบถาม (Questionnaire) ด้วยคำถามปลายปิด โดยแบ่งเป็นแบบสอบถามออกเป็นดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 5 ข้อ ประกอบด้วย เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพสมรส ตำแหน่งงาน

ตอนที่ 2 ข้อมูลในการดำเนินงาน จำนวน 3 ข้อ ได้แก่ ระยะเวลาเฉลี่ยในการประกอบการ จำนวนพนักงานประจำ และประเภทของธุรกิจ

ตอนที่ 3 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติ จำนวน 10ข้อ ครอบคลุมในเรื่องของ วิสัยทัศน์ของยุทธศาสตร์ชาติโดยคำถามจะให้ผู้ตอบแบบสอบถาม ว่า ใช่ หรือ ไม่ใช่ โดยตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0 คะแนน โดยข้อที่ 1, 2, 4, 5, 6, 7, 8 ตอบใช่ ได้ 1 คะแนน แต่ถ้าตอบไม่ใช่ได้ 0 คะแนน ข้อที่ 3, 9, 10ตอบไม่ใช่ ได้ 1 คะแนน แต่ถ้าตอบใช่ ได้ 0 คะแนน หลังจากนั้นจะรวมคะแนนทั้งหมด

ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์ค่าเฉลี่ยในการอภิปรายผล ผลการคำนวณของความกว้างอัตราภาคชั้น

$$\frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}}$$

$$\frac{1 - 0}{3}$$

$$\text{ช่วงคะแนน} = 0.333$$

ซึ่งแปลความหมายของค่าเฉลี่ยตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ดังนี้

ได้คะแนน 0.00 – 0.33 คะแนน หมายความว่า มีความรู้ความเข้าใจน้อย

ได้คะแนน 0.34 – 0.66 คะแนน หมายความว่า มีความรู้ความเข้าใจปานกลาง

ได้คะแนน 0.67 – 1.00 คะแนน หมายความว่า มีความรู้ความเข้าใจมาก

ตอนที่ 4 ศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ โดยแบ่งเป็น 3 ด้าน คือ ความมั่งคั่ง 5 ข้อ ความมั่นคง 5 ข้อ ความยั่งยืน 5 ข้อ มีลักษณะเป็นคำถามปลายปิด แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ซึ่งมีหลักเกณฑ์ในการให้คะแนนแต่ละระดับ ดังนี้

ระดับเห็นด้วย มากที่สุด ระดับคะแนนเป็น 5

ระดับเห็นด้วย มาก ระดับคะแนนเป็น 4

ระดับเห็นด้วย ปานกลาง ระดับคะแนนเป็น 3

ระดับเห็นด้วย น้อย ระดับคะแนนเป็น 2

ระดับเห็นด้วย น้อยที่สุด ระดับคะแนนเป็น 1

สำหรับเกณฑ์ในการให้คะแนนค่าเฉลี่ยในแต่ละระดับนั้น ใช้สูตรคำนวณอัตราภาคชั้น (Interval Scale) ดังนี้

$$\frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}}$$

$$\text{ช่วงคะแนน} = \frac{5-1}{5}$$

$$= 0.80$$

และได้ทำการแบ่ง อันตรภาคชั้น ในแต่ละระดับชั้นที่เท่ากัน โดยแต่ละช่วงมีความกว้างเท่ากับ 0.8 ซึ่งแปลความหมายของค่าเฉลี่ยตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ดังนี้

4.21-5.00 หมายถึง มีความคิดเห็น มากที่สุด

3.41-4.20 หมายถึง มีความคิดเห็น มาก

2.61- 3.40 หมายถึง มีความคิดเห็น ปานกลาง

1.81- 2.60 หมายถึง มีความคิดเห็น น้อย

1.00 - 1.80 หมายถึง มีความคิดเห็น น้อยที่สุด

3.3 การทดสอบเครื่องมือ

การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้มีการทดสอบความเที่ยงตรง (Content Validity) และทดสอบความเชื่อมั่น (Reliability) ของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยดังนี้

3.3.1 ความเที่ยงตรง (Validity)

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่เป็นเครื่องมือในการวิจัยให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาเพื่อปรับปรุงให้เกิดความเหมาะสมในขั้นต้น จากนั้นนำเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 2 ท่าน ตรวจสอบด้วยรูปแบบการหาค่าความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม หรือค่าสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์หรือเนื้อหา (IOC: Index of Item Objective Congruence) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านให้คะแนนในแต่ละข้อคำถาม ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

+1 หมายถึง ข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับเนื้อหาอย่างแน่นอน

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับเนื้อหา

-1 หมายถึง ข้อคำถามนั้นไม่สอดคล้องกับเนื้อหา

ผลคะแนนของผู้เชี่ยวชาญสามารถคำนวณค่า IOC ตามสูตรดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

- R = คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อคำถามแต่ละข้อ
 $\sum R$ = ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
 N = จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

โดยมีเกณฑ์การพิจารณาค่า IOC ที่มีค่าตั้งแต่ 0.50–1.00 เป็นแบบสอบถามที่สามารถนำไปใช้เป็นแบบสอบถามได้และแบบสอบถามที่มีค่าต่ำกว่า 0.50 ควรพิจารณาปรับปรุงหรือตัดออกแล้วพิจารณาแบบสอบถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50–1.00 เป็นแบบสอบถามแล้วทำการแก้ไขก่อนนำไปทดลองใช้ (Try – out) (สุรพงษ์ คงศักดิ์ และธีรชาติ ธรรมวงศ์, 2551) ผลการทดสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาได้ค่า IOC มีค่าความเที่ยงตรง สามารถนำไปเป็นแบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้

3.3.2 ความเชื่อมั่น (Reliability)

เมื่อผู้วิจัยได้แก้ไขแบบสอบถามตามที่คุณผู้ผู้เชี่ยวชาญแนะนำเรียบร้อยแล้วนำแบบสอบถามไปทำการทดลองใช้ (Try-out) จำนวน 30 ชุด เพื่อตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือว่าข้อคำถามสามารถสื่อความหมายตรงตามความต้องการตลอดจนมีความเหมาะสมหรือไม่มีความยากง่ายเพียงใด จากนั้นจึงนำมาทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของ Cronbach's alpha (ค่า Cronbach's alpha ต้องได้มากกว่าหรือเท่ากับ 0.70 (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2544) ถ้าไม่ถึงเกณฑ์จะต้องปรับข้อคำถามใหม่) ซึ่งผลจากการทดสอบค่าความเชื่อมั่นมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Cronbach Coefficient) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 3.2 การทดสอบค่าความเชื่อมั่นของตัวแปร

ตัวแปร	คำถาม(ข้อ)	Alpha
1.ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนยุทธศาสตร์ชาติ	10	0.99
2.ปัจจัยด้านความมั่นคง	5	0.86
3.ปัจจัยด้านความมั่งคั่ง	5	0.84
4.ปัจจัยด้านความยั่งยืน	5	0.87
ความเชื่อมั่นรวม	26	0.88

ผลการตรวจสอบความเชื่อมั่นในครั้งนี้นำมาทำได้โดยการวิเคราะห์ประมวลหาค่า Cronbach's Alpha (Cronbach's Alpha Cronbach Coefficient) ของข้อคำถามแต่ละประเด็นมีค่าความเชื่อมั่นมากกว่า 0.70 ถือว่าแบบสอบถามนี้มีความเชื่อถือได้ และสามารถนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างผู้ศึกษาทำการเก็บข้อมูลโดยการแจกแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างกรอกเอง โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามเป็นภาษาไทยและทำการขออนุญาตก่อนเพื่อถามถึงความสะดวกในการขอเก็บแบบสอบถามเพื่อแยกจำแนกประเภทธุรกิจของผู้ประกอบการ SMEs และอธิบายถึงเนื้อหาและวัตถุประสงค์ของยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคง ความยั่งยืน ผ่านแผ่นพับที่ได้จัดเตรียมไปให้ได้รับทราบและทำความเข้าใจจึงแจกแบบสอบถามแก่ผู้ประกอบการ (SMEs) ตามประเภทธุรกิจด้วยตนเองทั้งนี้ผู้วิจัยเก็บแบบสอบถาม ณ กรมสรรพากร จังหวัดภูเก็ต ซึ่งเป็นสถานที่ที่ผู้ประกอบการ SMEs ต่างมาจ่ายภาษีทำให้สะดวกแก่การพบเจอผู้ประกอบการ SMEs ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาและเก็บรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ จากแหล่งข้อมูล 2 แหล่ง คือ แหล่งข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) และแหล่งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data)

3.4.1 แหล่งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำมาวิเคราะห์ ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บตัวอย่างด้วยตนเอง โดยนำข้อมูลจากผู้ตอบแบบสอบถามมาการศึกษาสภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ: กรณีศึกษาผู้ประกอบการ (SMEs) จังหวัดภูเก็ต จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คนผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาด้วยความสมบูรณ์ครบถ้วนทั้ง 400 ชุด จากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบสอบถามทั้งหมดกลับมาทำกับการลงรหัสแบบสอบถามในโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ เพื่อดำเนินตามขั้นตอนของการวิจัย และนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามไปวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

3.4.2 แหล่งข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) เป็นการค้นคว้าข้อมูลจากเอกสารที่สามารถอ้างอิงได้โดย แหล่งข้อมูลทั้งภาครัฐและเอกชน ได้แก่ หนังสือพิมพ์และวารสาร หนังสือทางวิชาการบทความวิทยานิพนธ์ รายงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตเพื่อนำมาเป็นกรอบการวิจัยและสร้างเครื่องมือวิจัยในการศึกษางานวิจัยครั้งนี้ให้บรรลุตามเป้าหมาย

3.5 ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างตัวแปรอิสระที่ทำการศึกษาในตัวแปรตาม เพื่อตอบวัตถุประสงค์ที่ศึกษาว่าตัวแปรที่ศึกษามีผลหรือมีความสัมพันธ์ระหว่างกันหรือไม่ โดยกำหนดความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งกำหนดตัวแปรในการศึกษา ดังนี้

3.5.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ประกอบด้วย

3.5.1.1 ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส และ ตำแหน่งงาน

3.5.1.2 ปัจจัยข้อมูลทั่วไปของสถานประกอบการ ได้แก่ ระยะเวลาเฉลี่ยของการ ประกอบธุรกิจ (ปี) จำนวนพนักงานประจำทั้งหมด (คน) และประเภทธุรกิจ

3.5.1.3 ปัจจัยความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนยุทธศาสตร์ชาติ

3.5.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ประกอบด้วย

ศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการ ธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ ประกอบด้วย 1) ปัจจัยด้านความมั่นคง 2) ปัจจัยด้านความมั่งคั่งของธุรกิจ และ 3) ปัจจัยด้านความ ยั่งยืนของธุรกิจ

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม

เมื่อทำการเก็บรวบรวมข้อมูล และตรวจสอบความถูกต้อง (Editing) เรียบร้อยแล้ว จึงนำ ข้อมูลมาเข้ารหัส (Coding) และประมวลผล ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ เพื่อวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติดังนี้

3.6.1 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics)

1) การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษาสูงสุดและตำแหน่งงาน และข้อมูลทั่วไปของสถานประกอบการ ประกอบด้วย

ระยะเวลาเฉลี่ยของการประกอบธุรกิจ จำนวนพนักงานในองค์กรทั้งหมด และประเภทธุรกิจ ใช้สถิติวิเคราะห์ คือ ค่าความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage)

2) การวิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนยุทธศาสตร์ชาติ และปัจจัยด้านศักยภาพในการประกอบธุรกิจ นำเสนอในรูปแบบของค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3.6.2 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมาน (Inferential Statistics)

เป็นการศึกษาข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างและทดสอบสมมติฐาน (Hypothesis Testing) โดยมีเครื่องมือที่ใช้วิเคราะห์ผล ดังต่อไปนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพสมรส และตำแหน่งงานจะทดสอบสมมติฐาน โดยใช้สถิติ Independent t-test เพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นอิสระต่อกัน ได้แก่ ตัวแปรด้านเพศ ใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ด้วยสถิติทดสอบ t-test สำหรับตัวแปรเพศ และสถิติทดสอบ F-test สำหรับตัวแปรที่มี 3 กลุ่มขึ้นไป คือ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษาสูงสุดและตำแหน่งงาน เมื่อพบว่ามีค่าความแตกต่างระหว่างกลุ่ม ผู้วิจัยจะทำการทดสอบต่อไปด้วยการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD โดยกำหนดค่าสถิตินัยสำคัญ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 2 ข้อมูลทั่วไป ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพสมรส และตำแหน่งงานจะทดสอบสมมติฐาน โดยใช้สถิติ Independent t-test เพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นอิสระต่อกัน ได้แก่ ตัวแปรด้านเพศ ใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ด้วยสถิติทดสอบ t-test สำหรับตัวแปรเพศ และสถิติทดสอบ F-test สำหรับตัวแปรที่มี 3 กลุ่มขึ้นไป คือ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษาสูงสุดและตำแหน่งงาน เมื่อพบว่ามีค่าความแตกต่างระหว่างกลุ่ม ผู้วิจัยจะทำการทดสอบต่อไปด้วยการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD โดยกำหนดค่าสถิตินัยสำคัญ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 3 ข้อมูลทั่วไปขององค์กร ประกอบด้วยระยะเวลาเฉลี่ยในการดำเนินธุรกิจ จำนวนพนักงานประจำทั้งหมด และประเภทธุรกิจมีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติ ใช้สถิติทดสอบด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (Analysis of Variance: ANOVA) ด้วยสถิติทดสอบ F-test เนื่องจากตัวแปรอิสระมี 3 กลุ่มขึ้นไป จำนวนพนักงานในองค์กรทั้งหมด ระยะเวลาเฉลี่ยในการประกอบธุรกิจ และประเภทธุรกิจ เมื่อพบว่ามีค่าความแตกต่างระหว่าง

กลุ่ม ผู้วิจัยจะทำการทดสอบต่อไปด้วยการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD โดยกำหนดค่าสถิตินัยสำคัญ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 4 ข้อมูลทั่วไปขององค์กร ประกอบด้วยระยะเวลาเฉลี่ยในการดำเนินธุรกิจ จำนวนพนักงานประจำทั้งหมด และประเภทธุรกิจมีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติใช้สถิติทดสอบด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (Analysis Of Variance: ANOVA) ด้วยสถิติทดสอบ F-test เนื่องจากตัวแปรอิสระมี 3 กลุ่มขึ้นไป จำนวนพนักงานในองค์กรทั้งหมด ระยะเวลาเฉลี่ยในการประกอบธุรกิจ และประเภทธุรกิจ เมื่อพบว่ามีความแตกต่างระหว่างกลุ่ม ผู้วิจัยจะทำการทดสอบต่อไปด้วยการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD โดยกำหนดค่าสถิตินัยสำคัญ 0.05

สมมติฐานที่ 5 หาความสัมพันธ์ของความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติที่มีผลต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติใช้สถิติทดสอบเพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระทั้งสองตัวสัมพันธ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Correlation) โดยกำหนดค่าสถิตินัยสำคัญ 0.05

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติกรณีศึกษา จังหวัดภูเก็ต” ในครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ด้วยการสำรวจ (Survey) โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) ภายหลังจากที่ผู้วิจัยทำการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล สามารถนำเสนอผลการศึกษาดังต่อไปนี้

- 4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม
- 4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานประกอบการ
- 4.3 ผลการวิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจในการทำธุรกิจตามแผนยุทธศาสตร์ชาติ
- 4.4 ผลการวิเคราะห์ระดับความสามารถในการดำเนินธุรกิจและความมีศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ
- 4.5 การทดสอบสมมุติฐาน

เพื่อความเข้าใจในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

N	หมายถึง จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	หมายถึง ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	หมายถึง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
t	หมายถึง ค่าสถิติที่ใช้ในการแจกแจงแบบที (t-distribution)
F	หมายถึง ค่าสถิติที่ใช้ในการแจกแจงแบบเอฟ (F-distribution)
B	หมายถึง ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย (Regression Coefficients)
R	หมายถึง ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R ²	หมายถึง สัมประสิทธิ์พยากรณ์ความถดถอยพหุคูณ
SE	หมายถึง ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน
Sig.	หมายถึง ค่านัยสำคัญทางสถิติ (Significant)
*	หมายถึง การมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ในตอนนี้เป็นการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม ซึ่งได้ผลการวิเคราะห์ดังนี้

ตารางที่ 4.1 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามแสดงจำนวนร้อยละของประชากร โดยจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ชาย	277	69.25
หญิง	123	30.75
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4.2 ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 277 คน คิดเป็นร้อยละ 69.25 เป็นเพศหญิง จำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 30.75

ตารางที่ 4.2 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามแสดงจำนวนร้อยละของประชากร โดยจำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
20-29 ปี	24	6.00
30-39 ปี	220	55.00
40-49 ปี	126	31.50
50 ปีขึ้นไป	30	7.50
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4.2 ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 30-39 ปี จำนวน 220 คน คิดเป็นร้อยละ 55.00 รองลงมาคือ 40-49 ปี จำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 31.50 และ 50 ปีขึ้นไป จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 7.50 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.3 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามแสดงจำนวนร้อยละของประชากร โดยจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	4	1.00
ปริญญาตรี	383	95.75
ปริญญาตรีขึ้นไป	13	3.25
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4.3 ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาสูงสุด คือ ระดับปริญญาตรี จำนวน 383 คน คิดเป็นร้อยละ 95.75 รองลงมาคือ ระดับปริญญาตรีขึ้นไป จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 3.25 และต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.4 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามแสดงจำนวนร้อยละของประชากร โดยจำแนกตามสถานภาพสมรส

สถานภาพสมรส	จำนวน(คน)	ร้อยละ
โสด	61	15.25
สถานภาพสมรส	301	75.25
สถานภาพหย่า/หม้าย/แยกกันอยู่	38	9.50
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4.4 ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสสมรสแล้ว จำนวน 301 คน คิดเป็นร้อยละ 75.25 รองลงมาคือสถานภาพโสด จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 15.25 และสถานภาพหย่า/หม้าย/แยกกันอยู่ จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 9.50

ตารางที่ 4.5 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามแสดงจำนวนร้อยละของประชากร โดยจำแนกตามตำแหน่งงาน

ตำแหน่งงาน	จำนวน(คน)	ร้อยละ
เจ้าของกิจการ	343	85.75
หุ้นส่วนกิจการ	16	4.00
หัวหน้าแผนก/ผู้จัดการ	41	10.25
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4.5 ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่มีตำแหน่งงานคือเจ้าของกิจการ จำนวน 343 คน คิดเป็นร้อยละ 85.75 รองลงมาคือหัวหน้าแผนกหรือผู้จัดการ จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 10.25 และตำแหน่งหุ้นส่วนกิจการ จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.00 ตามลำดับ

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานประกอบการ

ในตอนนี้เป็นการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานประกอบการของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามดังนี้

ตารางที่ 4.6 จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานประกอบการจำแนกตามระยะเวลาดำเนินงาน

ระยะเวลาดำเนินงาน	จำนวน(คน)	ร้อยละ
น้อยกว่า 5 ปี	140	35.00
5-10ปี	124	31.00
15 ปีขึ้นไป	136	34.00
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4.6 ผลการวิเคราะห์ พบว่า ส่วนใหญ่มีระยะเวลาดำเนินธุรกิจน้อยกว่า 5 ปี จำนวน 140 คน คิดเป็นร้อยละ 35.00 รองลงมามากกว่า 15 ปี จำนวน 136 คน คิดเป็นร้อยละ 34.00 และ 5-10 ปี จำนวน 124 คน คิดเป็นร้อยละ 31.00

ตารางที่ 4.7 จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานประกอบการ จำแนกตามจำนวนพนักงานทั้งหมดในองค์กร

จำนวนพนักงานทั้งหมดในองค์กร	จำนวน(คน)	ร้อยละ
น้อยกว่า 10 คน	175	43.75
10-30 คน	200	50.00
31 คนขึ้นไป	25	6.25
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4.7 ผลการวิเคราะห์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามมีจำนวนพนักงานในองค์กร 10-30 คน จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 50.00รองลงมาคือ น้อยกว่า 10 คน จำนวน 175 คน คิดเป็นร้อยละ 43.75และ 31 คนขึ้นไป จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 6.25ตามลำดับ

ตารางที่ 4.8 จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานประกอบการ จำแนกตามประเภทธุรกิจ

ประเภทธุรกิจ	จำนวน	ร้อยละ
ด้านการผลิต	100	25.00
ด้านการบริการ	100	25.00
ด้านการค้าส่ง	100	25.00
ด้านการค้าปลีก	100	25.00
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4.8 ผลการวิเคราะห์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ ประกอบธุรกิจประเภทการผลิต การบริการ การค้าส่ง และการค้าปลีกเท่ากันจำนวน 100 ราย คิดเป็น ร้อยละ 25.00

4.3 ผลการวิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจในการทำธุรกิจตามแผนยุทธศาสตร์ชาติ

ตารางที่ 4.9 จำนวนร้อยละ ค่าเฉลี่ย และระดับความรู้เกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจในการทำธุรกิจตาม แผนยุทธศาสตร์ชาติ

ผลการวิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจ	ค่าเฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ ความรู้ ความ เข้าใจ	ลำดับ ที่
1. ประเทศไทยสามารถยกระดับการพัฒนาให้บรรลุ ตามวิสัยทัศน์	.80	.39	มาก	1
2. ประเทศไทยมีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลงจาก ปัจจัยภายในและภายนอกประเทศ	.79	.41	มาก	4
3. มีการยกระดับฐานรายได้ของประชาชนในภาพรวม และกระจายผลประโยชน์ไปสู่ภาคส่วนต่าง ๆ	.78	.41	มาก	7
4. คนไทยได้รับการพัฒนาให้เป็นคนดีเก่งมีวินัย คำนึงถึงผลประโยชน์ส่วนรวม	.78	.41	มาก	5
5. มีศักยภาพในการคิดวิเคราะห์สามารถ “รู้รับปรับใช้” เทคโนโลยีใหม่ได้อย่างต่อเนื่อง	.79	.40	มาก	3
6. มุ่งเน้นการสร้างสมดุลระหว่างการพัฒนาความ มั่นคงเศรษฐกิจสังคมและสิ่งแวดล้อม	.79	.41	มาก	6
7. มีแนวคิดในการต่อยอดอดีตปรับปัจจุบันและสร้าง คุณค่าใหม่ในอนาคต	.76	.43	มาก	10
8. มุ่งการพัฒนาเศรษฐกิจที่สามารถสร้างความเจริญ เพิ่มรายได้ยกระดับคุณภาพชีวิต	.77	.42	มาก	9

ตารางที่ 4.9 จำนวนร้อยละ ค่าเฉลี่ย และระดับความรู้เกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจในการทำธุรกิจตามแผนยุทธศาสตร์ชาติ (ต่อ)

ผลการวิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับความรู้ความเข้าใจ	ลำดับที่
9. มุ่งให้เอกชนเท่านั้นดำเนินการตั้งอยู่บนเงื่อนไขของการใช้การรักษาและฟื้นฟู	.80	.40	มาก	2
10. กำหนดให้เพิ่มอัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP)	.78	.41	มาก	8
ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการดำเนินธุรกิจตามแผนยุทธศาสตร์ชาติ	.79	.39	มาก	

จากตารางที่ 4.9 ผลการวิเคราะห์ระดับความรู้เกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจในการทำธุรกิจตามแผนยุทธศาสตร์ชาติ พบว่า ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 0.79 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าทุกข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ 1) ประเทศไทยสามารถยกระดับการพัฒนาให้บรรลุตามวิสัยทัศน์และมุ่งให้เอกชนเท่านั้นดำเนินการตั้งอยู่บนเงื่อนไขของการใช้การรักษาและฟื้นฟู มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.80 รองลงมาคือ 9) มุ่งให้เอกชนเท่านั้นดำเนินการตั้งอยู่บนเงื่อนไขของการใช้การรักษาและฟื้นฟู มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.80 และอันดับสามคือ 5) มีศักยภาพในการคิดวิเคราะห์สามารถ “รู้รับปรับใช้” เทคโนโลยีใหม่ได้อย่างต่อเนื่อง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.79

4.4 ผลการวิเคราะห์ระดับความสามารถในการดำเนินธุรกิจและควมมีศักยภาพในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ

ตารางที่ 4.10 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความสามารถในการดำเนินธุรกิจและศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ ในภาพรวมและเป็นรายด้าน

ผลการวิเคราะห์	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ ความสามารถ	ระดับ
1. ปัจจัยด้านความมั่นคง	2.49	.58	น้อย	3
2. ปัจจัยด้านความมั่งคั่ง	4.23	.38	มากที่สุด	1
3. ปัจจัยด้านความยั่งยืน	4.12	.37	มาก	2

จากตารางที่ 4.10 ผลการวิเคราะห์ระดับความสามารถในการดำเนินธุรกิจภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.62 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด 1 ด้าน คือ ปัจจัยด้านความมั่งคั่ง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 รองลงมาคือปัจจัยด้านความยั่งยืน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12 และปัจจัยด้านความมั่นคงน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.49

ตารางที่ 4.11 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความสามารถในการดำเนินธุรกิจและควมมีศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติในด้านความมั่นคง

ความมั่นคง	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ ความสามารถ	ระดับ
1. นโยบายของภาครัฐมีผลต่อการดำเนินธุรกิจ	4.02	.78	มาก	1
2. การได้รับข่าวสารและข้อมูลด้านนโยบาย ยุทธศาสตร์ชาติจากภาครัฐ	2.24	.89	น้อย	3
3. การได้รับความมั่นคงปลอดภัยจากการ เปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจและการเมือง	2.04	1.09	น้อย	4

ตารางที่ 4.11 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความสามารถในการดำเนินธุรกิจและ
 ความมีศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับ
 ยุทธศาสตร์ชาติในด้านความมั่นคง (ต่อ)

ความมั่นคง	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ ความสามารถ	ระดับ
4. การพัฒนาและสร้างระบบรับมือปรับตัว ต่อโรคอุบัติใหม่	1.53	.99	น้อย	5
5. การพัฒนาความมั่นคงด้าน น้ำ พลังงาน และเกษตรที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม	2.63	.94	ปานกลาง	2
ปัจจัยด้านความมั่นคง	2.49	.582	น้อย	

จากตารางที่ 4.11 ผลการวิเคราะห์ระดับความสามารถในการดำเนินธุรกิจและความมี
 ศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติในด้านปัจจัย
 ความมั่นคง พบว่าในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ย 2.49 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่
 ในระดับมากจำนวน 1 ข้อ ระดับปานกลาง 1 ข้อ และระดับน้อย 3 ข้อ

ตารางที่ 4.12 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความสามารถในการดำเนินธุรกิจและ
 ศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ
 ในด้านความมั่นคง

ความมั่นคง	ค่าเฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ ความสามารถ	ระดับ
1. มาตรฐานของสินค้าและบริการสำหรับ ลูกค้า	4.75	.53	มากที่สุด	1
2. มีความสามารถในการแข่งขันสูงในการ สร้างธุรกิจแห่งอนาคต	4.15	1.00	มาก	4

ตารางที่ 4.12 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความสามารถในการดำเนินธุรกิจและศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ ในด้านความมั่งคั่ง (ต่อ)

ความมั่งคั่ง	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับความสามารถ	ระดับ
3. การเพิ่มศักยภาพของผู้ประกอบการผสมผสานกับยุทธศาสตร์ที่รองรับอนาคต	4.28	.78	มากที่สุด	3
4. การมีเครือข่ายพันธมิตรต่าง ๆ ในการดำเนินธุรกิจของท่าน	4.30	.82	มากที่สุด	2
5. ความสมบูรณ์ในทุนที่จะสามารถสร้างการพัฒนาได้อย่างต่อเนื่อง	3.68	.90	มาก	5
ปัจจัยด้านความมั่งคั่ง	4.23	.38	มากที่สุด	

จากตารางที่ 4.12 ผลการวิเคราะห์ระดับความสามารถในการดำเนินธุรกิจและศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติในด้านปัจจัยความมั่งคั่ง พบว่า ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.23 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด 3 ข้อ ระดับมาก 2 ข้อ มีมาตรฐานของสินค้าและบริการสำหรับลูกค้าอยู่ในระดับมากที่สุดคือ 4.75 รองลงมาคือการมีเครือข่ายพันธมิตรต่าง ๆ ในการดำเนินธุรกิจของท่านคือ ค่าเฉลี่ย 4.30 และการเพิ่มศักยภาพของผู้ประกอบการผสมผสานกับยุทธศาสตร์ที่รองรับอนาคตมีค่าเฉลี่ยคือ 4.28 และการมีความสามารถในการแข่งขันสูงในการสร้างธุรกิจแห่งอนาคต มีค่าเฉลี่ยคือ 4.15 ลำดับสุดท้ายความสมบูรณ์ในทุนที่จะสามารถสร้างการพัฒนาได้อย่างต่อเนื่องมีค่าเฉลี่ยคือ 3.68

ตารางที่ 4.13 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความสามารถในการดำเนินธุรกิจและ
 ความมีศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับ
 ยุทธศาสตร์ชาติด้านความยั่งยืน

ความยั่งยืน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ ความสามารถ	ระดับ
1. จำนวนพนักงานในการให้บริการเพียงพอ	4.15	.94	มาก	4
2. พนักงาน (หรือตัวท่าน) มีความรู้ ความสามารถเหมาะสม	4.45	.67	มากที่สุด	1
3. มีการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรโดย ไม่สร้างมลภาวะต่อสิ่งแวดล้อม	4.21	.61	มากที่สุด	3
4. การนำคอมพิวเตอร์และระบบสารสนเทศ ที่ทันสมัยมาประยุกต์ใช้	3.39	.98	มาก	5
5. มีความรับผิดชอบต่อสังคมมุ่งประโยชน์ ส่วนรวมอย่างยั่งยืน	4.44	.82	มากที่สุด	2
ปัจจัยด้านความยั่งยืน	4.12	.37	มาก	

จากตารางที่ 4.13 ผลการวิเคราะห์ระดับความสามารถในการดำเนินธุรกิจและความมี
 ศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติในด้านปัจจัย
 ความยั่งยืน พบว่า ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.12 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า
 อยู่ในระดับมากที่สุด 3 ข้อ และระดับมาก 2 ข้อ

4.5 ผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลซึ่งได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพสมรส และตำแหน่งงานมีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์

ตารางที่ 4.14 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของปัจจัยส่วนบุคคลกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	T	Sig.
ชาย	277	.81	1.85	0.06
หญิง	123	.73		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.14 ผลการวิเคราะห์พบว่า เพศไม่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์และความสามารถในการดำเนินธุรกิจ

ตารางที่ 4.15 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของปัจจัยส่วนบุคคลกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	T	Sig.
20-29 ปี	24	.87	0.58	0.62
30-39 ปี	220	.78		
40-49 ปี	126	.77		
50 ปีขึ้นไป	30	.73		
20-29 ปี	24	.87		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.15 ผลการวิเคราะห์พบว่าความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ด้านอายุไม่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์

ตารางที่ 4.16 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของปัจจัยส่วนบุคคลกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ
ยุทธศาสตร์ จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	F	Sig.
ต่ำกว่าปริญญาตรี	4	.75	.044	.95
ปริญญาตรี	383	.78		
ปริญญาตรีขึ้นไป	13	.76		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.16 ผลการวิเคราะห์พบว่า ระดับการศึกษาไม่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์

ตารางที่ 4.17 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของปัจจัยส่วนบุคคลกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ
ยุทธศาสตร์ จำแนกตามสถานภาพสมรส

สถานภาพสมรส	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	F	Sig.
โสด	61	.73	.75	.47
สมรส	301	.78		
หย่า/หม้าย/แยกกันอยู่	38	.83		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.17 ผลการวิเคราะห์พบว่า สถานภาพสมรสไม่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์

ตารางที่ 4.18 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของปัจจัยส่วนบุคคลกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ
ยุทธศาสตร์และตำแหน่งงาน

ตำแหน่งงาน	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	F	Sig.
เจ้าของกิจการ	343	.77	.32	.72
หุ้นส่วนกิจการ	16	.81		

ตารางที่ 4.18 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของปัจจัยส่วนบุคคลกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ
ยุทธศาสตร์และตำแหน่งงาน (ต่อ)

ตำแหน่งงาน	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	F	Sig.
หัวหน้าแผนก/ผู้จัดการ	41	.82		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.18 ผลการวิเคราะห์พบว่า ตำแหน่งงานไม่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ
ยุทธศาสตร์

สมมุติฐานที่ 2 ปัจจัยส่วนบุคคลซึ่งได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพสมรส และตำแหน่ง
งานมีผลต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ
ได้แก่ ปัจจัยด้านความมั่นคง ปัจจัยด้านความมั่นคง ปัจจัยด้านความยั่งยืน

ตารางที่ 4.19 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของปัจจัยส่วนบุคคลและศักยภาพในการปรับตัวของ
ผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	T	Sig.
1. ปัจจัยด้านความมั่นคง	ชาย	277	1.79	0.07
	หญิง	123		
2. ปัจจัยด้านความมั่นคง	ชาย	277	-0.81	0.41
	หญิง	123		
3. ปัจจัยด้านความยั่งยืน	ชาย	277	-1.69	0.09
	หญิง	123		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.19 ผลการวิเคราะห์พบว่า เพศไม่มีผลต่อศักยภาพในการปรับตัวของ
ผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติทั้ง ปัจจัยด้านความมั่นคง ปัจจัยด้านความ
มั่นคง ปัจจัยด้านความยั่งยืน

ตารางที่ 4.20 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลและศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติได้แก่ ปัจจัยด้านความมั่นคง ปัจจัยด้านความมั่นคง ปัจจัยด้านความยั่งยืน ด้านอายุ

อายุ	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	T	Sig.	
1. ปัจจัยด้านความมั่นคง	20-29 ปี	24	2.37	1.32	.26
	30-39 ปี	220	2.48		
	40-49 ปี	126	2.50		
	50 ปีขึ้นไป	30	2.67		
	รวม	400	2.49		
2. ปัจจัยด้านความมั่นคง	20-29 ปี	24	4.13	.62	.59
	30-39 ปี	220	4.24		
	40-49 ปี	126	4.23		
	50 ปีขึ้นไป	30	4.22		
	รวม	400	4.23		
3. ปัจจัยด้านความยั่งยืน	20-29 ปี	24	4.00	1.284	.280
	30-39 ปี	220	4.13		
	40-49 ปี	126	4.16		
	50 ปีขึ้นไป	30	4.08		
	รวม	400	4.12		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.20 ผลการวิเคราะห์พบว่า อายุไม่มีผลศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ ทั้ง ปัจจัยด้านความมั่นคง ปัจจัยด้านความมั่นคง ปัจจัยด้านความยั่งยืน

ตารางที่ 4.21 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลและศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ ได้แก่ ปัจจัยด้านความมั่นคง ปัจจัยด้านความมั่นคง ปัจจัยด้านความยั่งยืน ด้านระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา		จำนวน	ค่าเฉลี่ย	T	Sig.
1. ปัจจัยด้านความมั่นคง	ต่ำกว่าปริญญาตรี	4	2.30	.41	.65
	ปริญญาตรี	383	2.50		
	ปริญญาตรีขึ้นไป	13	2.40		
	รวม	400	2.49		
2. ปัจจัยด้านความมั่นคง	ต่ำกว่าปริญญาตรี	4	4.00	.80	.44
	ปริญญาตรี	383	4.23		
	ปริญญาตรีขึ้นไป	13	4.20		
	รวม	400	4.23		
3. ปัจจัยด้านความยั่งยืน	ต่ำกว่าปริญญาตรี	4	3.80	1.54	.21
	ปริญญาตรี	383	4.13		
	ปริญญาตรีขึ้นไป	13	4.13		
	รวม	400	4.12		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.21 ผลการวิเคราะห์พบว่าระดับการศึกษาไม่มีผลต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ ได้แก่ ปัจจัยด้านความมั่นคง ปัจจัยด้านความมั่นคง ปัจจัยด้านความยั่งยืน จำแนกตามระดับการศึกษา

ตารางที่ 4.22 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของปัจจัยส่วนบุคคลและศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติได้แก่ ปัจจัยด้านความมั่นคง ปัจจัยด้านความมั่นคง ปัจจัยด้านความยั่งยืน จำแนกตามสถานภาพสมรส

สถานภาพสมรส		จำนวน	ค่าเฉลี่ย	F	Sig.
1. ปัจจัยด้านความมั่นคง	โสด	61	2.52	.08	.91
	สมรส	301	2.49		
	หย่า/หม้าย/ แยกกันอยู่	38	2.47		
	รวม	400	2.49		
2. ปัจจัยด้านความมั่นคง	โสด	61	4.12	3.17	.043*
	สมรส	301	4.25		
	หย่า/หม้าย/ แยกกันอยู่	38	4.21		
	รวม	400	4.23		
3. ปัจจัยด้านความยั่งยืน	โสด	61	4.08	.68	.50
	สมรส	301	4.14		
	หย่า/หม้าย/ แยกกันอยู่	38	4.11		
	รวม	400	4.12		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ พบว่า ตัวแปรด้านสถานภาพสมรสมีผลต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติในด้านปัจจัยด้านความมั่นคงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อพบว่า ตัวแปรด้านสถานภาพสมรสมีผลต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติในด้านความมั่นคง ผู้วิจัยจึงทำการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ของแต่ละสถานภาพสมรสซึ่งได้ผลดังนี้

ตารางที่ 4.23 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของปัจจัยส่วนบุคคลและศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ ปัจจัยด้านความมั่งคั่งจำแนกตามสถานภาพสมรส

สถานภาพสมรส	ค่าเฉลี่ย	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย		
		โสด	สมรส	หย่า/หม้าย/แยกกันอยู่
		4.12	4.25	4.21
โสด	4.12	-	.013* (.13 ^o)	.25 (.09)
สมรส	4.25		-	.50 (.04)
หย่า/หม้าย/แยกกันอยู่	4.21			-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.23 เมื่อทำการทดสอบด้วยวิธีการเปรียบเทียบรายคู่หาความแตกต่างปัจจัยส่วนบุคคลและศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ ปัจจัยด้านความมั่งคั่ง ด้านสถานภาพสมรสพบว่าสถานภาพสมรสที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระดับ 0.05 มีจำนวน 1 คู่ ได้แก่

1) กลุ่มตัวอย่างด้านสถานภาพสมรสที่โสดมีค่าส่งผลกระทบต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติปัจจัยด้านความมั่งคั่งมากกว่า กลุ่มตัวอย่างที่สมรส

จากผลการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติในด้านความมั่งคั่งระหว่างกลุ่มที่มีสถานภาพสมรสต่างกัน พบว่า กลุ่มที่มีสถานภาพโสดมีความแตกต่างจากกลุ่มที่มีสถานภาพสมรส อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนกลุ่มหย่า/หม้าย/แยกกันอยู่พบว่าไม่มีความแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.24 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของปัจจัยส่วนบุคคลและศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติด้านตำแหน่งงาน

	ตำแหน่งงาน	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	F	Sig.
1. ปัจจัยด้านความมั่นคง	เจ้าของกิจการ	343	2.50	.72	.49
	หุ้นส่วนกิจการ	16	2.32		
	หัวหน้าแผนก/ผู้จัดการ	41	2.49		
2. ปัจจัยด้านความมั่นคง	เจ้าของกิจการ	343	4.27	10.39	.00*
	หุ้นส่วนกิจการ	16	4.06		
	หัวหน้าแผนก/ผู้จัดการ	41	4.00		
3. ปัจจัยด้านความยั่งยืน	เจ้าของกิจการ	343	4.13	1.73	.18
	หุ้นส่วนกิจการ	16	4.26		
	หัวหน้าแผนก/ผู้จัดการ	41	4.05		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.24 ผลการวิเคราะห์พบว่า ตำแหน่งงานมีผลต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในภาพรวมและในด้านความมั่นคง

เมื่อพบว่าตัวแปรด้านตำแหน่งงานมีผลต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติในด้านความมั่นคง และในภาพรวมผู้วิจัยจึงทำการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ของแต่ละตำแหน่งงานซึ่งได้ผลดังนี้

ตารางที่ 4.25 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของปัจจัยส่วนบุคคลและศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติปัจจัยด้านความมั่งคั่งด้านตำแหน่งงาน

ตำแหน่งงาน	ค่าเฉลี่ย	เจ้าของกิจการ	หุ้นส่วนกิจการ	หัวหน้าแผนก/ ผู้จัดการ
		4.27	4.06	4.00
เจ้าของกิจการ	4.27	-	.033* (0.20*)	.00* (0.26*)
หุ้นส่วนกิจการ	4.06		-	.63 (0.05)
หัวหน้าแผนก/ ผู้จัดการ	4.00			-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.25 เมื่อทำการทดสอบด้วยวิธีการเปรียบเทียบรายคู่หาความแตกต่างปัจจัยส่วนบุคคลและศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติปัจจัยด้านความมั่งคั่ง ด้านตำแหน่งงานพบว่าตำแหน่งงานที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระดับ 0.05 มีจำนวน 2 คู่ได้แก่

1) กลุ่มตัวอย่างด้านตำแหน่งงานที่เป็นเจ้าของกิจการมีค่าส่งผลกระทบต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติปัจจัยด้านความมั่งคั่งมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นหุ้นส่วนกิจการ

2) กลุ่มตัวอย่างด้านตำแหน่งงานที่เป็นเจ้าของกิจการมีค่าส่งผลกระทบต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติปัจจัยด้านความมั่งคั่งมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นหัวหน้าแผนก/ผู้จัดการ

จากผลการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติในด้านความมั่งคั่งระหว่างกลุ่มที่มีตำแหน่งงานต่างกัน พบว่า กลุ่มที่มีศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติชาติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ กลุ่มที่มีตำแหน่งงานเจ้าของ

กิจการ แตกต่างกับกลุ่มหุ้นส่วนผู้จัดการและกลุ่มหัวหน้าแผนก/ผู้จัดการ ส่วนกลุ่มที่ไม่มี ความแตกต่างกัน คือ กลุ่มหัวหน้าแผนก/ผู้จัดการกับกลุ่มหุ้นส่วนกิจการ

สมมติฐานที่ 3 ข้อมูลทั่วไปขององค์กร ประกอบด้วยระยะเวลาเฉลี่ยในการดำเนินธุรกิจ จำนวนพนักงานประจำทั้งหมด และประเภทธุรกิจมีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติ

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 3 พิจารณาได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.26 ผลการเปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปขององค์กรและความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติ ด้านระยะเวลาเฉลี่ยในการดำเนินธุรกิจ

ระยะเวลาเฉลี่ยในการดำเนินธุรกิจ	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	F	Sig.
ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการดำเนินธุรกิจตามแผนยุทธศาสตร์ชาติ	น้อยกว่า 5 ปี	140	.81	.67 .51
	5-10 ปี	124	.78	
	15 ปีขึ้นไป	136	.75	
	รวม	400	.78	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.26 ผลการวิเคราะห์พบว่า ข้อมูลทั่วไปขององค์กรด้านตำแหน่งงานไม่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติ

ตารางที่ 4.27 ผลการเปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปขององค์กรและความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติ จำแนกตามจำนวนพนักงานประจำในองค์กร

จำนวนพนักงานประจำในองค์กร	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	F	Sig.
ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการดำเนินธุรกิจตามแผนยุทธศาสตร์ชาติ	น้อยกว่า 10 คน	175	.76	1.03 .35
	10-30 คน	200	.79	
	31 คนขึ้นไป	25	.87	
	Total	400	.78	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.27 ผลการวิเคราะห์พบว่า จำนวนพนักงานในองค์กรไม่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์

ตารางที่ 4.28 ผลการเปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปขององค์กรและความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติ จำแนกตามจำแนกตามประเภทธุรกิจ

จำแนกตามประเภทธุรกิจ		จำนวน	ค่าเฉลี่ย	F	Sig.
ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการดำเนินธุรกิจตามแผนยุทธศาสตร์ชาติ	ด้านการผลิต	100	.83	.86	.46
	ด้านการบริการ	100	.75		
	ด้านการค้าส่ง	100	.78		
	ด้านการค้าปลีก	100	.77		
Total		400	.78		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.28 ผลการวิเคราะห์พบว่าข้อมูลทั่วไปขององค์กรด้าน ประเภทธุรกิจไม่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์

สมมติฐานที่ 4 ข้อมูลทั่วไปขององค์กร ประกอบด้วยระยะเวลาเฉลี่ยในการดำเนินธุรกิจ จำนวนพนักงานประจำทั้งหมด และประเภทธุรกิจมีผลต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคง ความมั่งคั่ง ความยั่งยืน

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 4 พิจารณาได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.29 ผลการเปรียบเทียบ ข้อมูลทั่วไปขององค์กรและศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติด้านระยะเวลาเฉลี่ยในการดำเนินธุรกิจ

ระยะเวลาเฉลี่ยในการดำเนินธุรกิจ	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	F	Sig.	
1. ปัจจัยด้านความมั่นคง	น้อยกว่า 5 ปี	140	2.54	2.5	.08
	5-10 ปี	124	2.39		
	15 ปีขึ้นไป	136	2.53		
	รวม	400	2.49		
2. ปัจจัยด้านความมั่งคั่ง	น้อยกว่า 5 ปี	140	4.26	4.15	.01*
	5-10 ปี	124	4.28		
	15 ปีขึ้นไป	136	4.15		
	รวม	400	4.23		
3. ปัจจัยด้านความยั่งยืน	น้อยกว่า 5 ปี	140	4.16	1.84	.16
	5-10 ปี	124	4.07		
	15 ปีขึ้นไป	136	4.13		
	รวม	400	4.12		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์พบว่า ระยะเวลาเฉลี่ยในการประกอบธุรกิจที่แตกต่างกันมีผลต่อศักยภาพในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติในด้านความมั่งคั่งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านอื่น ๆ พบว่าไม่มีความแตกต่างกัน

เมื่อพบว่าระยะเวลาเฉลี่ยในการประกอบธุรกิจที่แตกต่างกันมีผลต่อศักยภาพในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติในด้านความมั่งคั่งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผู้วิจัยจึงทำการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ระหว่างกลุ่มที่มีระยะเวลาเฉลี่ยในการประกอบธุรกิจกับศักยภาพในการประกอบธุรกิจในด้านความมั่งคั่งได้ผลดังนี้

ตารางที่ 4.30 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของข้อมูลทั่วไปขององค์กรและศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติในด้านความมั่นคง จำแนกตามระยะเวลาเฉลี่ยในการประกอบธุรกิจ

ระยะเวลาประกอบ ธุรกิจ	ค่าเฉลี่ย	น้อยกว่า 5 ปี	5-10 ปี	15 ปีขึ้นไป
		4.26	4.28	4.15
น้อยกว่า 5 ปี	4.26	-	.65 (-.02)	.02* (.10 ^{*)}
5-10 ปี	4.28	-	-	.00* (.12 [*])
15 ปีขึ้นไป	4.15	-	-	-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.30 เมื่อทำการทดสอบด้วยวิธีการเปรียบเทียบรายคู่หาความแตกต่าง ระหว่างข้อมูลทั่วไปขององค์กรและศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ ในด้านความมั่นคง จำแนกตามระยะเวลาเฉลี่ยในการประกอบธุรกิจ พบว่าระยะเวลาประกอบธุรกิจที่แตกต่างกัน มีนัยสำคัญระดับ 0.05 จำนวน 2 คู่ ได้แก่

1) กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาประกอบธุรกิจน้อยกว่า 5 ปี มีค่าส่งผลกระทบต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ ในด้านความมั่นคง มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาประกอบธุรกิจ 15 ปีขึ้นไป

2) กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาประกอบธุรกิจ 5 -10 ปี มีค่าส่งผลกระทบต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ ในด้านความมั่นคง มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาประกอบธุรกิจ 15 ปีขึ้นไป

ผลการวิเคราะห์พบว่ากลุ่มที่มีความแตกต่างกันได้แก่กลุ่มที่มีระยะเวลาเฉลี่ยในการประกอบธุรกิจ น้อยกว่า 5 ปี และกลุ่ม 15 ปีขึ้นไป , กลุ่มที่มีระยะเวลาเฉลี่ยในการประกอบธุรกิจ 5-10 ปี กับกลุ่ม 15 ปีขึ้นไป ส่วนกลุ่มที่มีระยะเวลาเฉลี่ยในการประกอบธุรกิจน้อยกว่า 5 ปี พบว่าไม่แตกต่างจากกลุ่มที่มีระยะเวลาเฉลี่ยในการประกอบธุรกิจ 5-10 ปี

ตารางที่ 4.31 ผลการเปรียบเทียบ ข้อมูลทั่วไปขององค์กรและศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ ด้านจำนวนพนักงานประจำในองค์กร

จำนวนพนักงานประจำในองค์กร		จำนวน	ค่าเฉลี่ย	F	Sig.
1. ปัจจัยด้านความมั่นคงและ ปัจจัยจากภาครัฐ	น้อยกว่า 10 คน	175	2.45	.87	.41
	10-30 คน	200	2.52		
	31 คนขึ้นไป	25	2.57		
	Total	400	2.49		
2. ปัจจัยด้านความมั่นคง	น้อยกว่า 10 คน	175	4.21	1.47	.23
	10-30 คน	200	4.23		
	31 คนขึ้นไป	25	4.36		
	Total	400	4.23		
3. ปัจจัยด้านความยั่งยืน	น้อยกว่า 10 คน	175	4.15	.59	.55
	10-30 คน	200	4.10		
	31 คนขึ้นไป	25	4.14		
	Total	400	4.12		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ ผลการวิเคราะห์พบว่า ข้อมูลทั่วไปขององค์กรด้านจำนวนพนักงานในองค์กร ไม่มีผลต่อศักยภาพในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ

ตารางที่ 4.32 ผลการเปรียบเทียบ ข้อมูลทั่วไปขององค์กรและศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ(SMEs)เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติด้านประเภทธุรกิจ

ประเภทธุรกิจ	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	F	Sig.	
1. ปัจจัยด้านความ มั่นคง	ด้านการผลิต	100	2.63	4.75	.00*
	ด้านการบริการ	100	2.41		
	ด้านการค้าส่ง	100	2.56		

ตารางที่ 4.32 ผลการเปรียบเทียบ ข้อมูลทั่วไปขององค์กรและศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติด้านประเภทธุรกิจ (ต่อ)

ประเภทธุรกิจ	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	F	Sig.
ด้านการค้าปลีก	100	2.37		
Total	400	2.49		
2. ปัจจัยด้านความ มั่นคง	ด้านการผลิต	100	4.19	
	ด้านการบริการ	100	4.27	
	ด้านการค้าส่ง	100	4.26	.89
	ด้านการค้าปลีก	100	4.21	.44
	Total	400	4.23	
3. ปัจจัยด้านความ ยั่งยืน	ด้านการผลิต	100	4.08	
	ด้านการบริการ	100	4.13	
	ด้านการค้าส่ง	100	4.09	2.06
	ด้านการค้าปลีก	100	4.20	.10
	Total	400	4.12	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.32 ผลการวิเคราะห์พบว่า ประเภทธุรกิจในการดำเนินธุรกิจมีผลต่อศักยภาพในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ ด้านประเภทธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในด้านปัจจัยด้านความมั่นคงเมื่อพบว่าประเภทธุรกิจในการดำเนินธุรกิจมีผลต่อศักยภาพในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ ด้านประเภทธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในด้านปัจจัยด้านความมั่นคงผู้วิจัยจึงทำการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ระหว่างกลุ่มที่มีประเภทธุรกิจแตกต่างกันดังนี้

ตารางที่ 4.33 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยข้อมูลทั่วไปขององค์กรและศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติในด้านความมั่นคง จำแนกตามประเภทธุรกิจ

ประเภทธุรกิจ	ค่าเฉลี่ย	ด้าน			
		การผลิต	บริการ	ค้าส่ง	ค้าปลีก
		2.63	2.41	2.56	2.37
ด้านการผลิต	2.63	-	.00* (.22*)	.41 (.06)	.00* (.26*)
ด้านการบริการ	2.41		-	.05* (-.15)	.64 (.03)
ด้านการค้าส่ง	2.56			-	.01* (.19*)
ด้านการค้าปลีก	2.37				-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.33 เมื่อทำการทดสอบด้วยวิธีเปรียบเทียบรายคู่หาความแตกต่างข้อมูลทั่วไปขององค์กรและศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติในด้านความมั่นคง จำแนกตามประเภทธุรกิจพบว่า ประเภทของธุรกิจมีผลต่อศักยภาพในการประกอบธุรกิจ SMEs แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 จำนวน 4 คู่ได้แก่

- 1) กลุ่มตัวอย่างของประเภทธุรกิจด้านการผลิตมีผลต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ ในด้านความมั่นคงมากกว่ากลุ่มตัวอย่างของประเภทธุรกิจด้านการบริการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05
- 2) กลุ่มตัวอย่างของประเภทธุรกิจด้านการผลิตมีผลต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ ในด้านความมั่นคงมากกว่ากลุ่มตัวอย่างของประเภทธุรกิจด้านการค้าปลีก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05
- 3) กลุ่มตัวอย่างของประเภทธุรกิจด้านการบริการมีผลต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ ในด้านความมั่นคงมากกว่ากลุ่มตัวอย่างของประเภทธุรกิจด้านการค้าส่ง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

4) กลุ่มตัวอย่างของประเภทธุรกิจด้านการค้าส่งมีผลต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ ในด้านความมั่นคงมากกว่ากลุ่มตัวอย่างของประเภทธุรกิจด้านการค้าปลีก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

จากผลการวิเคราะห์พบว่า ประเภทธุรกิจที่มีผลต่อศักยภาพในการประกอบธุรกิจ SMEs แตกต่างกันคือ กลุ่มด้านการผลิตแตกต่างจากกลุ่มด้านการบริการและด้านการค้าปลีก, กลุ่มด้านการบริการแตกต่างจากกลุ่มการผลิตและการค้าส่ง, กลุ่มด้านการค้าส่งแตกต่างจากกลุ่มค้าปลีก และกลุ่มด้านการค้าปลีกแตกต่างจากกลุ่มด้านการผลิตและด้านการค้าส่งตามลำดับ

สมมติฐานที่ 5 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติมีความสัมพันธ์กับศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคง ความมั่งคั่ง ความยั่งยืน

ตารางที่ 4.34 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติมีความสัมพันธ์กับศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคง ความมั่งคั่ง ความยั่งยืน

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการดำเนินธุรกิจตามแผนยุทธศาสตร์ชาติ	
ปัจจัยด้านความยั่งยืน	.17* (.02)
ปัจจัยด้านความมั่งคั่ง	.25* (.02)
ปัจจัยด้านความมั่นคง	.23* (.01)

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 5 พิจารณาได้ดังนี้

จากตารางที่ 4.34 เมื่อทำการทดสอบด้วยวิธีเปรียบเทียบรายคู่หาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติมีความสัมพันธ์กับศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อ

รองรับยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคง ความมั่งคั่ง ความยั่งยืน พบว่า มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 มีจำนวน 3 คู่

1) กลุ่มตัวอย่างที่มีศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติด้านความยั่งยืน มีค่าความสัมพันธ์ทางบวกกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการดำเนินธุรกิจตามแผนยุทธศาสตร์ชาติ

2) กลุ่มตัวอย่างที่มีศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่งคั่ง มีค่าความสัมพันธ์ทางบวกกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการดำเนินธุรกิจตามแผนยุทธศาสตร์ชาติ

3) กลุ่มตัวอย่างที่มีศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคง มีค่าความสัมพันธ์ทางบวกกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการดำเนินธุรกิจตามแผนยุทธศาสตร์ชาติ

ผลการวิเคราะห์พบว่าความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติมีความสัมพันธ์ทางบวกกับศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติทั้งในภาพรวมและเป็นรายด้านทุกด้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เรียงลำดับตามค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จากมากไปหาน้อยคือ ปัจจัยด้านความมั่งคั่ง, ปัจจัยด้านความมั่นคง และปัจจัยด้านความยั่งยืน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.25, 0.23 และ 0.17 ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษา

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติกรณีศึกษา จังหวัดภูเก็ต” กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้คือผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ในเขตจังหวัดภูเก็ต จำนวน 400 ตัวอย่าง โดยแบ่งเป็นกิจการธุรกิจบริการ การผลิต ธุรกิจค้าส่ง และธุรกิจค้าปลีก อย่างละ 400 ตัวอย่าง ภายหลังจากที่ได้ทำการเก็บรวบรวมและทำการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปผลการศึกษาคั้งนี้ได้ดังต่อไปนี้

5.1 สรุปผลการศึกษา

5.1.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เป็นเพศชายจำนวน 277 คน คิดเป็นร้อยละ 69.25 เป็นเพศหญิง จำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 30.75 ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 30-39 ปี จำนวน 220 คน คิดเป็นร้อยละ 55.00 รองลงมาคือ 40-49 ปี จำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 31.50 และ 50 ปีขึ้นไป จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 7.50 ตามลำดับมีระดับการศึกษาสูงสุดคือระดับปริญญาตรี จำนวน 383 คน คิดเป็นร้อยละ 95.80 รองลงมาคือระดับปริญญาตรีขึ้นไป จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 3.30 และต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.00 ตามลำดับ

ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสสมรสแล้ว จำนวน 301 คน คิดเป็นร้อยละ 75.30 รองลงมาคือสถานภาพโสด จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 15.30 และสถานภาพหย่า/หม้าย/แยกกันอยู่ จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 9.50 และ ส่วนใหญ่มีตำแหน่งงานคือเจ้าของกิจการ จำนวน 343 คน คิดเป็นร้อยละ 85.80 รองลงมาคือหัวหน้าแผนกหรือผู้จัดการ จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 10.30 และตำแหน่งหุ้นส่วนกิจการ จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.00 ตามลำดับ

5.1.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานประกอบการ

ผลการวิเคราะห์ พบว่า ส่วนใหญ่มีระยะเวลาดำเนินธุรกิจน้อยกว่า 5 ปี จำนวน 140 คน คิดเป็นร้อยละ 35.00 รองลงมามากกว่า 15 ปี จำนวน 136 คน คิดเป็นร้อยละ 34.00 และ 5-10 ปี จำนวน 124 คน คิดเป็นร้อยละ 31.00 ส่วนใหญ่มีจำนวนพนักงานในองค์กร 10-30 คน จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองลงมาคือ น้อยกว่า 10 คน จำนวน 175 คน คิดเป็นร้อยละ 43.75 และ 31 คนขึ้นไป จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 6.25 ตามลำดับ และประกอบธุรกิจประเภทการผลิต การบริการ การค้าส่ง และการค้าปลีกเท่ากัน จำนวน 100 ราย คิดเป็นร้อยละ 25.0

5.1.3 ผลการวิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจในการทำธุรกิจตามแผนยุทธศาสตร์ชาติ

ผลการวิเคราะห์ระดับความรู้เกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจในการทำธุรกิจตามแผนยุทธศาสตร์ชาติ พบว่า ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 0.78 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ 1.ประเทศไทยสามารถยกระดับการพัฒนาให้บรรลุตามวิสัยทัศน์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.80 รองลงมาคือ 9.มุ่งให้เอกชนเท่านั้นดำเนินการตั้งอยู่บนเงื่อนไขของการใช้การรักษาและฟื้นฟูมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.80 และอันดับสามคือ 5.มีศักยภาพในการคิดวิเคราะห์สามารถ “รู้รับปรับใช้” เทคโนโลยีใหม่ได้อย่างต่อเนื่อง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.79

5.1.4 ผลการวิเคราะห์ระดับศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ

ผลการวิเคราะห์ระดับศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.62 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด 1 ด้าน คือ ปัจจัยด้านความมั่นคง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 รองลงมาคือปัจจัยด้านความยั่งยืน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12 และปัจจัยด้านความมั่นคง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.49

สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลซึ่งได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพสมรส และตำแหน่ง มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า

- 1) ปัจจัยส่วนบุคคลซึ่งได้แก่ เพศไม่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์
- 2) ปัจจัยส่วนบุคคลซึ่งได้แก่ อายุไม่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์
- 3) ปัจจัยส่วนบุคคลซึ่งได้แก่ ระดับการศึกษาไม่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์
- 4) ปัจจัยส่วนบุคคลซึ่งได้แก่ สถานภาพสมรสไม่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์
- 5) ปัจจัยส่วนบุคคลซึ่งได้แก่ ตำแหน่งงาน ไม่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์
- 6) ปัจจัยส่วนบุคคลซึ่งได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพสมรส และตำแหน่งไม่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์

สมมติฐานที่ 2 ปัจจัยส่วนบุคคลซึ่งได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพสมรส และตำแหน่งงานมีผลต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติเพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติได้แก่ ปัจจัยด้านความมั่นคง ปัจจัยด้านความมั่นคง ปัจจัยด้านความยั่งยืน

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า

- 1) ปัจจัยส่วนบุคคลซึ่งได้แก่ เพศ ไม่มีผลต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ
- 2) ปัจจัยส่วนบุคคลซึ่งได้แก่ อายุไม่มีผลต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ
- 3) ปัจจัยส่วนบุคคลซึ่งได้แก่ ระดับการศึกษาไม่มีผลต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ
- 4) ปัจจัยส่วนบุคคลซึ่งได้แก่ สถานภาพสมรส มีผลต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
- 5) ปัจจัยส่วนบุคคลซึ่งได้แก่ ตำแหน่งงานมีผลต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในภาพรวมและในด้านความมั่นคง

6) ปัจจัยส่วนบุคคลซึ่งได้แก่ เพศ อายุ การศึกษาไม่มีผลต่อ ศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติเพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติด้าน ปัจจัยด้านความมั่นคง ปัจจัยด้านความมั่งคั่งปัจจัยด้านความยั่งยืน

7) ปัจจัยส่วนบุคคลซึ่งได้แก่ ตำแหน่งงานและสถานภาพสมรสมีผลต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในภาพรวมและในด้านความมั่งคั่ง

สมมติฐานที่ 3 ข้อมูลทั่วไปขององค์กร ประกอบด้วยระยะเวลาเฉลี่ยในการดำเนินธุรกิจ จำนวนพนักงานประจำทั้งหมด และประเภทธุรกิจมีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติ

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า

- 1) ข้อมูลทั่วไปขององค์กรซึ่งได้แก่ ระยะเวลาเฉลี่ยในการดำเนินธุรกิจไม่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์
- 2) ข้อมูลทั่วไปขององค์กรซึ่งได้แก่ จำนวนพนักงานในองค์กรไม่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์
- 3) ข้อมูลทั่วไปขององค์กรซึ่งได้แก่ ประเภทธุรกิจไม่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์
- 4) ข้อมูลทั่วไปขององค์กรประกอบด้วยระยะเวลาเฉลี่ยในการดำเนินธุรกิจ จำนวนพนักงานประจำทั้งหมด และประเภทธุรกิจมีไม่ผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติ

สมมติฐานที่ 4 ข้อมูลทั่วไปขององค์กร ประกอบด้วยระยะเวลาเฉลี่ยในการดำเนินธุรกิจ จำนวนพนักงานประจำทั้งหมด และประเภทธุรกิจมีผลต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคง ความมั่งคั่ง ความยั่งยืน

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า

- 1) ข้อมูลทั่วไปขององค์กรซึ่งได้แก่ระยะเวลาเฉลี่ยในการดำเนินธุรกิจมีผลต่อศักยภาพในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในด้านปัจจัยด้านความมั่งคั่ง
- 2) ข้อมูลทั่วไปขององค์กรซึ่งได้แก่ จำนวนพนักงานในองค์กรไม่มีผลต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ

3) ข้อมูลทั่วไปขององค์กรซึ่งได้แก่ประเภทธุรกิจมีผลต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในด้านปัจจัยด้านความมั่นคง

ข้อมูลทั่วไปขององค์กรซึ่งได้แก่ จำนวนพนักงานในองค์กรไม่มีผลต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติและข้อมูลทั่วไปขององค์กรซึ่งได้แก่ ประเภทธุรกิจและจำนวนพนักงานในองค์กรมีผลต่อศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในด้านปัจจัยด้านความมั่นคง

สมมติฐานที่ 5 ปัจจัยความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติมีความสัมพันธ์กับศักยภาพในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการ SMEs

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติมีความสัมพันธ์ทางบวกกับศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติทั้งในภาพรวมและเป็นรายด้านทุกด้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เรียงลำดับตามค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จากมากไปหาน้อยคือปัจจัยด้านความมั่นคง, ปัจจัยด้านความมั่นคง และปัจจัยด้านความยั่งยืน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.25, 0.23 และ 0.17 ตามลำดับ

5.2 อภิปรายผลการศึกษา

จากผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติ และศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติมีเพียงปัจจัยสถานภาพสมรสและตำแหน่งงานของผู้ตอบแบบสอบถาม สอดคล้องกับการครองเรือนซึ่งอาจแบ่งออกได้เป็น โสด สมรส หม้ายหย่า หรือแยกกันอยู่ ลักษณะความแตกต่างด้านขนบธรรมเนียมประเพณี ความเชื่อถือทางด้านศาสนาย่อมมีอิทธิพลต่อสถานภาพการสมรส ซึ่งมีผลโดยตรงต่อการรับรู้ข่าวสาร สถานภาพสมรสของบุคคลจะบ่งบอกถึงความมีอิสระในการตัดสินใจและอิทธิพลต่อกระบวนการคิดการวิเคราะห์ข้อมูลข่าวสารสตรีที่สมรสแล้วและสตรีที่ยังไม่สมรสย่อมมีกระบวนการรับรู้ข่าวสารที่แตกต่างกันอันเนื่องจากสภาพครอบครัว และอิทธิพลของจำนวนบุคคลรอบข้าง (จิราพร รุจิวัฒนากร, 2556, น. 5-6) อาจกล่าวโดยสรุปว่าการที่บุคคลจะแสวงหา

ข่าวสาร และเลือกเปิดรับข่าวสารนั้นตามแนวคิดเกี่ยวกับลักษณะทางประชากรศาสตร์ มีความหลากหลายและไม่จำเป็นต้องเคยรู้จักอยู่ในสังคมเดียวกันหรือมีประสบการณ์ร่วมกันมาก่อน

ส่วนปัจจัยด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา ไม่มีผลหรือไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติและศักยภาพในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เนื่องจากปัจจุบันผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ที่ประสบความสำเร็จมีความหลากหลายทั้งทางด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา และปัจจัยส่วนบุคคลอื่น ๆ ธุรกิจเปิดกว้างให้กับคนในทุกกลุ่มหลากหลายมากขึ้นกว่าในยุคก่อนมากอันเป็นผลมาจากความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี โดยเฉพาะเทคโนโลยีดิจิทัล (Digital) ซึ่งทำให้การก้าวขึ้นสู่การเป็นผู้ประกอบการและผู้ประกอบการ โดยเฉพาะธุรกิจ SMEs สามารถทำได้ง่ายกว่าแต่เดิมมาก

อย่างไรก็ตาม จากงานวิจัยของ ภูวัต ธนสารแสนล้าน (2558) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมในจังหวัดปทุมธานี พบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย อายุไม่เกิน 29 ปี มีระดับความชำนาญเกี่ยวกับทักษะในการประกอบธุรกิจ และความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาศักยภาพอยู่ในระดับมากทุกด้าน และผู้ประกอบการธุรกิจที่มีช่วงอายุแตกต่างกัน มีระดับความชำนาญเกี่ยวกับทักษะในการประกอบธุรกิจและความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาศักยภาพแตกต่างกัน

ในส่วนของปัจจัยเกี่ยวกับสถานประกอบการ พบว่า ปัจจัยทางด้านระยะเวลาเฉลี่ยของการประกอบธุรกิจ และปัจจัยด้านประเภทธุรกิจ มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์และความสามารถในการดำเนินธุรกิจและศักยภาพของผู้ประกอบการ SMEs อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในด้านปัจจัยด้านความมั่นคงสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Siaminfobiz (2008, p. 3) ที่พบว่า ผู้ประกอบการที่ยังไม่มีประสบการณ์ในการทำธุรกิจแต่ต้องการเริ่มทำธุรกิจส่วนตัวบุคคลเหล่านี้ขาดทักษะและประสบการณ์เชิงธุรกิจในหลาย ๆ ด้าน เช่น ขาดความกล้าเสี่ยง ขาดความกระตือรือร้น ขาดความเป็นผู้นำ ทำให้อัตราความล้มเหลวมีค่อนข้างสูงเพราะขาดการเตรียมความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการและยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชีระวัชร ภูระชีระ (2551) ที่ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบของการพัฒนาผู้ประกอบการรายย่อยเพื่อความยั่งยืนโดยใช้ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาผู้ประกอบการรายย่อย และผลจากการศึกษาตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาผู้ประกอบการรายย่อยและนำเสนอกลยุทธ์ที่ใช้ในการพัฒนาผู้ประกอบการรายย่อยใหม่ ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการเป็นผู้ประกอบการรายย่อย ได้แก่ ปัจจัยด้านส่วนประกอบ ซึ่ง

ประกอบไปด้วย ความรู้ความสามารถและทักษะ ประสบการณ์ใน การทำธุรกิจ ความซื่อสัตย์และ ความมีวินัย และแรงจูงใจ ปัจจัยด้านครอบครัวประกอบด้วยระบบ เครือญาติและทุน ส่วนปัจจัย สุดท้ายได้แก่ ปัจจัยด้านการบริหารจัดการประกอบด้วย ประสิทธิภาพ ในการผลิตการบริหารจัดการ ความเสี่ยง คู่แข่งขันและทำเลที่ตั้ง

ผลจากการวิเคราะห์ห้วงค์ประกอบพบว่าปัจจัยที่มีผลต่อการเป็นผู้ประกอบการ ได้แก่ ความรู้ ทักษะ ลักษณะการบริหารงาน เทคโนโลยี ความสนใจ แรงจูงใจ ทำเล ที่ตั้ง เวลาในการประกอบ ธุรกิจ ทุน ความคิดสร้างสรรค์และความสามารถในการปรับตัวในส่วนของปัจจัยที่มีอิทธิพลทางตรง ต่อการพัฒนาผู้ประกอบการรายย่อยได้แก่ ความสามารถในการบริหารงาน ทุน และความคิด สร้างสรรค์

นอกจากนี้ จากผลการทดสอบสมมติฐานที่พบว่าความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับศักยภาพในการดำเนินธุรกิจของธุรกิจ SMEs ทั้งในภาพรวมและเป็นราย ด้านทุกด้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 สอดคล้องกับผลการศึกษาของโครงการพัฒนา ผู้ประกอบการธุรกิจ อุตสาหกรรมกับการนำไปใช้ในการประกอบธุรกิจ วิสาหกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อม (SMEs) ผล

การศึกษาพบว่าความรู้ที่ได้รับจากการฝึกอบรม โครงการพัฒนาผู้ประกอบการธุรกิจ อุตสาหกรรม (คพอ.) โดยรวมอยู่ในระดับมากการนำความรู้ที่ได้รับจากการฝึกอบรมมาประยุกต์ใช้ ในการประกอบธุรกิจ SMEs โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยความรู้ที่ได้รับจากการฝึกอบรมมา ประยุกต์ใช้ในการประกอบธุรกิจ SMEs โดยผู้บริหารและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนิน โครงการพัฒนา ผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรม (คพอ.)ควรเน้นให้ความสำคัญในหลักสูตรด้านการจัดตั้งธุรกิจ โดยอาจจะเพิ่มความรู้เรื่องกฎระเบียบในการจัดตั้งธุรกิจเช่น การจดทะเบียนธุรกิจ การจัดส่งงบ การเงินหรืออาจจะเพิ่มระยะเวลาการฝึกอบรมเพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้ทำอบรมได้ทำกิจกรรม หรือได้ฝึกซ้อมในภาคปฏิบัติมากขึ้น เป็นต้น

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งนี้

1) เนื่องจากปัจจัยส่วนบุคคลด้านอายุและเพศยังไม่มีความสัมพันธ์ต่อไม่มีผลระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติและศักยภาพในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติแต่อย่างไรก็ตามในอนาคตประเทศไทยคาดว่าจะเข้าสู่การเป็นสังคมสูงวัยระดับสุดยอดในปี พ.ศ. 2574 จะก่อให้เกิดโอกาสใหม่ ๆ ในการตอบสนองความต้องการของกลุ่มผู้บริโภคสูงวัยที่จะมีส่วนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อทัศนคติและพฤติกรรมที่แตกต่างกัน ดังนั้นการเตรียมความพร้อมในการปรับตัวของผู้ประกอบการ (SMEs) ให้มีคุณภาพและการนำเทคโนโลยีที่เหมาะสมมาใช้ในการผลิตและการบริการของประเทศจะเป็นความท้าทายสำคัญในระยะต่อไป

2) เนื่องจากปัจจัยส่วนบุคคลด้านการศึกษายังไม่มีความสัมพันธ์ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติและศักยภาพในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) แต่อย่างไรก็ตาม เทคโนโลยี โครงสร้างพื้นฐานด้านการศึกษา และองค์ความรู้สมัยใหม่มีการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีและนวัตกรรมจะส่งผลกระทบต่อทั้งการจ้างงานและอาชีพที่จะมีรูปแบบและลักษณะงานที่เปลี่ยนไป มีความต้องการแรงงานที่มีสมรรถนะสูงเพิ่มมากขึ้น หลายอาชีพอาจหายไปจากตลาดงานในปัจจุบันและบางอาชีพจะถูกทดแทนด้วยระบบอัตโนมัติโดยเฉพาะอาชีพที่ต้องการทักษะระดับต่ำ ก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อความมั่นคงและคุณภาพชีวิตของผู้ประกอบการ (SMEs) จึงควรมีศักยภาพการปรับตัวในด้านการศึกษาอย่างต่อเนื่องทันกับยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไป

3) ผู้ประกอบการ (SMEs) มีระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติในระดับมากและมีระดับความรู้ความเข้าใจในด้านการร่วมมือกันในประเทศเพื่อยกระดับการพัฒนาให้บรรลุตามวิสัยทัศน์ ด้านความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว มุ่งประโยชน์ส่วนรวมอย่างยั่งยืน และด้านการให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของการรับผิชอบของสังคม และทุกภาคส่วนในสังคมในภาคเอกชนซึ่งเป็นการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจที่อยู่บนหลักการ ใช้ การรักษาและการฟื้นฟูฐานทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน ไม่ใช่ทรัพยากรธรรมชาติจนเกินพอดี ไม่สร้างมลภาวะต่อสิ่งแวดล้อมจนเกินความสามารถในการรองรับและเยียวยาของระบบนิเวศ การผลิตและการบริโภคเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม คนมีความรับผิดชอบต่อสังคม มีความเอื้ออาทร เสียสละเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวม ซึ่งได้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลที่มุ่งประโยชน์ส่วนรวมอย่างยั่งยืน และให้

ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของประชาชน และทุกภาคส่วนในสังคมยึดถือและปฏิบัติตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อการพัฒนาอย่างสมดุล

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งถัดไป

1) การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ อาจจะมีขอบเขตในการศึกษาที่จำกัดในหลายด้านด้วยกัน ดังนั้นหากมีผู้สนใจจะศึกษาวิจัยในลักษณะเดียวกันนี้ต่อไป ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ดังนี้ควรมีการศึกษาในด้านปัจจัยอื่น ๆ ซึ่งอาจเป็นปัจจัยสำคัญที่นอกเหนือจากงานวิจัยชิ้นนี้ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมชัดเจนยิ่งขึ้นและสามารถนำไปใช้ในการวางแผนการบริหารการใช้งานให้ตรงกับความต้องการ

2) การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ศึกษาเฉพาะผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) ในประเภทธุรกิจ การบริการ การค้าปลีก การค้าส่ง ซึ่งในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไปควรทำการศึกษาเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในพื้นที่ใกล้เคียงกันเพื่อทำให้ทราบความเหมือนและข้อแตกต่างของศักยภาพในการดำเนินธุรกิจเช่น ผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) ในจังหวัดกระบี่ พังงา และจังหวัดสงขลา เป็นต้น

3) การศึกษาครั้งนี้ ทำการศึกษามุ่งเน้นเฉพาะการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ด้วยการสำรวจโดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล ซึ่งอาจทำให้ขาดข้อมูลเชิงลึกในบางประเด็น ดังนั้น เพื่อให้ผลการศึกษามีความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ชาติ และศักยภาพในการดำเนินธุรกิจของธุรกิจ (SMEs) มีความถูกต้อง สมบูรณ์ และครบถ้วนมากยิ่งขึ้นในทุกมิติควรทำการศึกษาควบคู่กับการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เช่น การสนทนากลุ่ม หรือการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) เป็นต้น

บรรณานุกรม

- กตัญญู หิรัญญสมบุญ. (2545). *การจัดการธุรกิจขนาดย่อม* (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: เท็กซ์ แอนด์ แออร์นัลพับลิเคชั่น.
- กนกกร สุทธิอาจ, ประจัญ กิ่งมิ่งแฮ, และชนกฤต ทูริสุทท์. (2561). รูปแบบการเสริมสร้างความเข้มแข็ง กลุ่มผู้ผลิตชุมชนภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบนประเทศไทย. *วารสารวิชาการสถาบันเทคโนโลยีแห่งสุวรรณภูมิ*, 4(1), 1-10. สืบค้นจาก <https://so04.tcithaijo.org/index.php/Svittj/article/view/177357>
- กองยุทธศาสตร์และแผนงานสำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. (2562ก). *ยุทธศาสตร์กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (พ.ศ.2560-2564)*. สืบค้นจาก www.nesdb.go.th
- กองยุทธศาสตร์และแผนงานสำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. (2562ข). *ยุทธศาสตร์การพัฒนาศาสนาไทย 4.0 ระยะ 20 ปี* (พ.ศ. 2560-2579). สืบค้นจาก http://www.industry.go.th/psd/index.php?option=com_k2&view=item&id=10820
- คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2560). *แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่สิบสอง พ.ศ.2560 - 2564*. สืบค้นจาก <https://www.moe.go.th/>
- คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2561). *ยุทธศาสตร์ชาติ ระยะ 20 ปี พ.ศ. 2561 – 2580*. สืบค้นจาก <https://www.moe.go.th/>
- จรีพร จารุกรสกุล. (2561). *รายงานการวิจัยเรื่อง การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยตามนโยบายประเทศไทย 4.0*. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร.
- จิราพร รุจิวัฒนากร. (2556). *รายงานการวิจัยเรื่อง พฤติกรรมการเปิดรับสื่อประเภทต่าง ๆ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี*. ชัยภูมิ: สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชัยภูมิ.
- ฉัตรยาพร เสมอใจ, และฐิตินันท์ วารวินิช. (2551). *หลักการตลาด*. กรุงเทพฯ: บริษัท วิ.พรินท์ จำกัด (1991).
- ชนิด โสรัตน์. (2560). *ก้าวผ่านไทยแลนด์ 4.0 โอกาสหรือถูกทิ้งไว้ข้างหลัง Transforms to the Next Economy: Opportunities or Challenges* (พิมพ์ครั้งที่2). กรุงเทพฯ: สถาบันวิชาการวิเซิร์ฟ.
- ธีระวัชร ภูระธีระ. (2551). *รูปแบบการพัฒนาผู้ประกอบการรายย่อยเพื่อความยั่งยืน* (Master's thesis). สืบค้นจาก สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.).

บรรณานุกรม (ต่อ)

- บุญชัย ชนะสิทธิชัย. (2556). *โครงการพัฒนาผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรมกับการนำไปใช้ในการประกอบธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)* (Master's thesis). สืบค้นจากโครงการเครือข่ายห้องสมุดในประเทศไทย (ThaiLIS).
- ปรเมธี วิมลศิริ. (2559). *ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปีอนาคตประเทศไทยเพื่อความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน*. สืบค้นจาก <http://123.242.159.135/2558/files/pdf/yut-chart20.pdf>
- ปองท้อย พึ่งนุ่ม. (2550). *ปัญหาและข้อจำกัดในการสรรหาบุคลากรให้กับองค์กร* (Master's thesis). สืบค้นจาก สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.).
- ปาณา สกุดอนันท์. (2552). *การพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการอุตสาหกรรมปลาสวยงามเพื่อการส่งออก* (Independent Study). สืบค้นจาก โครงการเครือข่ายห้องสมุดในประเทศไทย (ThaiLIS).
- ภวัต ชนสารแสนล้าน. (2558). *การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมในจังหวัดปทุมธานี. วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา*, 8(2), 74-86.
- ยุบล เบ็ญจรงค์กิจ. (2542). *การวิเคราะห์ผู้รับสาร*. กรุงเทพฯ : ที. พี. พรินท์.
- รัฐบาลไทย. (2560). *ร่างยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี*. สืบค้นจาก https://www.bic.moe.go.th/images/stories/pdf/yut-ta-sart_20_Years_2560_-_2579.compressed.pdf
- วิชัย โถสุวรรณจินดา. (2556). *การบริหารทรัพยากรมนุษย์*. กรุงเทพฯ: โฟร์เพช.
- วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร. (2559). *คู่มือด้านการพัฒนายุทธศาสตร์ชาติ*. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร.
- วีรวิฑูร มาฆะศิริานนท์. (2549). *องค์การเรียนรู้สู่องค์การอัจฉริยะ* (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: เอ็กซ์เปอร์เน็ท.
- ศิริชัย กาญจนวาสิ. (2544). *การเลือกใช้สถิติที่เหมาะสมสำหรับการวิจัย* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: บุญศิริการพิมพ์.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์. (2538). *การบริหารการตลาดยุคใหม่*. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์. (2541). *การบริหารเชิงกลยุทธ์*. กรุงเทพฯ: บริษัทธรรมสาร.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์. (2546). *การบริหารการค้าปลีก*. กรุงเทพฯ: บริษัทธรรมสาร.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- สถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เครือข่ายมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ Institute For Small and Medium Enterprises. (2558). รายงานการวิจัยเรื่อง การศึกษาศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) เพื่อรองรับการเปิดเสรีทางการค้ากรณีศึกษา: จังหวัดสงขลา. กรุงเทพฯ: ผู้วิจัย.
- สมฤทัย ไกยวรรณ. (2555). กลยุทธ์การแข่งขัน (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สิริสา ตระกูลวงษ์. (2540). ศักยภาพและกลไกการปรับตัวขององค์กรสาธารณประโยชน์เพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานคร (Unpublished Master's thesis). สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- สถิตย์พร สุนทรกิจ. (2561). กระบวนการยุทธศาสตร์ชาติ. *The National Defence College of Thailand Journal*, 60(1), 8-23.
- สังคม คุณณณากรสกุล. (2544). ศัพท์พัฒนาสังคม. กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาบริหารศาสตร์, สมาคมพัฒนาสังคม.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2555). *สรุปสาระสำคัญแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 พ.ศ. 2555-2559*. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2560). *แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่สิบสอง พ.ศ. 2560-2564*. สืบค้นจาก http://www.library.coj.go.th/Openmedia/index?f=../file_upload/module/manage_digital_file/digital_file/0f487249.pdf
- สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร. (2560). *ยุทธศาสตร์ชาติ*. สืบค้นจาก https://www.parliament.go.th/ewtadmin/ewt/parliament_parcy/ewt_dl_link.php?nid=45209
- สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. (2554). *รายงานสถานการณ์วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ปี 2554 - 2555*. สืบค้นจาก www.sme.go.th
- สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. (2546). *รายงานสถานการณ์วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประจำปี 2546 และแนวโน้มปี 2547*. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2561). *การสำรวจธุรกิจทางการค้าและธุรกิจทางการบริการ พ.ศ. 2561 ทั่วประเทศ*. กรุงเทพฯ: กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม.
- สำนักนายกรัฐมนตรี สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ. (2558). *นโยบายความมั่นคงแห่งชาติ พ.ศ. 2558-2564*. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- สุรพงษ์ คงศักดิ์, และธีรชาติ ชรรวมวงศ์. (2551). การหาค่าความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม (IOC). สืบค้นจาก http://mcu.ac.th/site/articlecontent_desc.php?article_id=656&articlegroup_id=146.2551
- อริวัฒน์ ทรัพย์ไพฑูรย์. (2545). *อภิธานาณาจักรธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง*. กรุงเทพฯ: ฟิงคน
- อมรเทพ ณ บางช้าง. (2551). รายงานการวิจัยเรื่อง การปฏิรูปการกำหนดนโยบายความมั่นคงแห่งชาติ. กรุงเทพฯ: สถาบันวิชาการป้องกันประเทศ.
- อัศกร ปานเพชร (2559). ปัจจัยความสำเร็จของผู้ประกอบการ SMEs ไทยในการเข้าสู่ตลาดของกลุ่มประเทศ กัมพูชา ลาว เมียนมาร์ เวียดนาม (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยราช มงคลชัยบุรี, ปทุมธานี.
- อุทัย หิรัญโต. (2532). *หลักการบริหารงานบุคคล*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ โอ.เอส.พริ้นติ้ง เฮาส์.
- DeFleur, M. L., & Ball-Rokeach, S. J. (1996). *Theories of mass communication*. London: Longman.
- Harrison, R. (2013). *Heritage: Critical Approaches*. New York: Routledge.
- Herbert C. K. (1967). *Basic Psychology*. New York: Appleton Century Grofts Company.
- Hrebiniak, L. G., & Alutto, J. A. (1972). Personnel and Role-Related Factors in the Development of Organizational Commitment. *Administrative Science Quarterly*, 17(12), 555-573.
- Siaminfobiz. (2008, September 6). การสร้างคุณค่าให้ตราयीหือ [Web blog message]. Retrieved from <http://www.siaminfobiz.com/mambo/Index.php/component>
- Yamane, T. (1976). *Statistics and Introductory Analysis* (3rd ed.). Tokyo: AkoyamaGakuin.
- Yarker, H. R. (2008). *Strategy and the National Security Professional: Strategic Thinking and Strategy Formulation in the 21st Century*. Westport, CT and London: Prager Security International.

ภาคผนวก
แบบสอบถาม

มหาวิทยาลัยรังสิต Rangsit University

แบบสอบถาม

การศึกษาศักยภาพในการปรับตัวของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs)

เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติ กรณีศึกษา : จังหวัดภูเก็ต

การสำรวจข้อมูลในครั้งนี้มุ่งศึกษาศักยภาพและความพร้อมในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการ SMEs เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติกรณีศึกษา จังหวัดภูเก็ต แบบสอบถามฉบับนี้ใช้ประกอบวิจัยเท่านั้นโดยผู้วิจัยเพียงแต่สนใจความคิดเห็นของท่าน และต้องการคำตอบที่เป็นความจริงสำหรับท่านมากที่สุด เพื่อประโยชน์ต่อการวิเคราะห์โดยมิต้องลงชื่อ และจะถูกรวบรวมไว้เป็นความลับ

คำชี้แจง กรุณาใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างหน้าคำตอบที่ตรงกับสภาพความเป็นจริง และกรณากรอรายละเอียดลงในช่องว่างที่กำหนดในกรณีที่ท่านเลือกคำตอบข้อนั้น ๆ สำหรับตอนที่ 1 และตอนที่ 2

ตอนที่ 1 สถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม (Demographic Information)

1.1 เพศ

[] 1) ชาย [] 2) หญิง

1.2 อายุ

[] 1) ต่ำกว่า 20 ปี [] 2) 20-29 ปี [] 3) 30-39 ปี

[] 4) 40-49 ปี [] 5) 50 ปีขึ้นไป

1.3 ระดับการศึกษาสูงสุด

[] 1) ต่ำกว่าปริญญาตรี [] 2) ปริญญาตรี [] 3) ปริญญาตรีขึ้นไป

1.4 สถานภาพสมรส

[] 1) โสด [] 2) สมรส [] 3) หย่า/หม้าย/แยกกันอยู่

1.5 ตำแหน่งงาน

[] 1) เจ้าของกิจการ [] 2) หุ้นส่วนกิจการ [] 3) หัวหน้าแผนก/ผู้จัดการ

ตอนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปขององค์กร

2.1) ระยะเวลาเฉลี่ยของการประกอบการ SMEsปี

2.2) จำนวนพนักงานประจำ (รวมทั้งตัวท่าน)คน

2.3) ประเภทธุรกิจ

1) ธุรกิจ SMEs ด้านการผลิต

2) ธุรกิจ SMEs ด้านการบริการ

3) ธุรกิจ SMEs ด้านการค้าส่ง

4) ธุรกิจ SMEs ด้านกิจการค้าปลีก

ตอนที่ 3 ความรู้ความเข้าใจในการทำธุรกิจตามแผนยุทธศาสตร์ชาติ

กรุณาใส่เครื่องหมาย ลงในช่องว่างหน้าคำตอบที่ท่านมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของแผนยุทธศาสตร์ชาติ

ประเด็นความรู้ความเข้าใจ	ใช่	ไม่ใช่
1.ประเทศไทยสามารถยกระดับการพัฒนาให้บรรลุตามวิสัยทัศน์ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว”		
2.ประเทศไทยมีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลงจากปัจจัยภายในและภายนอกประเทศ ในทุกมิติทุกรูปแบบและทุกระดับ ภาคเกษตรกรรม ภาคอุตสาหกรรม และภาคบริการของประเทศ		
3.มีการยกระดับฐานรายได้ของประชาชนในภาพรวมและกระจายผลประโยชน์ไปสู่ภาคส่วนต่าง ๆ		
4.คนไทยได้รับการพัฒนาให้เป็นคนดี เก่ง มีวินัย คำนึงถึงผลประโยชน์ส่วนรวม		
5.มีศักยภาพในการคิดวิเคราะห์ สามารถ “รู้ รับ ปรับใช้” เทคโนโลยีใหม่ได้อย่างต่อเนื่อง สามารถเข้าถึงบริการพื้นฐาน ระบบสวัสดิการ และกระบวนการยุติธรรมได้อย่างเท่าเทียมกัน โดยไม่มีใครถูกทิ้งไว้ข้างหลัง		
6.มุ่งเน้นการสร้างสมดุลระหว่างการพัฒนาความมั่นคง เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม โดยการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในรูปแบบ “ประชารัฐ”		
7.มีแนวคิดในการต่อยอดอดีต ปรับปัจจุบัน และสร้างคุณค่าใหม่ในอนาคต		
8.มุ่งการพัฒนาเศรษฐกิจที่สามารถสร้างความเจริญเพิ่มรายได้และยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนให้ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง		
9.มุ่งให้เอกชนเท่านั้นดำเนินการตั้งอยู่บนเงื่อนไขของการใช้การรักษาและฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน สอดคล้องกับปรัชญาของเศรษฐกิจ		

ประเด็นความรู้ความเข้าใจ	ใช่	ไม่ใช่
พอเพียงและบรรทัดฐานที่ประชาคมโลกยอมรับ		
10.กำหนดให้เพิ่มอัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) ในภาพรวมเป็นร้อยละ 10.0-11.0 ต่อปี ภายในอีก20 ปีข้างหน้า เพื่อให้ประเทศไทยหลุดพ้นจากกลุ่มประเทศรายได้ปานกลาง		

ตอนที่ 4 ความสามารถในการดำเนินธุรกิจและความมีศักยภาพของผู้ประกอบการ SMEs ท่านคิดว่าลักษณะเหล่านี้มีความจำเป็นต่อศักยภาพของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการดำเนินธุรกิจและความมีศักยภาพของผู้ประกอบการ SMEs เพื่อรองรับยุทธศาสตร์ชาติในระดับใด

3.1 ปัจจัยด้านความมั่นคงและปัจจัยจากภาครัฐ	ระดับความสำคัญของปัญหา				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. นโยบายของภาครัฐมีผลต่อการดำเนินธุรกิจ					
2. การได้รับข่าวสารและข้อมูลด้านนโยบายยุทธศาสตร์ชาติจากภาครัฐ					
3. การได้รับความมั่นคงปลอดภัยจากการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจและการเมือง					
4. ระดับความโปร่งใส การทุจริต ประเพณีนิยมและความเสมอภาคในกระบวนการยุติธรรม					
5. การพัฒนาและสร้างระบบรับมือปรับตัวต่อโรคอุบัติใหม่และโรคที่เกิดซ้ำจากการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศของรัฐบาล					
6. การพัฒนาความมั่นคง น้ำ พลังงาน และเกษตรที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เพื่อยกระดับกระบวนการผลิต บนมหลักของการมีส่วนร่วมและธรรมาภิบาล					

3.2 ปัจจัยด้านความมั่นคง	ระดับความสามารถ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. มาตรฐานของสินค้าและบริการสำหรับลูกค้า					
2. มีความสามารถในการแข่งขันสูงในการสร้างธุรกิจแห่งอนาคต					
3. การเพิ่มศักยภาพของผู้ประกอบการผสมผสานกับยุทธศาสตร์ที่รองรับอนาคต บนพื้นฐานของการต่อยอดอดีตและปรับปัจจุบัน					
4. การมีเครือข่ายพันธมิตรต่างๆ ในการดำเนินธุรกิจของท่าน					
5. ความสมบูรณ์ในทุนที่จะสามารถสร้างการพัฒนาได้อย่างต่อเนื่อง อาทิ ทุนทางปัญญา ทุนมนุษย์ ทุนทางการเงินและทุนอื่นๆ					

3.3 ปัจจัยด้านความยั่งยืน	ระดับความสามารถ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. จำนวนพนักงานในการให้บริการเพียงพอ					
2. พนักงาน(หรือตัวท่าน)มีความรู้ความสามารถเหมาะสม					
3. มีการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรโดยไม่สร้างมลภาวะต่อสิ่งแวดล้อมและสอดคล้องกับกฎระเบียบของประชาคมโลก					
4. การนำคอมพิวเตอร์และระบบสารสนเทศที่ทันสมัยมาประยุกต์ใช้					
5. มีความรับผิดชอบต่อสังคม มุ่งประโยชน์ส่วนรวมอย่างยั่งยืน					

ขอขอบพระคุณที่กรุณาตอบแบบสอบถามครบทุกข้อ

วิสัยทัศน์ประเทศไทย 2580

“ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง”

มั่นคง

- มีความมั่นคงของสังคมและการเมือง
- พัฒนาโครงสร้างเศรษฐกิจประเทศ และมีครัวเรือนคนในชุมชน ที่มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดี
- ประเทศไทยมีความเสมอภาคในสังคม
- มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
- มีความเสมอภาคในสังคม
- มีความยุติธรรม

มั่งคั่ง

- ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันสูง
- ประเทศไทยมีคุณภาพชีวิตที่ดี
- ประเทศไทยมีความเสมอภาคในสังคม
- ประเทศไทยมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
- ประเทศไทยมีความเสมอภาคในสังคม
- ประเทศไทยมีความยุติธรรม

ยั่งยืน

- ประเทศไทยมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
- ประเทศไทยมีความเสมอภาคในสังคม
- ประเทศไทยมีความยุติธรรม
- ประเทศไทยมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
- ประเทศไทยมีความเสมอภาคในสังคม
- ประเทศไทยมีความยุติธรรม

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	สุพัตรา กล้ามาศ
วัน เดือน ปีเกิด	5 สิงหาคม 2537
สถานที่เกิด	จังหวัดพังงา ประเทศไทย
ประวัติการศึกษา	มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ปริญญาบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการการเป็นผู้ประกอบการ, 2560 มหาวิทยาลัยรังสิต ปริญญาการจัดการมหาบัณฑิต สาขาวิชาการเป็นผู้ประกอบการ, 2563
ทุนการศึกษา ที่อยู่ปัจจุบัน	ทุนเรียนดี ประสิทธิ์-คุณหญิงพัฒนา อูไรรัตน์ 113/47 ตำบลวิชิต อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต

